

www.burmeseclassic.com

အိပ်(၁၀၀)ခြောက်အထူးထုတ်

သံသရာတစ်ခု

ကြယ်စင်ပျားဝေ

ကန္တာရထဲက
အချစ်လေညှင်းလေး

BURMESE
CLASSIC

(အချစ်လှည်းချင်းဝတ္ထုသစ်)

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှုကိစ္စ:

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်

၂၀၁၄၊ ဩဂုတ်၊

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေဥစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

ရွှေပဒေသာစာအုပ်ဆိုင်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ဖြူး

- ၁၄၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

- ၅၀၀ အုပ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကန္တာရထဲက

အချစ်လေညင်းလေး

ကြယ်စင်မှူးဝေ

၀၉၅.၀၃

ကန္တာရထဲက အချစ်လေညင်းလေး / ကြယ်စင်မှူးဝေ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၃၅ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ စင်တီ ။

(၁) ကန္တာရထဲက အချစ်လေညင်းလေး

ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကြီးရင့်...

စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကြီး၏ အားပေးချီးမြှောက်မှုကြောင့် အုပ်(၁၀၀)မြောက်အထိ ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းများ လှမ်းခွင့်ရခဲ့တာ၊ အလွန်ဝမ်းသာပီတိဖြစ်လို့မဆုံးပါ။

စာပေလောက၊ စာပေနယ်အတွင်းသို့ ကဗျာလေးများနှင့် စတင်ခြေလှမ်းခဲ့ရသည့် ကဗျာများကိုလည်း ကျွန်မ ချစ်မက်လှပါတယ်။

ကဗျာနှင့်ဝတ္ထုရဲ့ ကွာခြားချက်တစ်ခုကို ပညာရှိများက မည်သို့သတ်မှတ်ကြမည် မသိသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်ခံစားချက်အရ ပြောရလျှင်တော့...

ကဗျာဆိုတာ လုပ်ယူလို့မရပါ။ ဖန်တီးထုတ်လုပ်ဖော်စပ်လို့ရသည့်နည်းပညာတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ခေတ်ပေါ်ကဗျာ။

သို့အတွက် ကျွန်မ၏ရင်မှာ ကဗျာငှက်ကလေးတွေ နားခဲ့စဉ်က ကဗျာလေးများကို မြတ်နိုးလွှမ်းမိုးစွာဖြင့် စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကြီးအတွက်၊ အထူးသတိထားအဖြစ် စုစည်းပေးဆက်လိုက်ပါတယ်။

ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိတ်သတ်ကြီး...

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

အစဉ်အမြဲကြိုးစားလျက်...

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

၁၆-၅-၂၀၁၄

အဝေးဆုံးသစ်ပင်

၁။	ဣန္ဒြေ	၉/၉၆	မဟေသီ
၂။	လက်ဆောင်	၁၁/၉၆	လုံမလေး
၃။	အမေ	၅/၉၇	လုံမလေး
၄။	မျက်ဖြူ	၁၀/၉၇	မဟေသီ
၅။	နည်သည်	၁/၉၈	လုံမလေး
၆။	မြိုး	၆/၉၈	မဟေသီ
၇။	မြစ်တစ်စင်း၏နိယာမ	၃/၉၈	လုံမလေး
၈။	သက်တံ	၇/၉၉	ရွက်နုစေ
၉။	မှာပုံတော်	၇/၉၉	လုံမလေး
၁၀။	သံသရာပိတောက်	၂/၂၀၀၀	ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ
၁၁။	သတို့သမီး	၃/၂၀၀၀	ရယ်စရာ
၁၂။	နောက်ဆုံးတောင်ကုန်း	၆/၂၀၀၀	ရယ်စရာ
၁၃။	ရုန့်ခြင်းသို့တေး	၁၀/၂၀၀၀	ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ
၁၄။	အဝေးဆုံးသစ်ပင်	၁/၂၀၀၁	ရယ်စရာ
၁၅။	ဆင်ရစ်ထောက်များ	၁/၂၀၀၁	လုံမလေး
၁၆။	အလင်းပျောက်တဲ့ည	၂/၂၀၀၁	ရယ်စရာ
၁၇။	သားကောင်	၃/၂၀၀၁	ရယ်စရာ
၁၈။	ကျွန်မရဲ့ဇာတ်လိုက်	၅/၂၀၀၁	ရယ်စရာ
၁၉။	အရောင်ရင့်ည	၇/၂၀၀၁	ရယ်စရာ
၂၀။	အာခံဥယျာဉ်ထဲက အိမ်ကလေး	၁၁/၂၀၀၁	ကလျာ

၂၁။	မျှော်စင်	၂/ ၂၀၀၂	မဟေသီ
၂၂။	စိတ္တစဆေးရုံ	၅/ ၂၀၀၂	
၂၃။	အမေ	၈/ ၂၀၀၂	လုံမလေး
၂၄။	တယ်လီဖုန်း	၈/ ၂၀၀၂	
၂၅။	ခရီးသွားသောသံဝင်များ	၁/ ၂၀၀၃	လုံမလေး
၂၆။	ကြိုးပြတ်သွားတဲ့ည	၃/ ၂၀၀၃	ရယ်စရာ
၂၇။	အိပ်မက်ထဲက ပိတောက်ည	၄/ ၂၀၀၃	လုံမလေး
၂၈။	အိမ်ရှေ့က စံဝယ်ရုံ	၂၀၀၃	
၂၉။	ကျေးတောသူ	၂၀၀၅	

BURMESE
CLASSIC

ဝန်းဒိုလိက်တာ
တုတ်ဘူးလေ
ကျောက်ခိုင်ကျောက်တုံးထောင်
လေပြည်ပျိုသတ်
ကြွေတတ်ပျိုတတ်
နှိုင်းတတ်သေးတာ။

သောတရာဝါဒ
ဖေတ ငါတန
ဝတာသုတုပြိုင်
အဝရုဏ်ကျိုင်တွေကြား
နောင်ကြည့်နတ်ရှိုင်းနှစ်ဖြူ။

ချစ်ခြင်းရင်းခြင်း
ကေတုင်းခြင်းခွဲခြင်း
စွဲကြွေတာပိုင်း
ပုန်တိုင်းခြင်းပြ
ခန္ဓာတိုရင်ညှန်
နှလုံးသားတွန့်ကြ
မွှန်ကြ
စောင့်စည်းခြင်း တဇ္ဇဝှပ်
ပိညာဉ်နှုတ်သိမ်း
ဝတ်မျိုက်ဝတ်မျိုက်နဲ့ လိမ်းပါ။

ကုဇာ

ခြေရာတွေ—
ရောက်ချက်စာရေး
ဟန်နေပြခြင်းဖြင့်
ဝဋ်ဝဋ်ဝန်းတွေငြိမ်းသတ်
အရုဏ်တွေရုံးအုပ်
တဖြည်းဖြည်းကြွေတုတ်တုတ်ဖြင့်
သေးသေးဘိဘိကြည့်
ဟန်အမြဲညှန်
အင်း...ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်
ဩဇာညောင်းတဲ့ဟန်။ ။

၉/၉၆

မဟေသီ

ကပ်သောစိတ်

တစ်စုံတစ်ရာ
စက်မှုလုပ်ငန်းသမိုင်းစက်
ငါးစက်တစ်ခုအသစ်သွင်း
နည်းသားအတွင်းမှာကြည်လင်
ဖြူစင်စွန့်ဖြူး
ကြည်နူးချင်လိုက်တာကွယ်...

ဖြူးသောင်းပူငွေတိုက်ကွယ်စို့
ခပ်စိုစိုတန့်
အသစ်တင်ကျွမ်းဝင်နိုး
တကွင်မြဲဖြူးတို
အချစ်နဲ့ဆီမီးတို
အငြိမ်းငှာ
အတွင်းသားထုတ်လေ...

ရွှေရောင်ဖြူဆီမီးတို
ဖြူးဖြူးဖြူးနိုးသားလတ်သောစက်
ဒါးသတ်တင်သောကေတုန့်
အတွင်းသမိုင်းစက်ဖြည့်
ငွေဆီမီးစက်
သောကသမိုင်းစက်
စိမ်းဖြူဖြူသားကြော

ဖြူစင်သော
စာနာသော
ကြည်နူးသော
နိုးသားသော
နိုးဖြူးသော
အကျိုးစီးပွားသော

ကစား...
ငွေစာနာနိုးစွန်း
ကစားသူကစားသားတွေ
ကျွန်းတစ်လုံးလက်ကွန်း။

အ/ဇွဲ
လုံမလေး

ကလေး

နည်းသားအပြုအမူ ခပ်စို
အလှူအတန်းတစ်ခုလေ
သံသရာလှ အသက်သက်
ကောင်းကင်သက်တွေကို အရည်ထုပ်ချ
အိပ်မက်သောတစ်ခုအပြစ်
သက်တော့ပြေရဲ့ အညစ်အကြေး
ပူသွေးသောကတွေကို
အေးကြာ သန့်စင်ခဲ့ရ။

မိသားစုတို
မိသားစုတို
ရေခဲတို
ရေခဲတို
ပူပူအေးအေး
ဖြူဖြူ အေးအေး
သွေးသွေးအေးအေးနဲ့ပူပူ ရှိနေ
ပကတိပြစ်နိုးအေးခဲ့ရ။ -

ပြစ်နိုးတင်ပြစ်သော ရေအရည်
တသွင်းသွင်းသွင်း
ကျောက်ကြီးကျောက်ကြီးမှ မိမိထွက်
ယဉ်ကျေးစွာ
အကန့်အသတ်မရှိ
အမှတ်သမိုင်းမရှိ

မိသားစုသွင်း နည်းသားတစ်ခု
ငွေငွေပူပူနိုး ချစ်ခင်ခဲ့ရ။

စကြာဝဠာအရပ်ပဲလေ
အကံအဆုတ်အရတွေ့ရတိုင်း
နည်းသားအကံ တစ်ခု
ကောင်းကင်ပူလေအေး
ခရစ်တိယာန်ကိုးကွယ်။

(မိသားစု...ဂါရဝ)

၁/၉၇
လုံမလေး

ဝါလွမ်းခဲ့ပြီ ချစ်သူ...

မျက်ဖြူ

တယ်ခမ်းရားလို တမိုမိုချော်ထူ
ခန္ဓာထိုက်ထ ဓာတောင့်
နှလုံးထားနောင်ဝေ
နောက်ထံချာဝါ တင်းခဲ့တဲ့ရားလေ

ယခင်လည်ပြန်ရားနဲ့ တကြိမ်ထိပ်တမ်း
ချိန်ခလုတ်ရားမှ လွန်ကြာထဲ
ကြိုး...မျှန်း...လေး...ခြားအောက်မှာ ခိုဝံ့ခဲ့
ထဲခဲ့ခြင်း
ရှိုးခွမ်းခြင်း
စယ်ထုတ်ခြင်း
ခွံရှာခြင်း
ဝိတစ္ဆေ-ထထားနုထ...ရှုဖွဲ့
ခါးထယ်ကြမ်းရှုစေတွနဲ့
ထဝတိုရင်ဆိုင်အသက်ရှုပ်ခဲ့ရ

တယ်ခွဲထွေကြ
တထားဓာတောင့်ထ
ခရု...

လှေခြင်းရားစွာနဲ့လေ
ရပ်ခွပ်ခရုထဲမိညာဉ်တစ်ခု
ဖူးထောင်ချာကြွယ် လှည့်လည်
ထတ်လှယ်...မျှန်းမထိုခွင့်လွတ်
တော့။

စာနာရ...
နာထုပ်ရ...
ကြပ်နာရ...
နောင်ကြည်ရ...

၁၀/၉၇
မဟေသီ

ညောင်ပင်

ရောက်ပူးတယ်...

စည်တောင်း၊ စောင်ကောင်း၊ တစ်ယောက်၊

လင်းအရက်နဲ့အတူ

အရောက်လာ

ရွှေကိုးသာချိန်နဲ့အတူ

အပူတူသမျှငြိမ်းချမ်း

စိမ်းလန်းသော မေတ္တာပန်းများ ပန်ဆင်

သည်ရင်ခွင်ကို

တိုးဝှေ့ပြီးတော့ ဝပ်ခဲ့။

အပြန်သံသ့သံသီ

လှည့်လည်မောပန်း

တောစခန်းတစ်ခွင်လည်း

လဲတဲ့အခါလဲကျ

တွဲထူမေးမ

အမြဲတမ်းဆေးတစ်ခွက်နဲ့ ပြုစင်

ကြင်နာသွေးဖိုတ်နေတဲ့ကြားကပ်

တားရေသီးရေထွတ်ခွာ

ရွှေကိုးရားလည်း မသာတော့

မေတ္တာပန်းများလည်း ခွမ်းပျော့

အောပန်းနာကျင်

သည်ရင်ခွင်ကို ထုပဲ့ပြီးတော့

ထွက်ခွာသွားခဲ့။ ။

၁/၉၀

လုံမလေး

မြ

ပြေးဆိပ် အခါခါ ဆွတ်ပျံ့
သွေးဝက် လွှဲဝင်း

နာကျင်မှုများနဲ့ အက်သင် နှလုံးသား
အက်လှ နုံးချည်း ကျပ်မြည်
တကိုရီ တမ်းပွတ်
နှောင်ကြိုးများနဲ့ ဆွတ်သိ။

ချည်ခင်တစ်ခုလိုလည်း တန်းညီ
သောက မိမိ ယိမ်းညွတ်
ချစ်ထွတ် ဝန်တာ တိမ်ပမာ
လောကဗာယာတွေက သွယ်ပြာစီး
မုန်တိုင်းမီးများကြား မြုပ်ချည် ပေါ်ချည်။

ချစ်ရည်ဆိပ်များနဲ့ သွန်းစိုက်
လွမ်းလိုက် ကြွေရိုစုံရုံ
နှလုံးသားနဂါးများ ခါးအက်
အလှဆုံးအရက်ရုပ်တုတစ်ခုပျံ့ပျံ့
ပျံ့ပျံ့တူတည် ဝကြဝဠာ တစ်ခု
ချစ်သူ ကျိန်စာ အလိုအရပေါ်
ကျွန်မ ချင်သန့်။

၆/၉၀

မဟေသီ

မြစ်တစ်ဝင်း၏
နိယာမ

နှလုံးသားခတ်တွေကို ညစ်ညစ်တုတ်
ခွန်အား ဘုတ်...ဘုတ်...လာခဲ့ပေါ့...ငါ။

တန္တရတရသား ဘုတ်တစ်ကောင်လို
အသက်ဖြင့်ဖြင့်ရိုက်
တျိုက်တျိုက်ဆူနေတဲ့ သဲသင်ပြင်ကျယ်...
ငှောင်တွယ်...တားသီး...တုပ်တုပ်...
ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနဲ့
တလုပ်လုပ်လိပ်ဝည်။

တျပ်တီးဖြင့်ကျောက်ခရစ်တွေကြားမှာ
တဖြည်းဖြည်းသွယ်စီး
တျစ်လျစ်...ကြူဆို...ငေးကျေး
အသက်သွေးခဲတို့တလျစ်လျစ်ဖြည့်
ငါးကျောင်းပေါ်မှာ
အကွာဝေးတွေလည်း တပေတေဖြာ။

ဖောတိုက်နာကျင်မှုတွေနဲ့ပဲ
တစ်ခတ်တစ်ခါ အသားကျ
ဝွန်းရသောင်မြိုက်
နှလုံးသားအနှိပ်စာချည်နဲ့
ကြေကွဲမှုတွေကတော့ ဘဝကိုရင်ကျက်စေ။

လောကတစ်လင်းစာလေ
လေးလံလောလည်ပူတွေ
ဝန္တုတစ်လင်းစာလေလျက်ငြိမ်း
တန်တန်တွေ ခြေဖြင့်
ဥတုသုံးဝါးစလုံးမှာ ခိုင်ကျည်
ငါကတော့...
ဘဝရဲ့ခင်ကြယ်ခြင်း
သမုဒ္ဒရာတွေသိ။

၇/၉၀

လုံမလေး

သက်တံ

မိုးကောင်းကင်
ရင်ဘတ်တစ်ပြင်လုံး ကွေးညွတ်ပြီး
ပြုစား....
ပဉ္စလက်မာယာ တခါးခါးနဲ့
ဝင်ရိုးစွန်းဆီ ချဉ်းကပ်လာခဲ့တယ်။

ကြေကွဲစေတဲ့နဲ့
နမ်းပွေးဖို့ တည်ထားကျော
ရှိက်ညည်းသံ တစ်ချက်တစ်ချက် အကြား
မျက်ရည်ရောင်ဝံ့ကိုပဲတွေ့ တမိတ်လက်လက်
မိတ်ဝက်ပြိုကွဲစေမယ်
ညီးညီးလောင်....

နင်းမိုးတောင်တန်းတွေ
ရွှေရောင်ဝင်းမန့်တဲ့
ညနေဆည်းရိုတစ်ခုမှာ
ပွင့်မှု....
ခါးကြွေတစ်ခုလုံး ရူးသွပ်စေမယ်
ပြားတစ်ဝင်းနဲ့
ခွင်းစိုက်။

၇/၉၉
ရွတ်နုေ

ဗာပုံတော်

လဝင်းငယ်ငေး-
ဘဝမှာ
မြင့်မြတ်တဲ့စာရင်းဝင်စုံကြိုးစား
သစ္စာတရားထူးနဲ့လေ။

အမှန်ပင်ဖြာတတ်ဖြာတဲ့လောကမှာ
အတ္တမိသီး
ဂုဏ်ရောင်ငြီးငွေ့
အဆင့်ပင်လျှော်ပင်လျှော်လှမ်းမျိုး
ဝင်း...တစ်သစ်ချိုးပင်နဲ့ငှာ။

ကတ်မိုးတစ်ဝိုက်
ခပ်စိန်စိန်ခပ်တည်တည်
စာနဲ့အိမ်
ပညာငြိမ်းစား
အမှတ်တရတွေနဲ့
ခံငြားဝင်းထိန်
ဝတင်းပတ်ပတ်
ထောင်မြိုင်ကြွတ်အဖြစ်မျိုး
ဝင်း...တစ်သစ်ချိုးပင်နဲ့ငှာ။

နိုးသားစားပြုလို့
ဘိုးသားဘဝတိုင်မကြည်

ခပ်မြည်မြည်ပူငွေ့
လူ...ကလေးဖြစ်ရတဲ့ကွဲ
မရဘဲပူ...
ဝဝမှာပူ...
ဘဝမှာတချို့အား
တရားမျှတစေကြွေး
အသွေးအသားတွေပွက်ပွက်ညှပ်
အလျှော့အားထွက်တဲ့အဖြစ်မျိုး
ပင်း...တစ်သစ်ချိုးပင်နဲ့ငှာ။

လဝင်းငယ်ငေး...
ဝရံငယ်သန်တို
အဘိသေသကပ်ဘိသိက်သွန်း
ခပ်မွန်းမွန်းလောက
ရွှန်းဖြူပိုက်
အလှပိတ်စို့...
ရောင်ပျံ့ခြင်း...
စာနာခြင်း...
စိုးသားခြင်း...
နိမိတ်ပုံတွေပွေ့ချီ
ငြိမ်းချမ်းစွာ၊ မိန့်ပေးမှုထွက်
တရားပွားထဲမှာပဲ ဖျော်ပါကွယ်။

၇/၉၉
လွတ်နုေ

သံသရာပိတောက်

မေမေ့ရဲ့
ဝမ်းကြာတိုက်ထဲမှာ
ကျွန်မက ကွေးကွေးလေး
ပိတောက်ရနံ့နဲ့
မေမေက ပွေးပြဲထွေးပွေးခဲ့တယ်။

ချစ်သူရဲ့
ပန်းကြာတိုက်ထဲမှာ
ကျွန်မက ပြစ်တစ်ဝင်းခြား
ပိတောက်ရနံ့တွေ
တစ်ခွာလုံး လွှမ်းခြုံလိမ်းသပ်ခဲ့တယ်။

ဘဝဆိုတာ
သစ်ခြောက်ပင်တွေချည်းပဲ မဟုတ်တာ...
ပြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း
တောစိမ်းစိမ်းနဲ့
ကန္တာရအစိမ်းသားတွေမှာ
ပိတောက်က
တစ်သံသရာလုံး ထွေးယူဆွတ်ကျင်ပြီးခဲ့ပါပြီ။

၂/ ၂၀၀၀

ရုပ်ရှင်တေးတဏှာ

သတို့သမီး

ငါ့ရင်ထဲမှာ
သေးတစ်ခွက်ရှိတယ်
ဝေးလူ ဘဲသတ် ခုတ်စက်မှုတွေကြောင့်
ထိုနဲ့ ခံကျပ်ထဲ နှလုံးသားတို့
အသစ်တစ်ဝန် ဝှင်သန်းသွား
စိမ်းသန်းသော အဝတ်စုံနဲ့တွေ့ဖူးလွန်းပြီ။

ငါ့ရင်ထဲမှာ
တေးတစ်လက်ရှိတယ်
ဇေးတစ်တံတယာ တိမ်အုပ်တွေ ထိုးခုတ်
မှုန့်မှုန့်ရဲရဲ
လောတစ်ထပ်စားလင်းလက်ဖို့။

ငါ့ရင်ထဲမှာ
ပြစ်တစ်ဝင်းရှိတယ်
တောက်ကျပ်ထဲတမ်းဝါးချောက်တွေပျက်မြို့
အရှိန်အရှိန်အသံအသံများ တွန်းတိုက်
တောအရှိန်တောင်တို့ ပိုးသားသန်းစင်ဖို့။

ငါ့ရင်ထဲမှာ
ဝိတာတစ်လက်ရှိတယ်
လေးခြွတ်ဆွတ်ကျင်စေတဲ့ အာသာစကားနဲ့
စူးစူးအရုတ်ရုတ်

နှလုံးသားတစ်ခွက်လုံး တွတ်တွတ်ရ
ငွေ့မြဲယုံကြုံ တုန်ခိုက်ဖို့။

ငါ့ရင်ထဲမှာ
ပိတောက်ကလေးရှိတယ်။
စကြဝဠာတစ်ခုလုံး ပိန်းမြိုက်
အလင်းနဲ့နှင်းရှိက် သိမ်းပိုက်ဖို့။

၃/ ၂၀၀၀

ရယ်စရာ

နောက်ဆုံးတောင်ကုန်း

နွေးပွက်ပွက် နှင်းဝဉ်းရစ်တွေရဲ့
 ဝါးသစ်ရစ်စက်မှုကြောင့်
 ငါ့သမီးတွေတစ်ဝဝတို့နဲ့ ဂူသွပ်ဒါပြီး
 ငွေဝင်လယ်ခြားချကြီးငရ
 မီး...ငရ...ငရ...လေကိုတံဝါးမှုတွေတ
 ငါ့သမီးကိုယ်တစ်ပြိုင်ရုံး
 အက်မွဒျာတ်ခြံကျစေတော့မယ်။
 ငါ့ငရုဏ
 အထောင်အဆင်းမဲ့ရွက်ကြောင့်တန်းတစ်ချပ်
 ဝမ်းငရုဏ်အက်သင့်ဝမ်းဆွေးကလေး
 ခြောက်သွေ့အက်ကွဲရုံးသိုးပြေ
 အဝေးကွာသိုးလေးကွာမှုတွေ
 အဆွေးမြည်သိုးဆွေးမြည်ခြင်းတွေ
 ငါ့ကိုယ်တစ်ရံရံတိုက်စားနှင်းခြေ။
 ငြိမ်တောက်တစ်ကောင်ရဲ့အသိပ်အိတ်ထဲတစ်အသိပ်တွေရဲ့
 ပင်လယ်လေးညှင်းပူပူတွေ
 ငါ့ကိုဝတ်လျှပ်ပိတ်လောင်းငွေကြ
 ငါ့ကိုမြှုပ်လောင်းကျွန်းပွေဝကြ။
 ချစ်သူမီးဝှံတိုင်းငရ
 ငါ့တစ်ကိုယ်ရုံးသလိပ်သစ်ဝါးမြို့သွားပါတော့မယ်။
 အမိုးတူတူပိညာဉ်တို့ရဲ့
 နှလုံးသားတို့ရဲ့
 တွေ့ရက်။

အဲဒီငွေဝင်ချိန်ပူပူဝှံသင်းထဲ
 တစ်ချိန်ရဲ့လောင်းတစ်ပူထဲ
 အထီးကျန်ဝှံတွေနဲ့
 လွမ်းစောဆွတ်တူပူတွေနဲ့
 ငွေပင်လယ်သီ
 ငါ့ဗျာ။ ။

၆/ ၂၀၀၀
 ရယ်စရာ

ချစ်ခြင်းသို့တေး

လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်ကြည့်ကြည့်နူးခဲမှုရဲ့ မေမေ
 ကြံကမ္ဘာမြေပင်ရဲ့ နံရိုးကလေးထဲ။

တောအုပ်၊ တောင်တန်း၊ နှင်းဆွတ်ပန်းပွင့်
 စိမ်းလန်း သမုဒ္ဒရာနဲ့ ရွက်လှေကလေး
 လပြာပြာ ကောင်းကင် မြေမိုးတို့ဟာ
 ဝကြဝဠာရဲ့ အဆင်တန်ဆာဖြစ်ပါတယ်။

ဘယ်လောက်ပဲ
 အေးစက်စက်
 ပင့်ဝှင်းငှက်ကလေးတွေနဲ့
 ဝင်ကစွမ်း၊ ကနုကဏ္ဍာ
 နှင်းမိုးတောင်တန်းတွေဟာ
 မြူရောင် စင်ရောင် တလျှပ်လျှပ်
 နေခြည်ကို ဝါးမျှ ကြံနိုင်ဆဲရှိကြတယ်။

လျှို့ဝှက်စွာ စောင့်မျှော်နေဆဲပဲ မေမေ
 ဒီခန္ဓာအိမ်လေး
 နွေးထွေးစွာ လဲလျောင်းဖို့
 နှင်းတဖြုတ်ဖြုတ် လွမ်းလိုက်တာ
 မိုးကောင်းကင်ကြီးရဲ့ တေးကဗျာပါ။ ။

၁၀/ ၂၀၀၀

ခွပ်ရှင်တေး

အလင်းပျောက်တိုဉ်

ခြောက်သွေ့အက်ရှင်နုတို့
ကန္တာရ ကုန်းခေါင်ခင်က
ကောင်းကင်ကို အငမ်းမရ ပွေ့ပက်
ရင်ကွဲတောင်ကြားထဲ နင်းတို့ ရဲရဲခက်ခက်
ရက်ခက်တို့ ... ဒီည

အဝှမ်းသိုးလှတို့
အချစ်ခပ်မဲ့ကြမ်းကြမ်းများ
ခဏ္ဍာရီထဲ ခေါင်းထိုး ... လည်နပ်
တောအုပ်တို့ နံရိုးဖြိုင်းဖြိုင်း အက်မှ
ရက်ခက်တို့ ... ဒီည

ချစ်သူ့ လက်ပြန်စိုက်ချက်
ဟက်ခနဲ
အရင်လတ်လတ် ပါးဟက်မဲ့ခံရတဲ့ငါးတစ်ကောင်
ချောင်းကြုံမြောင်းကြားထဲ ထွန် ထွန်လူး
ကိုယ့်အသားတစ်ကိုယ်
ဝံ့ပယ်တစ်ကုံးလို အရူးအမူးမန်ဆင်မိ
ဘဝကို
အချစ်ကို မယုံကြည်တော့သည့်တိုင်း။ ။

၂/ ၂၀၀၁
ရယ်စရာ

အလင်း

စိပ်စက်စက်လေညင်းအနီးမှာ
ကမ္ဘာကြီးကို
ငွေ့ပါင်းဖြင်းတစ်ကောင်နှယ်
ကျွန်တော်
ဘယ်ဘက်ဘက်ခုတ်ပိုင်းပစ်လိုက်တယ်။

အစွယ်လိုလို ပစ်ကြဲတဲ့ ဖြားချက်ကွေ့ထဲ
မျက်ရည်လည်ပွဲ
မြစ်တျဉ်းတစ်ခုရဲ့ တစ်စိတ်အားဖြည့်သံဟာ
အကြိမ်ကြိမ်
နှင်ကျင်ပြီးပြန်ခဲ့သေးပေါ့။

ညအရောင်အေးခဲခဲ့တ
တစ်ခပ်ခပ်လို ဂွက်က
ကျောက်ဆူးချ
နှုတ်ပန်းချီငွေ့တွေ
မိုးတိမ်ခါးတွေ
ဖြူထဲ အပိုးဖြိုင်း ဆူးငါးတစ်ကောင်
ငွေ့တံလျှပ်ရောင် သိုးရူး ငြေ့ရူး ခြင်္သေ့ရူး
နှစ်ပရိသေ့ ... ဆွဲအား။

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ မိုးသားဖြူရောင်မှုန့်နဲ့ကို
လေထောင်နှစ်စကြဝဠာတ
တစ်ခပ်ချိုးပဲ့ဆုတ်ခြံလေတော့တယ်။

၃/ ၂၀၀၁
ရယ်စရာ

ဤမရဲကတ်လိုက်

တောင်ပလေးက
အသားပေါက်စိသိုတတ်တောင်
ဘယ်လိုစားရမှန်းမသိ
အချဉ်သိုတာလည်း ခုမှမြင်ဖူးသတဲ့။။

တမ္ဘာကြီးသိုတာ
ချွန်သမား...တုံးသမား
အသည်းနဲ့မှပိုသား
သူအခုစားရမယ့်ပေါက်စိပိုပိုသား
အခုအစာသလိုမျိုး
တမ္ဘာကြီးပိုဝင်ပေါက်စိလှည့်စား
အလှပျက်စာလည်း စိုးသတဲ့။။

စွဲဦးကျောင်းအရာတော်ရဲ့
ခက်သွတ်သွတ်တုံးတောင်းခေါက်သံနဲ့
၂၁ ရာစုထိန်းနိုးကြားကြားဝင်မယ့်တောင်ပလေး
ပလတ်တောင်အားမှာငေးနေစာ
ဝေတစ်ရာသစ်ပေါ်တို့ငေးနေစာ
ရက်စင်တာရင့်ကျက်ငေးနေစာ
မီးလုံးပြာဖောင်ဖောင်ငေးတို့ငေးနေစာ
သမုဒ္ဒရာ ၇ - ဝင်းတိုလည်း လက်ကျောငေးနေစာ
ငှက်ပျံငှာကြီးတလည်း တချုပ်ချုပ်လှောင်လှောင်ငေးနေသတဲ့။

စိန်မြူးကြာညောင်တိုသွန်တတ်တဲ့
မယ်ငွေတိုသွန်တတ်တဲ့
ရင်ငြိမ်းမယ်တိုသွန်တတ်တဲ့
ထွေးညိုနဲ့ ရပ်ကြီးသူတိုသွန်တတ်
ပွင့်ဦးတိုသွန်တတ်
ပိုးအိမ်တိုသွန်တတ်
တမ္ဘာကြီးမိုးမှန်းမြားမှန်းမသိတဲ့
ပေါက်စိဘယ်ကစတင်ရမှန်းမသိတဲ့
တောင်ပလေးက
ပိုးတိမ်တွေငေါ်တတ်ပြီး တပတ်...
မီးနိုးရနဲ့ မိတ်တစ်ရနဲ့ အိပ်သနဲ့
ငွေ့တိုငွေ့မြည်စာ
တသုန်သုန်ရယ် ညှင်းငေးခဲ့တယ်။။

၅/ ၂၀၀၁

ရယ်စရာ

မီးလှုံတွေ တလက်လက်စိမ်းပြီး
တောင်တွေက မြေလိုတွန့်
သက်ငြိမ်အလင်းနဲ့
နင်းပွင့်တွေ သူတို့ညဟာ
ငါတွေမှာ ချင်းချင်းရဲရဲ။

အရောင်ရင့်ည

နုလုံးသားတွေ ဒီကျွန်ုပ်နဲ့အတူ
ကျွန်ုပ်တို့အပြင် ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး
အိပ်ညဟာ တလက်လက်စိမ်းမြေ
စပယ်ပွင့်ဦးတို့ တလိပ်လိပ်ကြေ
ဝတ်မှုန်တွေ တသောသော
နေလုံးကြီးနဲ့ စကားပြောရတဲ့ကတ်ဝင်ခန်းမှာ
ငါတစ်ကိုယ်လုံး တဟုန်းဟုန်းမြည်စူး။

တစ်လှည့်စီမြတ်ကျော် လံကျရတဲ့မြေးလမ်းမှာ
ငါဦးခေါင်းတွေ တစ်ဖတ်စီကွာကျ
သံယောဂဉ်သံသယ
သမုဒ္ဒယ ... သမုတိသစ္စာတရား
စတဲ့စကားလုံးတွေက
ငါခန္ဓာပေါ် တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ်
အသားစားမြေလို ထွေးလုံးရပ်မတ်...

အိပ်ခက်ခြင်းကင်းတဲ့စကြဝဠာထဲ
ထာဝရအိပ်ခက်နေတဲ့ကမ္ဘာမြေသားကတော့
ချစ်သူမိသားစု
ကြေကွဲစွာ လှည့်လည်အသက်ရှင်နေ။ ။

၇/ ၂၀၀၁

ရယ်စရာ

အာဒိဋ္ဌမ္မာဉ္ဇိက အဓိကခေမး

စားရသောသူ၊ နေရထိုင်သူ
ဖြစ်လိုက်တာ၊ ဖြစ်လိုက်တာနဲ့

ညည်းရမ်းတွေးရင်း

အလေ့အကျင့်

ကလေးတွေတစ်ကလေးကလေးလား။

အလေ့အကျင့်၊ ဘယ်မှာလည်းဆိုလို့

မိုးအခါလယ်စိုက်

အောင်းမှာနေမှာသစ်သီးနှံ

အလှူငွေလေးထဲတူးတူး၊ ဆွတ်တူး။

ညအခါစမ်းထောင်း

နေအခါအစုတ်အပြုံအရံ

ဝက်တွေရွာတွေလည်းတူးတူး၊ တောင်းတူး။

နေသာရင်စမ်းလှမ်း

သဘာဝတော်ဝါစက်စိုင်းငင်

လုပ်ငန်းခွင်လည်းဖြင့်တူး၊ ဖြုတ်တူး။

ကျွန်ုပ်တို့တို့တို့တို့တို့တို့
အခါတိုက်တာ

အိပ်စားလေးထဲအလှူငွေလေးထဲ

အလှူငွေလေးထဲတူးတူး၊ ဆွတ်တူး။

အလှူငွေလေးထဲတူးတူး၊ ဆွတ်တူး။

အလှူငွေလေးထဲတူးတူး၊ ဆွတ်တူး။

ကျွန်ုပ်တို့တို့တို့

အလှူငွေလေးထဲ

သားသစ်ခြားတာတွေအလှူငွေ

စမ်းလမ်းသားသား၊ ဆွတ်တူး။

၁၁/ ၂၀၀၁

ကလေး

ဆက်သွယ်မှုယန္တရားက

ခိုင်မြဲရဲ့လား

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဝင်ရိုးစွန်းတစ်ဖက်စီမှာ

သွန်သင်ငါး...

မြေစင်

မိုးနစ်ငှက်ကလေးရေ

ငါ့ရဲ့မှာ ယုံသနားလာဖို့

မင်းအတောင်ပံတွေ ခိုင်မြဲရဲ့လား

ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဂေါယာက

တစ်နေ့တခြား ကျယ်ပြန့်ပြောလာ

တောင်တန်းတွေ အထပ်ထပ်ပိတ်ဆီး

ငါ့ရဲ့မှာ ယုံသနားလာဖို့

မင်းအတောင်ပံတွေ သန့်စွမ်းရဲ့လား...

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီ မျှော်ငေးရင်း

ငါ့မျက်လုံးတွေ တဖြည်းဖြည်းသွေးလောင်

စကြဝဠာကြီးကတော့

သွက်သွက်တုန်းကအတိုင်း

ပြာလွင်စိုစွတ်...

အသေချေယူကပ်ကြီးထဲ

ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ကောင် ယောင်ချာချာ

ဝိညာဉ်တစ်ခုတော့

မိုးယုန်မှာ လောင်ကျွမ်းတောက်ပဆီရှိနေ။

၂/ ၂၀၀၂

မဟာသီ

မိတ္တူစာပေးခုံ

သောတာပန်တို့

နိဂုံးဝမ်းဝမ်းလေးပဲ

အသုံးအဆင်သုံးသုံးတတ်ရင်

အသက်ရှူလျှင်ကောင်းသွားမယ်။

တမ္ဘာကြီးက အခုတယ်ပြီးစီးနေတော့

မိတ်တူလျှင်အသုံးဝင်တော့

တစ်ခေါ်သုတ်ပြန်စေလိုက်ပြီ။

အသုံးအဆင်သုံးအသုံးဝင်တော့မဟုတ်

မောင်ချော့နွယ် (သောတာပန်စာပေးခုံ) လို့

တွဲဝတ်လိုက်ရတုန်းက

ငါ့လုံးငြိမ့်တုတ်တယ်။

ငါးပျားချိုက်သိုတာ

ငါးတစ်ကောင်အတွက်

ပရိပုဂ္ဂိုလ်အာဟာရလား

သူ့အဖိုးတွေတလွှာစင်စင်ဆို

အက်ဆင်တုတ်တယ်

သူ့ဦးခေါင်းစာလည်း

ပန်းဝှံငွေ

မောင်ကျော့ချောင်းတစ်ခုရဲ့အဟုန်မှာ

တန်ဖိုးမရှိဘဲ

ချောင်းတလေးတလောင်းတတ်တော့

အသက်ရှူတုတ်တယ်။

မီးတောက်မီးခိုးသီးသလို

ချောင်းတလွှာတလွှာသုံးပြီး

မိန်းကလေးတန်ဖိုး

အကောင်အထည်မဲ့ မိတ္တူစာပေးခုံ

ငါ့နံ့သာတယ်...

ဥပမာ - နှစ်ခြင်းငွေရွာ

သစ္စာတရား

နာကျင်ငြိမ့်တုတ်...

တမ္ဘာကြီးလည်းငွေရွာရှိနေပြင်းဆူပြီ

ဖြစ်တွေအားလုံးမြို့ဖြစ်တုတ်ပြီ

အယ်လ်ဖရိုင်းငွေရွာ

ဇာတိညွှန့်ချင်တယ်

ဇာတိချစ်ငြိမ့်တုတ်အောင်ကျောင်းတလေးရယ်

လေတောင်ဖြူဖြူနင်းမိုးဝရယ်

ချွန်မိုးပြတိုင်းတစ်ကောင်ရယ်

ပမာဝေတစ်ခြောက်သင်း

လုံးငွေငွေတုတ်တုတ်တယ်...

အမေ

ရင်ခေါင်းတစ်ပြင်လုံးနဲ့

ကြားစူး ထမ်းပိုးထား...

ကမ္ဘာကြီးက

အပ်ပြားပြားလေးရယ်။

တွင်းနက်တဲ့

သမုဒ္ဒရာ ချောက်ပြာရှိုင်းတွေထဲ

ငါးတစ်ပိုင်း... မားတစ်ပိုင်းပေါ့...

လိပ်ပြာကူး

မှောက်ရက်ကူး

လက်ပစ်ကူး

အလျားလိုက်ကူး

မိန့်ခြူးကြာညောင်နဲ့

မြစ်ကူးချောင်းဖျား...

ချွန်ကျောပေါ်မှာ

အစာချက်လုပ်တဲ့ သစ်ရွက်တွေရှိတယ်

(ခမ်းရေကြည်နဲ့ ချက်တယ်...)

သူပြတ်နီးတဲ့ ပင်စည်မကြီးရှိတယ်...

(တစ်ခွက်လွှာ ချပြည်တတ်တယ်)

အသီးသီးတယ်...

အမွှေးမွှေးတယ်...

သီတာရေဝင်တွေကို ပြိုင်တူညွှန် ညွှန်ချတတ်တယ်။

၈/ ၂၀၀၂

လုံမလေး

၈/ ၂၀၀၂

တယ်လီဖုန်း

နလုံးသားထဲ စီးဝင်လာမယ့်
အကြင်နာများကို စောင့်ကြည့်နေတာပါ ...
ပြန်လင်းတန်းတွေကို စောင့်ကြည့်နေမိ
နီယာမတွေ မောက်လွှဲဟောက်ပြန်
မင်လယ်ဟာ သမုဒ္ဒရာထက် အပြောကျယ်သလား ...
မင်လယ်သာ သမုဒ္ဒရာထက် အဓိကကျတာပါ
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ပညတ်ချက်တွေ များပြား
မင်လယ်ကို လက်ပစ်ကျူးခဲ့ပြီ ...
အသံထက်မြန်တဲ့ စိုက်ခတ်မှုနဲ့
သူ့ကမ်းပါးဆီ ပြေးဝင်
ဘယ်နှောင်ကြိုးမှ မလိုဘူး
ခက်ရာတွေ ပူးအက် ချွန်းမြ
စပယ်ရနဲ့ တွေ့ကပ်
ငါ့ရဲ့ ကျော့စေတမာနနဲ့။

၁/ ၂၀၀၂

ခင်းစဉ်အသော သစ်ပင်မြှုပ်

သစ်တစ်ပင်ရဲ့
ပြဋ္ဌာန်းချက်ဟာ
အမွှင်ပွင့်ဖို့ ...
အသီးသီးဖို့ ...
အစိုပြေဖို့ ...
စိမ်းလန်း ... ငြိမ်းချမ်း
မျိုးဆက် ဆင့်ကမ်းရင်း
မှန်တိုင်းကို ကြုံကြိုင်ကျည်ဖို့ ...
မြစ်တယ်။

ကတိ ...
လရာ ...
ဗျာဓိ ...
ပရုဏာ ...
တစ်ဘူတာပြီး တစ်ဘူတာ
ကြေကွဲ ...
ဥဩတွေလည်း ဆူညံကြဆဲ။

အချို့သစ်ပင်များဟာ
(ဥပမာ- ဝါးပင်၊ ပေပင်) ...
ပန်းတိုင်ကျောက်တံအခါ
ရေအေးအေးတစ်ပွက် ... ပွက် ...
ပန်းတစ်ပွင့် ... ပွင့် ...
လောကကိုနှုတ်ဆက် စွက်လွှင့်သွားခဲ့ကြ။

၁/ ၂၀၁၃
လုံမလေး

ကြီးပြစ်သူကဲ့ည

တိုက်ရုံ ဝစ်တာကြီးတွေနဲ့
တကမ္ဘာလုံးတောင်တန်း ဝင်လယ် တက္ကသိုလ်တွေ
လေ့လာတတ်ခဲ့ရဲ့ အတုနဲ့
ယက်သည့် ဖိတ်ခေါ်ပေးတယ်...။

တိုက်တ
သောတင်တွေကို သေချာ သိမ်းနေတုန်း
လှေငယ်ဖြင့် ချိန် တစ်ခုတည်းလည်း
တကမ္ဘာကြီးနဲ့ အပြည့်အတောက်
စိုင်းငင်နေတုန်း...
တိုက်အဝတ် ဖိတ်ခေါ်စို့
ရုတ်တရက် သူ့ရုတ်တရက်တယ်...။

တိုက်ရုံ ဝစ်တာတင်လေး
ပီတင်သုံးစုံလည်း
ဝင်းတုံးတင်လေး သိမ်းတုံးဖြင့်
ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး
တစ်ဖွင့်စီ တစ်သက်စီ ကြည့်ရစေ...။

တစ်ခွက်ဖြင့်ပြီး စိုးဝင်သောတင်တော့မတ်
သိသတည်းတလည်းထဲ
တိုက်ရုံ အပျင်တွေနဲ့
တိုက်ရုံ ဝစ်တာကြီးများနဲ့
လောကတိုက်တစ်ခန်းစားပေးနေအံ့
ညလည်းတဖြုတ်
လေ့လာကြည့်ရင်မိမိ...
နားလားတိုင်းအေးလျော့အောင်ချိန်...။

၃/ ၂၀၀၃
ရယ်စရာ

ဒီဗီဒီယိုက ဝိတောကလေး

သင်္ကြန်ရေတွေနဲ့
ဘေးချမ်းစိန်စို
ဆံရပ်ဝိုင်းလေးနဲ့
လတ်ဆတ်သဖြင့်တော့ ဆင်ကသာ
ပိတောက်ပင်ကြီးက ထိန်ထိန်သာလို့။

တစ်သွေးတည်း
တစ်သားတည်း
အသွေးထဲ ... အသားထဲ
ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး
ပိတောက်ပန်းတွေနဲ့ ထုဆပ်
ပိတောက်ပင်အုံကြီးက မေမေ...
တစ်ပြည်လုံး လင်းလှအောင်ပဲ
လတ်ဆတ်တော့ သစ္စာတရားတွေနဲ့
မွေးမြူတဲ့ မေတ္တာတရားတွေနဲ့
စီးဆင်း...
တစ်ပြည်လုံး လင်းလှအောင်ပဲ
ပိတောက်တွေ ထိန်ထိန်ဆွတ်ပျံ့နေခဲ့တယ်။ ။

၄/ ၂၀၀၃
လုံမလေ

အိမ်ငွေက ခံဝယ်ရုံ

လသာရင်
လစင်းကြီးတို့လွမ်းတယ်
ငှာအတောလည်း လွမ်းတစ်ဝိ
တောင်သီမှာ မိုးတွေညိုရင်
ဖြစ်ရိုးဖြစ်ခွဲတော့ လာစတစ်ခု
အဝေတိုငှာ
အဘိုးတို့ငှာတတည်းက
စိုင်းငင်ရင်း... ငရုတ်ရင်း...
ပင်လွယ်... ငြိသလေးတွေ
ငြိရယ်သိကြ...
အာလောင်ခွတ်သိသိကြ...။

အိမ်ငွေက ခံဝယ်ရုံမှာ
သူ့အတွက် ခံဝယ်တစ်တုံးသိရင်း
ညစဉ်ညတိုင်း
ညဦးတူးသလေးတွေ တတိုရုံ
အုတ်ကျိုရင်နှင့်
ဒါကြောင့်ဖြစ်စေ
တော့ပေါ်မှာ
မိန်းမတစ်ယောက်
မိန်းမ တစ်စီးမတ်တယ်လဲ
ကြယ်စွင့်တွေ...

ပုစွန်သိတ်တလေးတူး
မြီးမြီးငြိတ်ငြိတ်
မိုးလင်းတော့ ထူးသတ်ရတဲ့
သုဒ္ဓက (၇) စင်းအကြား
တိဒ္ဓကအောင်ခြား
မိုးလင်းတော့ ထူးသတ်ရတဲ့
တညင်အောင်လေးထဲ
တိဒ္ဓကအောင်ခြား
မေ့ရင်တော့မီးဘူး
လောတကြီးထဲ
လွင့်ငှာ လွင့်ငြိတ်
ဝင်း... ဝေငှာတော့

ည...ညသို့
လပိုက်ကြသေးလဲ...
သူ့ခံဝယ်ရုံလေးတလေးသိ။

ကျေးဇာတိ

ကမ္ဘာကြီးက
စတန်ထိုင်တာတွေ များများလာခဲ့တယ်...
ကြည့်စမ်း...
ကွန်ပျူတာ... အင်တာနက်... အီးမေးလ်...
အထပ်တစ်ရာ... အထပ်နှစ်ရာ... မိုးပျံတိုက်ကြီးတွေ...
ဓာတ်လှေကား... ဓက်လှေကား...
နုလုံးသားတွေ တဖြည်းဖြည်းပါးလျား
ကျွန်မကတော့
ယခုထိ
တောင်ဝင်ရိုးစွန်းနဲ့ ပြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကြား
ရေခဲလောင် တောင်တန်းများ
နေရောင်ပြင်ရတဲ့ နွေဦးရာသီမှာ
သုဒ္ဓကကြီး တစ်စတစ်စ အရှည်မျှ မြို့ကျလာ
ပင်(ခ) ဂွင်းနက်ကလေးတွေ တစေ့စေ့ ခုန်တာ
ကမ်းခြေတွေ ဘယ်လိုပြာလို့
ရိုးမပန်းတွေ ဘယ်ထိပွေးခဲ့
ဆိုတာတွေကိုပဲ
ယခုထိ ...
နုလုံးသားနဲ့ တမ်းတ ယုံမှတ်တုန်း။

ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်လို့ပဲ....

နုလုံးသားမှာ နာကျင်စွာ ပွားစွာလှ
သုဝတ်ရှုန်လေးတွေ မွေးဖိုလင်းလတ်စွာ
ကန္တာရတိုအေးမြချမ်းမြေ့စေခဲ့ပြီ.....

အခန်း (၁)

‘အံ့ဘုန်းညို’ဆိုတာ ‘မွေးပျံဖြူ’ရဲ့ အဋ္ဌမတန်း A မှ စာတော်
ဆော၊ လိမ္မာသော ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ပါ။ အမြဲတမ်း ပြုံး
ဆောင်ယောင် မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေအပေါ် သိတတ်
ဆူသည့် သူ့ရုပ်ကလေးကို မွေးပျံဖြူ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ နှာတံလှလှ၊ မျက်လုံးတောက်တောက် ရွှန်း
ရွန်းလေးနှင့် အသက် ၁၃/၁၄ အရွယ် ရှမ်းမမာကပြားလေသည် အသား
တော့ ညိုချင်ချင်။ အဖြူဘက်သို့ လှသည့်အညိုပေါ့။

နယ်မှသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ မင်္ဂလာဆောင်သို့ မသွားမဖြစ်
သွားရသည်ကြောင့် သုံးရက်ကြာ ကျောင်းပျက်ခဲ့ရသည့်မွေးပျံဖြူ။ ကျောင်း
ဘက်သည်နှင့် အံ့ဘုန်းညို ကျောင်းမတက်တာကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ကိုမိုးရေ... အံ့ဘုန်းညို ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ။
အိမ်ကလေးဟာလေ၊ ကျောင်းသိပ်ပျက်တာပဲ။ ပင်ကိုဉာဏ်လေး ကောင်း
ရဲ့သားနဲ့”

များရဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်မယ်။ အဖေ ပြောဖူးတယ်...။

ကောင်းကင်က လမင်းလို အေးမြကြည်လင်သည့် ဆရာမကို
ငေးကြည့်ရင်း အံ့ဘုန်းညို ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

ဆရာမရယ်... ကျွန်တော် ကျောင်မတက်နိုင်တော့ပါဘူး။ မိဘ
မဲ့သွားတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်အတွက် လောကကြီးက ကြမ်းတမ်း
လွန်းပါတယ်။

“သား... အခု ဘယ်သူနဲ့နေသလဲ၊ ဆွေမျိုးတွေ ဘယ်မှာရှိ
သလဲ၊ ဆရာမ ဘယ်လိုကူညီရမလဲဟင်”

မျက်တောင်ဖျားမှာ မျက်ရည်များနှင့် စိုစွတ်ရင်း၊ ဆရာမ မေး
လျှင် အံ့ဘုန်းညို ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ ခါပြခဲ့သည်။ သူ့မှာ ပြောစရာ
စကားမရှိ။

“ဒီအိမ်ကရော၊ အိမ်လခပေးဖို့ သား ဘယ်အဆင်ပြေမလဲနော်”

အံ့ဘုန်းညို ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေရင်း၊
လောကဝံကို ရင်ဆိုင်ဖို့ရန် သူ့မှာ အဆင်သင့်မဖြစ်သေး။ နောက်ကပင်
အိမ်ရှင်များက ဆိုခဲ့ပါပကော။

“အံ့ဘုန်းညိုဇေ၊ မင်းအဖေ အိမ်လခ မရှင်းတာ နှစ်လကျော်
ပြီ။ အန်တီတို့က သနားလို့ မတောင်းသေးတာ။ သားတစ်ယောက်တည်း
တော့ ဘယ်မှာနေနေ ရပါတယ်ကွယ်။ အန်တီတို့ လူငှားထပ်တင်ချင်
ပြီ”

အံ့ဘုန်းညို ငိုနေဆဲ၊ မိုးဇင်မှာလည်း သူငယ်ချင်းအတွက်
စိတ်ထိခိုက်နေရသည်။ မွေးဖွားဖြူ အိမ်လေးထဲ လျှောက်ကြည့်ရင်း မီးဖို
ဘက်မှ အိုးခွက်များကို ဖွင့်ကြည့်မိသည်။

အိုး... အိုးခွက်တွေထဲမှာ ဘာမှမရှိပါလား။

စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့၊ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူမ
ဘယ်လိုကူညီရပါမလဲ။ မိဘမဲ့ဟောတို့တာတို့ဆိုတာ နောက်ထား။ လော
လောဆယ် ဒီကလေးကို သူမ ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ရင်နိုင်တော့ပါ။

သူမ၏ မိဘများသည်လည်း သဘောကောင်းသည့် မူလတန်း
ကျောင်းအုပ်ဆရာ၊ ဆရာမကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်မို့ မွေးဖွားဖြူ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချလိုက်၏။

“ကဲ! သား၊ ဆရာမနဲ့သာ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဗျာ...”

ဒါ၊ အိပ်မက်လား၊ ပုံပြင်လား၊ ဒဏ္ဍာရီလား၊ ပါးစပ်အဟောင်း
သားနှင့် သူ ဆရာမကိုငေးကြည့်တော့၊ ဆရာမက သူ့ခေါင်းမှ ဘဲမြီး
သာသာ ဆံပင်တိုလေးကို ကြင်နာစွာ ပွတ်ပေးခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သားကို ဆရာမ တတ်နိုင်သမျှ ကြည့်ရှုစောင့်
ရှောက်မယ်။ ဆရာမက ဆင်းရဲပေမယ့် ကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့
လူဖြစ်အောင် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ဆရာမ၏စကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညို မျက်ရည်များ ပြိုကျလာ
ရင်း၊ ဖေဖေသေဆုံးကတည်းက မီးလောင်ပြင်လိုဖြစ်ခဲ့ရသည့် သူ့ရင်ဘတ်
မှာ ယခုတော့ မိုးရေစက်များ ဖျန်းပက်ခံလိုက်ရပေပြီ။

“ကဲ! တို့တွေ သိမ်းစရာရှိတာ သိမ်းကြစို့”

သေတ္တာလေးနှင့် ဆွဲခြင်းတစ်လုံးရယ်သာ သယ်ဆောင်စရာ
ရှိခဲ့ပါသည်လေ။

အခန်း (၂)

“အဘတို့အိမ်က ပစ္စည်းဥစ္စာမကြွယ်ဝပေမယ့် စေတနာ မေတ္တာ တွေကတော့ ကြွယ်ဝပါတယ်။ လူကလေး စိတ်ချမ်းသာရမှာပါ”

အဘဦးထွန်းနိုင်၏ အကြင်နာစကားက ရင်ထဲမှလာသည်မို့ လိုက်လို့က်လဲ့လဲ့။ မီးဖိုထဲမှထွက်လာသည့် ဒေါ်မေကြည့်မျက်နှာကလည်း အံ့ဘုန်းညိုအပေါ် ကရုဏာတရားများနှင့်သာ။

ဆရာမရဲ့အိမ်သည် အံ့ဘုန်းညိုအတွက် နားခိုရာ အိုအေစစ် ကလေးဖြစ်ကြောင်း သူသဘောပေါက်လိုက်မိပါသည်။ မျက်ရည်စို့အောင် ကြည်နူးကြေကွဲရင်း သူ့အနားမှာ ထိုင်နေသည့်ဆရာမ၏ လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို အားကိုးတကြီး သူ့ဆုပ်ကိုင်မိပေပြီ။

“ဏဲ့! သား၊ ခြောက်နာရီကျော်ပြီ။ တို့တွေ ရေချိုးကြရအောင် ဆောင်းဦးပေမယ့် ချမ်းလာပြီ”

မွေးပျံဖြူ၊ အံ့ဘုန်းညိုကို နေရာချထားပေးလိုက်သည်။ မြေညီ ထပ်တိုက်ခန်းလေးက ကျဉ်းမြောင်းပေမယ့် ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးထဲမှာ

ဤမျှ နားခိုစရာရှိတာပင် ကံကောင်း။

ကန်ထရိုက်တိုက်တွေ ခေတ်စားတော့ ကိုယ့်မြေပေါ်မှာ သူတို့ ကို ဆောက်ခွင့်ပေးလိုက်သည့်အခါ သုံးထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံး ပေါ် လာခဲ့ပြီ။ မြေညီထပ်ကို သူမတို့ ရခဲ့သည်။ နှစ်ခန်းခွဲလိုက်ပြီး တစ်ခန်း ကို လူနေ၊ တစ်ခန်းကို ငှားစား။

ဖေဖေနှင့်မေမေရဲ့ပင်စာလစာလေးများရယ်၊ တိုက်ခန်းငှားခနှင့် သူမရဲ့လစာ၊ ကျွဲရှင်ခတို့သည် အိမ်အသုံးစရိတ်အဖြစ် ရပ်တည်နေရ သည်။

အိမ်ခန်းလေးက ရှည်မျောမျော၊ အိမ်ရှေ့နှင့် အိမ်နောက်သို့ လူသွားလမ်းလေး ထားပြီး၊ ရှေ့ဘက်မှာ ညှော်ခန်း၊ အလယ်မှာ ဘုရား ခန်း၊ အတွင်းဆုံးအခန်းကိုတော့ ကန့်လန့်ကာခြားပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေ တစ်ခန်း၊ မွေးပျံဖြူက တစ်ခန်း။

မီးဖိုနှင့် ရေချိုး သန့်စင်ခန်းက နောက်ဘက်မှာ ဆက်လျက်။ “တို့အခန်းကို ကန့်လန့်ကာနှစ်ခုခြားပြီး သုံးခန်းရအောင် ဖွဲ့ မယ်။ ညှော်ခန်းထဲက ခုံရုံညိုကို သားယူ။ ညှော်ခန်းမှာ ကြိမ်ဆက်တီတွေ ရှိတာပဲကွယ်”

ချက်ချင်းပင် အခန်းကို ကန့်လန့်ကာများခြားပြီး၊ သုံးခန်းဖွဲ့ရ သည်။ ကုတင်လေးတွေကို ကန့်လန့်ကာနှင့် ခြားထားခြင်းပါပဲ။

“စာရေးတာ စာကျက်တာတော့ ညှော်ခန်းမှာပေါ့။ သားနေတတ် ပါ့မလား”

ဆရာမက ကြင်နာစွာမေးလျှင် အံ့ဘုန်းညို အားနာနေ၏။ ဘဝမှာ အဆိုးဆုံးတောင် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီပဲ ဆရာမရယ်။ ဒါ

ကျွန်တော့်အတွက် အကောင်းဆုံးအခြေအနေပါ။

“ကျွန်တော် နေတတ်ပါတယ် ဆရာမ”

“အေး... ကဲ! တို့တွေလည်း အခန်းရှင်းရတာနဲ့ ချွေးပြန်သွားကြပြီ။ သား... ရေအရင်ချိုး”

အံ့ဘုန်းညိုရဲ့သေတ္တာကို သူ့ကွပ်ပျစ်အောက်မှာ နေသားတကျ ထားရင်း ညွှန်ကြားလိုက်လျှင် အံ့ဘုန်းညို နာခံပါသည်။

သူ ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာတော့ ဆရာမက ဘောင်ဆီတိုလေးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည် ထုတ်ပေးထား၏။

“ဆရာမ ရေချိုးပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်။ လူကြီးတွေတော့ စားပြီးပြီ။ သား ဆာပြီလား”

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ စကားနည်းသွားသည့်ကလေးကို စိတ်မကောင်းစွာကြည့်ပြီး ရေအမြန်ချိုးရ၏။ ရေချိုးပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ သနပ်ခါးလိမ်းပြီး မီးဖိုသို့ဝင်ခဲ့၏။

“သားရေ... လာဟော့၊ ထမင်းစားကြမယ်”

ယောင်တိယောင်ချာဖြင့် ခုံရည်ပေါ်မှစာအုပ်များကို လှန်လှောကြည့်နေရာမှ အံ့ဘုန်းညို မီးဖိုဘက်သို့ လေးကန်စွာ ဝင်လာ၏။

မီးဖိုထဲမှာ စားပွဲခုံနှင့် ကုလားထိုင်သုံးလုံးကိုတွေ့ရ၏။ မီးဖိုခန်းက ကျဉ်းပေမယ့် အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

“လာ... ဒီနေ့တော့ ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ငပြာရည်ကြော်မရှိတယ်။ ဖေဖေခွဲမေမေတို့ ပုစွန်လေးကြော်ပေးထားတာ ကုန်သွားပြီ။ သားဖို့ မကျန်တော့ဘူး”

“ရပါတယ် ဆရာမ၊ သားစားနိုင်ပါတယ်”

အားနာနေသည့်ဆရာမကို နှစ်သိမ့်ပြီး သူ ထမင်းကို အားပါးထရစားလိုက်၏။ သူ ထမင်းငတ်ခဲ့တာ ဖေဖေသေကတည်းကပါ။

ဖေဖေကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ စားလက်စထမင်း နှင်သွားပြီး အံ့ဘုန်းညို မျက်ရည်စို့သွား၏။ ဖေဖေဟာ ဖခင်တစ်ယောက်မို့ မစီမံဆင်ခွဲတတ်ပေမယ့်၊ အရက်သမားကြီးဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ပြန်လာတိုင်း သူ့အတွက် စားသောက်စရာအထုပ်ကလေးများ ပါလာမြဲပါ။

အဝတ်ဆိုလည်း အကောင်းစားလေးများကို ဝယ်ပေးမြဲ။ သို့သော် ဖေဖေက မူးနေတတ်တာမို့ အလုပ်လုပ်တာ အချိန်မမှန်။ ဒီတော့ ကားပိုင်ရှင်က ငြိုငြင်ပြီး ခဏခဏ ကားရှာရပါသည်။

ဖေဖေနှင့်နေရတာ နှိသမားပါးလို ပိန်လိုက်တောင်းလိုက်။ ထမင်းစားနေရာမှ မျက်ရည်ကျနေလျှင် မွေးယုံဖြူရင်ထ လှိုက်ခနဲကြင်နာရပါသည်။ သူ့ဖေဖေကို လွမ်းလို့နေမှာပေါ့လေ။

ကြည့်စမ်း! သူမဟာ မချမ်းသာခဲ့ပေမယ့် မိစုံဖစုံဖြင့် အကြင်နာတွေတစ်ထွေးကြီးနှင့် နွေးထွေးခဲ့ရသည်။

“သားရယ်... စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးနဲ့နော်၊ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပါ။ မွေးကတည်းက သေမိန့်ခဲ့အတူ မွေးလာခဲ့ရတာပါ။ မငိုပါနဲ့ကွယ်... တိတ်! တိတ်!”

“ကဲ... စား ဟင်းကလည်း ဒီနေ့မှ မကောင်းဘူးကွာ။ နောက်နေ့ လူကြီးတွေနဲ့အတူ သားဖို့ပါ ထည့်ချက်ပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆရာမစားသလိုပဲ စားပါမယ်”

တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထမင်းစားကြပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လူကြီးများနှင့်အတူထိုင်ရင်း သူတို့မေးသမျှ အံ့ဘုန်းညို ဖြေကြား

ရပါသည်။ ဆရာမတို့မိသားစု၏ အကြင်နာ၊ မေတ္တာတို့ကြောင့် အံ့ဘုန်းညိုရင်မှာ နွေးထွေးလှိုက်ဖြာခဲ့ရသည်။

“မင်းအမေက ရှမ်းပေါ့၊ ဟုတ်လား... နန်းရွှေရည်ခင်ဆိုတော့”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘ၊ မေမေက ရှမ်းပါ။ အသားဖွေးဖွေးလေးနဲ့ မေမေက အရမ်းချောတာ”

“ဒါဆို မင်း... အသားညိုတာ ဖအေတူလို့ပေါ့”

“ဖေဖေလည်း မညိုဘူး”

ကလေးကို စကားဝိုင်းဖွဲ့ပြောပေးနေကြရာမှ...

“သားမှာ ဆွေတွေမျိုးတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား၊ သားတို့က ဘယ်ဇာတိလဲ”

မွေးပျိုဖြူ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးဖြင့်မေးလျှင် အံ့ဘုန်းညိုမျက်နှာလေး ဖျတ်ခနဲညှိုးသွားရ၏။

ဆရာမရယ်... ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုလို ကျွန်တော့်ကို လက်ခံချင်ဘူးတဲ့လားဗျာ။

“ဟယ်၊ သားက ဆရာမက စေတနာနဲ့မေးတာပါ။ မင်းကို ဆရာမတို့ တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။ မင်းအဘတို့ မေမေကြည်တို့နဲ့ပါ တိုင်ပင်ပြီးပါပြီ။ နောက် သားမကြိုက်ရင် မမေးတော့ဘူးနော်”

ဆရာမချော့လျှင် အံ့ဘုန်းညို ငိုမိမတတ်။ စိတ်ကိုထိန်းပြီးမှ သူ တွေးတွေးဆဆဖြေရသည်။

“မေမေက တောင်ကြီးကတဲ့၊ ဖေဖေကတော့ သာပေါင်းဘက်ကလို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီကို ဘယ်ကမှ ဆွေမျိုးတွေ မလာဖူးကြပါဘူး ဆရာမရယ်”

အံ့ဘုန်းညိုအသံက ညည်းညည်းတွားတွား။ ကလေး စိတ်ပြေထက်ပျောက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဖွင့်ထားသောတံခါးကို မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

“ခုညကလေး ကောင်းတယ်၊ ရှေးကားဆိုတော့ ရယ်လည်း နယ်ရတယ်။ ခေတ်ချင်းကွာလို့ စကားပြောတွေ၊ အမူအရာတွေကအစ ရယ်စရာဖြစ်နေတယ်။ ခု ‘ရတနာပုံ’ ကားကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ ဒါထက် ဆရာမက ခါတိုင်း အိမ်နေရင်း ဂါဇန်လေးတွေဝတ်တာ၊ အခု သားနဲ့မို့ ဒုက္ခရောက်ပြီ”

“ဝတ်ပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က အနှစ်တစ်ရာလောက် ခေတ်ချင်းကွာမနေပါဘူး။ ရှိတာလေးတွေတော့ လွင့်မပစ်ပါနဲ့”

ထိုနေ့က အကြင်နာတရားများ ဖိတ်လှုံနေသည့်အိမ်လေးထဲမှာ အံ့ဘုန်းညို ဘဝအမောတွေ အလွမ်းတွေ ပြေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၃)

“ဟောတော်! မေမေ ဘာဖြစ်လို့ အစောကြီး ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ထားရတာလဲ။ ခေါင်းတွေ မူးတော့မှာပဲ။ သမီးဘာသာ ချက်မှာပေါ့”
နံနက်ခုနစ်နာရီခန့်မှာ မီးဖိုထဲမှ မွှေးပျံ့ဖြူအသံ၊ မေမေအတွက် ကရုဏာတရားများနှင့် ငါ့သို့သော်...

“မေမေ မချက်ဘူး၊ မေမေခေါင်းတွေအုံနေလို့ ခုထိ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရတယ်။ အိမ်မှာ သမီးနဲ့မေမေပဲ ထမင်းဟင်းချက်တတ်တာ။ သမီးဖေဖေက တစ်ခါမှ မီးဖိုချောင်တောင် ဝင်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သားကြီးမွေးတုန်းကများ ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ”

မွှေးပျံ့ဖြူနှင့်ဒေါ်မေကြည်တို့ ပဟေဠိဖြစ်နေစဉ် ယခုမှ အပြင်က ပြန်လာသည့် အံ့ဘုန်းညို၊ နှင်းဆီဖြူလေးတစ်ပွင့်ကိုင်ရင်း...

“ဆရာမနဲ့ မေမေကြည်တို့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှင်းဆီပန်းလေးကို ဆရာမလက်သို့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရှိရှိသေသေပေးရင်း အပြစ်ကင်းစွာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“အိမ်မှာ ထမင်းဟင်းတွေ ချက်ပြီးသားဖြစ်နေလို့”

“ဪ... ကျွန်တော်ချက်လိုက်တာပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော်က အလုပ်တစ်ခုကို နှစ်ခါသုံးခါလောက်မြင်ရရင် တတ်သွားပါတယ်။ အိမ်မှာလည်း ဖေဖေကိုချက်ကျွေးရတယ်လေ။ ဆရာမတို့အိမ်ရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီနို့ ဆရာမတို့ချက်နည်းပြတ်နည်းနဲ့ အကြိုက်တွေကို လေ့လာပြီးပါပြီ။ နောက်ဆို ကျွန်တော် ချက်ပါမယ်၊ ဆရာမနဲ့ မေမေကြည် နားပါ”

“ဟယ်!”

သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အံ့ဘုန်းညိုကို အံ့ဩ ကြင်နာသွားမိကြပါသည်။ အလိုက်သိတတ်၊ ကျိုးနွံတတ်လှသည့်ကလေးပါလား။

“အံ့ဘုန်းညိုရယ်၊ သားရဲ့စာကိုပဲ ကြိုးစားပါ၊ မေမေကြည် အားနေတာပဲကွယ်။ သားကိုခိုင်းဖို့ မွေးတာမှမဟုတ်တာ။ သား လူတစ်ယောက်လုံးနဲ့ လောကထဲ ရပ်တည်နိုင်ဖို့အတွက်ပဲ ကြိုးစားပါ”

“ကြိုးစားပါတယ် မေမေကြည်ရယ်... သားကလည်း မေမေကြည်တို့စေတနာတွေကို ကိုယ်တတ်နိုင်သမျှ တုံ့ပြန်ချင်လို့ပါ။ သားက ထမင်းဟင်းချက်တာ ဝါသနာပါတယ်။ နောက်ဆို သားကို ဘာချက်လို့ ခဲ ညွှန်ကြားပေးပါ”

ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အရိုးခံအတိုင်း အံ့ဘုန်းညိုပြောတော့ သူမတို့ သားအမိ စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်။ လိမ္မာတဲ့လူကလေးပါပဲ။

“ကဲ! ထားပါတော့လေ၊ အခု သား ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ။ နန်းကရော ဘယ်ကရတာလဲ။ သားကို ဆရာမတို့ မုန့်ဖိုးလည်း ပေးပြီတာ မဟုတ်ဘူး”

သူ့အတွက် စိုးရိမ်နေသည့်ဆရာမကို မေးချိုင့်လေးပေါ်အောင် အံ့ဘုန်းညှိ ပြုံးပြရသည်။

“ညနေက မိုးခင်းဆီ စာကျသွားရင်း အပြန်မှာ၊ လမ်းထိပ်က ‘လမ်း’ စာပေမှာ စာအုပ်ဝင်ငှားရင်းနဲ့ ကုလုပ်ပေးမိတယ်။ အဲဒီအခါနဲ့ အဘွားက သားကို မုန့်ဖိုးအတင်းပေးကြတာ။ ညဦးပိုင်းဆို လူကျတတ်လို့ သားကိုလည်း ညတိုင်း လာကူပေးဖို့ပြောကြတယ်”

“မင်း တော်တော်လူလည်လုပ်နေပါလား အံ့ဘုန်းညှိ။ စာတော့ မကျက်ဘူး”

“စာလည်းကျက်ပါတယ် ဆရာမရဲ့။ သား ပထမ မရတာတော့ ဆရာမသိပါတယ်။ ဆရာမက ရိုးသားပေမယ့် တချို့ဆရာဆရာတွေက မရိုးသားဘူးလေ။ ကျူရှင်ဖွင့်ပြီး မေးခွန်းပေါက်နေကြတာ”

“တော်...တော်... ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ မင်းအလုပ်စာကို အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားဖို့ပဲ။ သားဘဝမှာ ပညာက ထွက်ပေါ်ပဲ။ လောကကြီးမှာ ဥစ္စာမရှိရင် ပညာရှိရတယ်။ ဒါမှ မင်း လူရာဝင်မှာ ပေါ့။ လူဝင်ဆန့်မှာပေါ့။ လောကကြီးကို ခါးစောင်းတင်နိုင်မှာပေါ့ကွယ်”

“လောကကြီးကိုလည်း ခါးစောင်းမတင်ချင်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ စာကတော့ သားတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားမှာပါ။ ဒါမှ ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာမှာမဟုတ်လား”

“ခွေးလေး... ငါစိတ်ချမ်းသာဖို့ဆိုပေမယ့် မင်းအတွက်ပဲလေကဲ၊ ဒီနေ့တော့ ထား။ နောက်နေ့တွေ ထမင်းလည်းမချက်နဲ့၊ စာအုပ်လည်း မငှားနဲ့”

သူမတို့ဆရာတပည့် စကားများနေစဉ် မေမေကြည်က နှင်း

နှင်းလေးကို ဘုရားတင်ဖို့ ယူလိုက်ရာ၊ အံ့ဘုန်းညှိအသွင်က မျက်ကလဲ ဆန့်ပြာ။

“ဟာ! မေမေကြည်၊ ဒါ ဆရာမဖို့။ ဒါလေးတော့ ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

“ဟဲ့! အံ့ဘုန်းညှိ၊ မင်းဆရာမက ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ ကျောင်းသွားနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ လိုင်းကား တိုးစီးနေရတာ။ အပိုတွေ”

“ကျောင်းရှောက်နပ်ရင် ရပါတယ် မေမေကြည်ရဲ့။ ဘုရားပန်းအတွက် နောက်နေ့မှ ဝယ်ပေးပါမယ်နော်”

“ခွေးကောင်လေး... ပိုကိုပိုတယ်”
မေမေကြည်က ချစ်စနိုးဖြင့် အံ့ဘုန်းညှိခေါင်းကိုထုပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားရာ ဆက်အဆူခံနေရပြန်သည်။

“ငါပြောတာကြားလား အံ့ဘုန်းညှိ။ မင်း စာပဲကြိုးစား”

“ဟာ! အဲဒါတော့ ဆရာမ အစွန်းရောက်သွားပြီ၊ သားအတွက် ဆရာမ အချိန်ယေးဆွဲပေးပါ။ ဘယ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် အချိန်ပြည့်စာမကြည့်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကစားချိန်၊ နားချိန်၊ အလုပ်ချိန်၊ စာကြည့်ချိန်... ယေးဆွဲပေး”

“မင်း... ငါ့ကို ဆရာကြီးမလုပ်ပါနဲ့”

“မလုပ်ပါဘူးဗျာ၊ သားက ကျောင်းမှာ၊ ကျူရှင်မှာ စာသင်ရင် ခိုက်တယ်။ ဒီတော့ စာကျက်လို့ ရလွယ်တယ်လေ။ မနက်စောစော သားတော့ အိမ်အတွက် ထမင်းဟင်းချက်ပေးပါရစေ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကျရင် အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်ပေးမယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံးအဖို့မှူးတွေဟာ ယောက်ျားတွေပါဗျ”

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကိုဖြောင်းဖျနေပုံမှာ အရွယ်နှင့်ပင်မလိုက်ဘဝနာသူမို့ အသိပါလေသလားမသိ။

“ဒါဆိုလည်း ညဘက် စာအုပ်ဆိုင်မသွားနဲ့၊ စာကျက်”

“အဲဒါလည်း ညဦးလေးပါ ဆရာမရဲ့၊ ညရုန်နာရီထိ စာအုပ်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး ဆယ့်နှစ်နာရီထိ စာကြည့်ပါမယ်။ သား ကတိပေးတယ်”

“မင်းတော့ တော်တော်လွန်လား၊ လည်လာပြီနော်”

မွေးပျံဖြူ ခေါင်းခေါက်သည့်ကြားမှ အံ့ဘုန်းညို အသံထွက်လာသေးသည်။

“စာအုပ်ဆိုင်က တစ်လ တစ်သောင်းခွဲပေးမှာ ဆရာမရဲ့။ သားအတွက် ကျောင်းစရိတ်လေး ဝင်ခဲ့တော့ ဆရာမ နည်းနည်းသက်သာတာပေါ့နော်”

နောက်ဆုံး သူ့အစီအစဉ်ကိုပင် မွေးပျံဖြူ လိုက်လျောလိုက်ရ၏။

“အပြင်စာတွေလည်း လိုမ့်ဖတ်မနေနဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သားက ဖတ်သင့်ဖတ်ထိုက်တဲ့စာအုပ်တွေပဲ မှာပါ”

“အောင်မယ်၊ မင်းကို ဘယ်သူရွေးပေးမှာမို့လဲ”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင်ဘာနဲ့ အိမ်ကအဘ ရွေးပေးမယ်လေ”

ဖူးလွန်းထားသည့်မြေဆီလွှားများကို ထိုးဖောက်ပြီး ဖူးပွင့်သော လာတော့မည့်သစ်ပင်ကလေးအား သူမ ဖေးမ တည့်မတ်ပေးရန်

အခန်း (၄)

“ဖြူဟာ အပိုအလုပ်တွေ သိပ်လုပ်တာပဲ၊ ကိုယ်လည်း သူ့ဌေးဘုတ်ဘဲ ကလေးတစ်ယောက် တောက်မွေးရတယ်လို့”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်သည် မွေးပျံဖြူအစ်ကိုရဲ့ ကျောင်းနေသက် သူငယ်ချင်းပါ။ အိမ်သို့အလည်လာရင်း သူမကိုအပြစ်တင်နေခြင်းမရှိ။ ဒေါက်တာဟာ မွေးပျံဖြူတို့မိသားစုကို အရေးတယူရှိပေမယ့် အံ့ဘုန်းညိုကိုတော့ လူလိုပင် သဘောမထားချေ။

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ အံ့ဘုန်းညို မိသားစုရဲ့အဝတ်တွေကို မီးပူတိုက်နေ၏။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၏ ခပ်ချောချောနှင့် ဆောင့်ကြားကြားတိုက် သူလည်း ကြည့်မရ။

အဘနှင့်မေမေကြည်ကတော့ ဒေါက်တာကို အလိုက်သင့် ဆက်သလိုသည်။ သူဟာ ကိုယ်မိသားစုရဲ့ ဖင်မလီဒေါက်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဖြူ၊ သိုးမွေးထိုးရင်း အပိုဝင်ငွေရှာတာကို သူ ကြည့်ရပုံမရှိ။”

“အပိုအလုပ်မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းဆို ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ကလေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုရမလို့ဖြစ်နေပြီ။ ဒေါက်တာရယ်... ချမ်းသာတဲ့သူအများစုမှာ စာနာတတ်တဲ့နလုံးသား မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့လို ဆင်းရဲသားတွေမှာပဲ စာနာတတ်တဲ့နလုံးသားရှိတယ်။”

“ဖြူမှာ နလုံးသားမရှိပါဘူး၊ ဖြူ မစာနာတတ်ပါဘူး”
ဒေါက်တာစကားက အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ရည်ညွှန်းတာမျိုး လူကြီးများ ဘုရားဝတ်ပြုရန် ဘုရားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် အံ့ဘုန်းညိုကိုမူ လူရာသွင်းသည်မဟုတ်။

အံ့ဘုန်းညို ညှော်ခန်းထောင်မှာ မီးပူတိုက်ရင်း ဒီဘက်ကို နာစွင့်ထား၏။ သူ ဒေါက်တာကို မကျေနပ်။ တော်တော်စိတ်ပုပ်တဲ့လူ။

ဆရာမကတော့ သိုးမွေးဆက်ထိုးရင်း ခေါင်းကိုငုံထားပြီ။ ဒေါက်တာကြီး ဆရာမကို ရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေမှန်း သူမြင်နေရ၏။

“ကိုယ်က ဖြူမှာ အမည်းစက် မဖြစ်စေချင်လို့ပါ။ ဖြူမွေးတာ မိန်းကသေးဆို ကိုယ်ဘာမှမကန့်ကွက်ပါဘူး။ ကိုယ်လည်း လူသားချစ်စာနာတတ်ပါတယ်”

“ယောက်ျားမိန်းမဆိုတာ ဘာလဲ ဒေါက်တာ၊ အံ့ဘုန်းညိုဟာ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ ဘဲပြီးဆဲပင်နဲ့ နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာတို့က မြွေဆိုးတစ်ကောင်လို့ မြင်ရက်ကြသလား ဒါ ဒုက္ခသည်လေးပါ။ ကမ္ဘာလောကရဲ့ သားကောင်လေးတစ်ကောင်ပဲ။”

ဆရာမအသံက တိုးပေမယ့် ခွန်အားအပြည့်။ အံ့ဘုန်းညို သေချာချာကြားလိုက်ရပါသည်။

ဆရာမရယ်... ကျွန်တော် တစ်နေ့ ဆရာမတို့ကျေးဇူးကို ပြ

သိမှာပါ။ လူဆိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး။ သား လုံးဝကတိပေးပါတယ်။

“ကမ္ဘာလောကကြီးထဲ ဒုက္ခသည်တွေပြည့်လို့ပါ ဖြူ။ ဒါ အဆန်းမဟုတ်ဘဲ။ ဖြူ အဲဒီလိုသာ လိုက်ကာယ်နေမယ်ဆိုရင် ခြောက်ထပ်တိုက်ဆောက်ပြီး ဂေဟာဖွင့်ပေတော့”

“ကျွန်မကို မငေါ့ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ လက်လှမ်းမမီတဲ့အဖြစ်တွေကို ကျွန်မ မတတ်နိုင်ပေမယ့် ခုလိုတည်တည်ရင်ဆိုင်တိုးရတဲ့အခါ လျစ်လျူမရှုနိုင်ဘူးလေ။ ဆင်းရဲလည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့ဘာသာ ရပ်တည်နိုင်တဲ့အထိ ဒီကလေးကို ကျွန်မတို့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးရမှာပဲ”

မွေးပျံ့ဖြူတို့နှစ်ယောက်၏ စကားအခြေအတင်ကို အံ့ဘုန်းညို ကြားနေရသဖြင့် သူ့လက်တွေ တုန်ယင်နေရသည်။ ဆရာမ၏မေတ္တာအစာနာကို သူ့ရင်ထဲ မှတ်ကျောက်တင်ထားမိပါပြီ။ ဆရာမဟာ သူ့အတွက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိုက်ပွဲဝင်နေရပါလား။

ဆရာမရယ်...

ကျွန်တော့်ဘဝဟာ ကြာပင်လိုပဲ ဆရာမရဲ့ကန်ရေပြင်မှာ အခြေမမြဲ ရှင်သန်ရမှာပါ။ ဒီကြာပင်ဟာ ကန်ရေပြင်ကို ဘယ်တော့မှ စုံကန်ချွတ်မသွားပါဘူး။

အံ့ဘုန်းညိုရင်ထဲ နာကျင် ဘောင်ဘင်ခတ်နေရသလို၊ သူတို့အားပိုင်းကလည်း မပြီးသေး။

“ဖြူ တအားပင်ပန်းနေတာ ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး။ ဒီကောင်သား ရောက်လာတဲ့ သုံးလေးလအတွင်း ဖြူ အလုပ်ရုံလုပ်ပြီး ဝင်ငွေရှာနေရတာ ကိုယ်မြင်တယ်။ ကလေးတစ်ယောက်စရိတ်ဆိုတာ မလွယ်ကူဘူးလေ”

“ဒါပေမဲ့ ကလေးက သိတတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူတယ်။ စာအုပ်ဆိုင်မှာကူရင်း သူ့စရိတ်သူ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ရှာပေးပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဖြူ ပိုပင်ပန်းနေပါတယ်၊ အခုပဲ သိုးမွေးထိုးနေရတာကြည့်။ တစ်နေ့လုံး ဘယ်အချိန်မှ နားရမှာလဲ”

ဒီလောက်အပြစ်ရှာ၊ စွဲချက်တင်နေသည့်ဒေါက်တာကို မွေးပျံဖြူ ဖြေရှင်းမနေချင်တော့။ ကိုယ့်အလုပ်သာ ကိုယ်ဆက်လုပ်နေလိုက်၏။ ဒေါက်တာက သိုးမွေးထိုးနေသည့် လက်ချောင်းလှလှလေးများကို ခေတ္တငေးကြည့်နေရာမှ သူမ၏အပ်ကို လှမ်းပြီးဆွဲယူလိုက်သည်။

“ကိုယ် အရေးကြီးတဲ့စကားပြောမလို့ ဖြူ၊ သိုးမွေးထိုးတာ ရပ်လိုက်ဦး”

သူက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနှင့် အပ်ကိုဆွဲယူသွားသည်မို့ မွေးပျံဖြူက ဒေါက်တာကို ဘာကြည့် ကြည့်မိ၏။

“ဖြူ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“(၂၁)နှစ်... မတ်လမှာ ပြည့်မယ်”

“ဪ... ကိုယ်က နှစ်ဆယ်လောက်ပဲ ထင်ထားတာ။ ကိုယ် အသက်ကတော့ သုံးဆယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး... အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ယောက်ျားက အသက်ကြီးတာ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်!”

ချစ်သူတွေလည်းမဟုတ်ဘဲ ဒီစကားပြောတော့ မွေးပျံဖြူ မှတ်လုံးပြုသွားသလို အံ့ဘုန်းညိုလည်း လန့်သွား၏။

ဒေါက်တာဟာ သူ့လို တိုက်နှင့်ကားနှင့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်

ကို မွေးပျံဖြူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မငြင်းဟု အပိုင်တွက်သလား။

“ဆောရီး... ဖြူ၊ ကိုယ်စကားပြောတာ လောသွားတယ်။ ဖြူ၊ ဆည်း ရိပ်မိမှာပါ။ ကိုယ် ဖြူကိုသဘောကျတယ်။ မေမေကတော့ သူ့အိမ်ဆွေသမီးနဲ့ သဘောတူချင်နေတယ်”

မွေးပျံဖြူ ချက်ချင်းပင် ညှော်ခန်းထဲမှာ လှည့်စကားပြောခံနေရသည့်အခါ မျက်နှာမထားတတ်တော့။ ဒါ တန်ဖိုးမထားတာလား။ တိုးတိုးဆေးပြောပေမယ့် အံ့ဘုန်းညို ရိပ်မိနိုင်သည်။ သူကတော့ ဆက်လက် ခေါ်တွင်နေဆဲ။

“ဖြူလည်း စဉ်းစားပါ။ ကိုယ့်ကိုချက်ချင်းအဖြေမပေးပါနဲ့။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဖြူရဲ့မွေးစားသားကိုတော့ ကိုယ် တာဝန်မယူနိုင်ဘူး။ ဖြူမိဘတွေအတွက် တာဝန်ယူတယ်။ ဖြူရဲ့ပရဟိတအလုပ်တွေကို ကိုယ် မကြည့်ဖြူနိုင်တာ ဆောရီးပါ။ သူ့ကို မိဘမဲ့ဂေဟာတစ်ခုမှာ ဖြူ ထားလိုက်ပါ။ သေသေချာချာစဉ်းစားပေါ့ ဖြူ၊ ကဲ! ကိုယ်ပြန် ဆိုက်ပါဦးမယ်”

မွေးပျံဖြူကို တုံ့ပြန်ဆွေးနွေးခွင့်မပေးဘဲ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ပြန်သွားတော့၊ ညှော်ခန်းထဲမှာ တိတ်ဆိတ်ကျန်ခဲ့၏။ မွေးပျံဖြူ သိုးမွေးထိုးထိုးနေရာမှ အံ့ဘုန်းညိုရှိရာသို့ တိတ်တဆိတ် အကဲခတ်မိ၏။

ဒေါက်တာပြောတာတွေက နိုင်ထက်စီးနင်းမို့...

“အို!”

ကျောက်ရုပ်လိုငြိမ်သက်နေသည့် အံ့ဘုန်းညို။ သူမကို ကျောထားပေမယ့် ခေါင်းစိုက်ဆိုက်နှင့်။ ကျောပြင်လေးတစ်ချက် တုန်သွား...

“သား...”

မျက်ရည်များနှင့် အံ့ကြိတ်ထားသည့် အံ့ဘုန်းညိုအနားသို့ သူမ ရောက်ရှိသွား၏။ ကလေးကိုနှစ်သိမ့်ဖို့ မွေးပျံဖြူ ချက်ချင်း စကားရှာမရ၊ အတန်ကြာမှ...

“သူပြောတာတွေ အလကားနော်၊ ဆရာမ သူ့ကိုမစဉ်းစားပါဘူး။ သူ့မှာ အကြင်နာတရားမရှိဘူး။ လူသားချင်းစာနာတတ်တဲ့ နှလုံးသားမရှိဘူး။ ဒီတစ်ချက်နဲ့ပဲ သူ့ကို ဆရာမ ငြင်းပယ်တယ်”

“ကျွန်တော့်အတွက်နဲ့တော့ ဆရာမ ဒုက္ခမရောက်စေချင်ပါဘူး။ ဒေါက်တာဟာ ဆရာမအတွက် သင့်တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ တိုက်နဲ့၊ ကားနဲ့၊ ရာထူးနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို မိဘမဲ့လောကဖြစ်ဖြစ်... ဖေဟိတကျောင်း...”

“အံ့ဘုန်းညို”

သူ့စကားမဆုံးခင် ဆရာမ အော်ပစ်လိုက်ပုံက ကြေကွဲစွာ ဆရာမကို အံ့ဘုန်းညို ကြည်ညို ကိုးစားစွာ မော့ကြည့်မိပါသည်။

“ဒါဆို မင်းက သဘောတူတယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

ညှော်ခန်းထဲမှာ အသံတို့ တဒက် ပျောက်ဆုံးနေခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ အံ့ဘုန်းညို ရှိုက်သံလေး တီးတိုးထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ဒါဟာ အဖြေ။

“ငါ့အိမ်ထောင်မပြုချင်ပါဘူး။ တိုက်တွေကားတွေလည်း မဆော့ဘူး။ လူ့ဘဝဆိုတာ ယောက်ျားအရိပ်ကိုခိုပြီး စိန်နားကပ်အရောင်နဲ့ ပါးပြောင်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ လုပ်သင့်လုပ်ယိုက်တာတွေ လုပ်ချင်တာတွေ လုပ်ရင်း လောကကိုအလှဆင်မယ်။ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ဒဿနပဲ”

ဆရာမကို အံ့ဘုန်းညို အရမ်းလေးစား၊ အထင်ကြီးရသည်။ စာတွေသိပ်ဖတ်သည့်သူမို့ သူ့မှာ အသိဉာဏ်မချို့တဲ့။ ဆရာမ အိမ်ထောင်ရေးမစဉ်းစားဆိုလို့ သူ့ဝမ်းသာရသည်။ သူ့အတွက် အရိပ်မပျောက်တော့ဘူးပေါ့။

“ကဲ! အိပ်တော့ သား၊ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီ”

“ကျောင်းတွေပိတ်တော့မယ် ဆရာမ၊ ကျောင်းပိတ်ရင် ဟိုဘက်လမ်းက မိုးဇင့်ဦးလေး ဝပ်ရွှေမှာ ကျွန်တော် အလုပ်သင်သွားလုပ်မယ်နော် ဆရာမ”

ခွင့်တောင်းလိုက်သည့် အံ့ဘုန်းညိုအသံက တက်ကြွလျက်။

“ဟယ်! မင်းပင်ပန်းမှာပေါ့၊ မင်းအသက် ငယ်ပါသေးတယ်။ နွေရာသီမှာ အနားယူပါ”

“သားထက်ငယ်တဲ့ကောင်တွေတောင် စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ ထက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာ အလုပ်လုပ်နေကြတာပဲ။ ကျွန်တော် အလုပ်ထုပ်ရတာ ပျော်ပါတယ်”

“ချေးလက်လေးသစ်ရုပ်ကို မမြင်ချင်ပါဘူး”

“စိတ်ချ! ဆရာမရှေ့ရောက်ရင် သားတစ်ကိုယ်လုံး သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေစေရမယ်”

ယခုတော့ တိမ်ရိပ်လွှတ်သည့်လပမာ မွေးပျံဖြူ ရယ်မောနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

အခန်း (၅)

ကလေးတစ်ယောက်လို လက်နှစ်ဖက်ကို ထိုးပေးလာသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို မွေးပျံ့ဖြူ ကြင်နာစွာ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သိတတ်သည့်ကလေးတစ်ယောက်။ သူ့လက်များမှာ ကြမ်းတမ်းလျက်။

သိုးမွေးထိုးလက်စကို ဘေးချပြီး သူမ အံ့ဘုန်းညိုလက်များကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“သား... ဆယ်တန်းကျောင်းသားကြီးဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ့်လက်သည်းကို ကိုယ်ညှပ်မှပေါ့။ လူမြင်လို့မကောင်းတော့ဘူး၊ မချွဲနဲ့တော့နော်”

(၁၆)နှစ်သားကြီးမို့ အံ့ဘုန်းညိုအသွင်က မြင့်မြင့်ထွားထွား။ (၁၇)နှစ်သားကတည်းက ဝပ်ရှော့မှာ အချိန်ပိုင်းအလုပ်ဆင်းခဲ့သူမို့ အလေးပြားနှင့်ကစားထားသူလို ကိုယ်ခန္ဓာက အချိုးအစားတကျ။

အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းမှာ တိပိကြည့်ရင်း သိုးမွေးထိုးနေသည့်သူမ

အနားသို့ အံ့ဘုန်းညို ကပ်လာချိန်မှာ ကိုးနာရီ၊ ဖေဖေနှင့်မေမေလည်း တိပိရှေ့မှာ အပျင်းပြေရှိနေ၏။

အံ့ဘုန်းညို စာကြည့်လျှင် ဧည့်ခန်းထဲမှာမကြည့်။ မွေးပျံ့ဖြူ ချဲ့ကုတင်ပေါ်မှာ စာအုပ်တွေ ဖြန့်ကျဲပြီး အားပါးတရကြည့်တတ်သည်။ နေရာချင်းအပြီးလဲမယ်ဆိုတော့လည်း မရ။

မွေးပျံ့ဖြူကုတင်ပေါ်မှာ စာအုပ်တွေထားခဲ့ပြီး သူ့ခုံရှည်ပေါ်သို့ သွားရောက်ထိုးအိပ်ခြင်း ကျန်ခဲ့သည့်စာအုပ်တွေကို သူမပဲ စိတ်ရှည်စွာ ရှင်းရခြင်း။

ယခုလည်း သူ့လက်ကိုထိုးပေးပြီး အံ့ဘုန်းညို ကြမ်းပြင်မှာ ထိုင်နေ၏။ ဆရာမက စာကြည့်မျက်မှန်လေးနှင့် ကြိမ်ဆက်တီပေါ်မှာ။ မျက်မှန်ပေါ်ကျော်ကြည့်နေသည့် ဆရာမမျက်ဝန်းများက သူ့အပေါ်မှာ ကရုဏာတွေနှင့်။

အံ့ဘုန်းညိုရင်ထဲ ဆရာမကို နတ်ဖုရားတစ်ပါးလို ကိုးကွယ်မိပေမယ့် ဆရာမရဲ့အရွယ်နှင့်အလှကြောင့် သူ့နှလုံးသားလေးမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်နေ၏။ ဆရာမကို အဖြူစင်ဆုံး ချစ်ခင်ကိုးစားမိပါသည်။

ဆရာမဟာ သူ့ဘဝ၊ သူ့အသက်သခင်အဖြစ် ခံယူမိပါသည်။ သို့သော် အဖြူရောင်တွေ လင်းလက်လွန်းသည့်အခါ သူ့နှလုံးသားလေး ချော့ ပရမ်းပတာ။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းပင်မသိတော့။

ဆရာမအမိန့်ဟူသမျှ တစ်သွေ့မတိမ်း လိုက်နာချင်တာ၊ ဆရာမမျက်နှာညိုလျှင် သေမတတ် ခံစားနေရတာ၊ အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ပြီး ဆရာမသက်သာအောင် ကူညီချင်တာတွေ ရှိပေမယ့် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ခုလို အယုအယလိုချင်မိတာ၊ ခွဲချင်မိတာတွေဟာ သူ့ရဲ့

ပရမ်းပတာနလုံးသားရဲ့ စေစားချက်တွေပါ။

မွှေးပျံဖြူကတော့ ဥပေက္ခာပြုလုပ်ပါသည်။ အံ့ဘုန်းညို ငယ်စဉ်က ဖေးမပြုစုသူလောက်၊ ယခုကျ စိမ်းနေလေ၏။ အံ့ဘုန်းညို မခံစားနိုင်ပါ။ ဆရာမရဲ့ယုယမှုကို တစ်သက်လုံး ခံယူချင်ပေမယ့် ‘မင်း ကြံ့ခိုင်အမြင်မတော်တော့ဘူး’ ဟူသောစကားဖြင့် သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေတော့။

ယခုလည်း သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကို ခေတ္တကောက်ကြည့်ပြီး သိုးမွှေးဆတ်ထိုးနေသည်။ အမိနဲ့တွေ့ချေသည်။

“သား... ဒီနှစ် ဆယ်တန်းနော်၊ ဝပ်ရှောလုပ်နေတာ ရပ်တော့၊ ညဘက် စာအုပ်ဆိုင်သွားထိုင်တာလည်း ရပ်။ စာပဲ အားသွန်ခွန်စိုက်ကြိုးစား။ ဆယ်တန်းမှာ အမှတ်ကောင်းမှ ကိုယ်လိုချင်တာ လုပ်ရမှာ။ မင်းကိုယ်မင်း လူကြီးဖြစ်ပြီဆိုပြီး ငါ့စကား နားမထောင်တာလား”

ဆရာမစကားကြောင့် သူ့အသွင်က ပြူးပြူးပြာပြာ။

“ဟာ! ဆရာမ၊ သားကို ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ဗျာ၊ သား ဆရာမစကားကို နားထောင်ပါ့မယ်။ ဝပ်ရှောဆင်းတာ ရပ်ထားပါ့မယ်။ စာအုပ်ဆိုင်တော့ သွားထိုင်ပါရစေနော်။ အဘိုးနဲ့အဘွားက သားကို အားကိုးနေရလို့ပါ။ ခုဆို စာအုပ်တွေပါ သွားဝယ်ပေးနေရတယ်လေ”

“ဆင်ခြေကတော့ အပြည့်ပဲ၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ဘဝရဲ့ ဝင်ပေါက်ကွ။ အောင်ရုံလေးနဲ့ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်ဘူး။ မင်းကိုအပ်ထားတဲ့ ဆရာမိမှာ အင်္ဂလိပ်နဲ့သင်္ချာယူတာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဆရာမ၊ ဘိုင်အိုနဲ့ ဂ္ဂူ၊ ဓာတု သင်ရတာက ပိုတောင် အဆင်ပြေပါတယ်”

“ခွေးကောင်လေး... မနောက်နဲ့”

ဘိုင်အို၊ ဂ္ဂူ၊ ဓာတုက မွှေးပျံဖြူ သင်ပေးတာပါ။ အံ့ဘုန်းညို၊ မင်းကိုညာဏ်ထက်မြက်သူမို့ သူမ အလိုက်သင့် လိုက်လုပ်ပေးရုံသာ။

“ကဲပါ ဆရာမရယ်၊ သားကို လက်သည်းညှပ်ပေးပါ။ ပြီးရင် တော့ကတော့မယ်”

ကပ်ကြေးသေးသေးလေးထိုးပေးပြီး အတင်းတောင်းဆိုနေတော့သူမ ညှပ်ပေးရသည်။ အံ့ဘုန်းညိုမသိအောင် သက်ပြင်းချရင်း မိဘနှစ်ယောက် သူမ ခိုးကြည့်မိသည်။ မေမေ သတိပေးပြောဆိုခဲ့တာတွေ...

“ငါ့သမီးလည်း ချောချောလှလှလေးနဲ့ ဒီကောင်လေးကြောင့်တော့ ဒေါက်တာကြည့်ထိုက်နဲ့လည်း အဆင်မပြေ၊ မောင်မြင့်သူနဲ့လည်း အချိုးမပြေ၊ ဒီလိုနဲ့ အပျိုကြီးဖြစ်သွားရင် မေမေတို့ အသေဖြောင့်မှာ တောက်ဘူး။ သမီး မငယ်တော့ဘူးနော်”

“မပူပါနဲ့ မေမေရယ်၊ သမီးက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်သွားမှာ။ အစ်ကို ပင်စင်ယူရင်လည်း ဒီမှာအခြေပြန်ချမှာ မဟုတ်လား။ ခြစ်ကြီးနားမှာ အပြီးမနေပါဘူး”

“ဟဲ့! ကိုယ့်အစ်ကိုက ကောင်းချင်ကောင်းမယ်၊ ယောင်းမကနဲ့သေးတယ်လေ။ တူနဲ့တူမကရော ကြီးမှတွေ့တဲ့အခေါ်ကို ခင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့ အခြေကျတာ အကောင်းဆုံးပါအေ။ သူများ အားတိုးလို့မဖြစ်ပါဘူး”

“မေမေလိုဆို အပျိုကြီးတွေအားလုံး ဒုက္ခသည်တွေပေါ့ ဟုတ်လား။ မေမေလူတွေက သဘောထားမှ မကြီးကြဘဲကိုး။ အံ့ဘုန်းညိုကို ခဲ ပြဿနာရှာနေကြတာ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ သမီးက စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ဒုက္ခသည်

လေးကို ကောက်မွေးပေးမယ့် အခု သူက လူပျိုကြီးဖြစ်လာပြီ။ အများအပြင် မတင့်တယ်ဘူးပေါ့ကွယ်။ ဒီကြားထဲ ကလေးကလည်း သမီးကို အရမ်းခင်တွယ်တော့ တော်ကြာ ကြားမကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာရင်

“အာ... မေမေရယ်၊ တော်ပါတော့။ သမီး မကြားရဲပါဘူး။ အံ့ဘုန်းညိုကို ခေါ်လာစအရွယ် ပိန်ပိန်သေးသေးလေးပဲ မြင်နေတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သမီး ကတိပေးပါတယ်”

မေမေနှင့်ပြောခဲ့သည့်စကားများကို ကြားယောင်ရင်း သူမ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

ကမ္ဘာလောကကြီးရယ်... ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာတရားဆိုတာ မရှိရဘူးလား။ သူမက အတိဒုက္ခရောက်နေသည့် တပည့်လေးကို ကူညီပေးမယ့် လောကကြီးက အကောင်းမမြင်။

သူမတို့ကျောင်းက နှစ်သုတ်တက်ကျောင်းမို့ နေ့လယ်ဘက်မှာ အံ့ဘုန်းညို ဝပ်ရှော့ဝင်လုပ်နေတာ နှစ်နှစ်ကျော်ပေပြီ။ အလုပ်သင်ဆိုလေမယ့် လစာပေးတာပါပဲ။ အံ့ဘုန်းညိုဟာ သူ့စရိတ် သူရှာတတ်သူ။

“အား... လက်ထိပ်တွေ ပါကုန်ပြီ ဆရာမရဲ့”

အံ့ဘုန်းညို ခွဲနေ ကဲနေတာပါ။ သူမ သက်ပြင်းချရသည်။ သူ ကလေးအပေါ် အကြင်နာတွေ မပေးချင်ပေမယ့် တည်လွန်းတော့လည်း သူ့မျက်နှာလေး ညှိုးနေတတ်ပြန်သည်။

“ကဲ! ပြီးပြီ သွားတော့... စာကျက်၊ မနေ့ကလို ဆယ်နှစ်နာမထိုးခင် အိပ်ပျော်မနေနဲ့ဦး။ အလုပ်တွေ လျှောက်လုပ်နေတော့ ပင်ပန်းပြီး ညကျ အိပ်ချင်နေတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဆရာမက ဝပ်ရှော့မလုပ်စေချင်တော့တာ”

“မလုပ်တော့ပါဘူး ဆရာမရဲ့။ နားကိုငြိုးနေတာပဲ”

“အောင်မယ်၊ အောင်မယ်၊ ငါက စေတာနာနဲ့ပြောနေတာ။ ဆယ်အိန်းဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အချောင်မအောင်ဘူး။ အဲဒါ မြဲမြဲမှတ်ထား”

ဆရာမစကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညို သက်ပြင်းချရသည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်၏စရိတ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်။ ကျူရှင်ခ၊ ကျောင်းခရိတ်၊ ဆရာမခမျာ ကျောင်းတက်၊ ကျူရှင်သင်ရသည့်အပြင် ညဘက်မှာ သိုးမွေးထိုး၊ တက်တင်းထိုးနေရတာ အံ့ဘုန်းညို မကြည့်ရက်။

ဒီနှစ်တော့ မျက်စိမှိတ်ထားရတော့မည်။ ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာအောင် အောင်မြင်မှုသရဖူ ယူပေးရပေဦးမည်။ ဂုဏ်ထူးတွေနှင့်အောင်မှ ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာမှာ မဟုတ်ပါလား။

“ဆရာမ ပင်ပန်းနေတာတွေ မကြည့်ရက်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ကြီးရင် မိန်းမ မယူဘူး။ ဆရာမကိုပဲ ရှာကျွေးသွားမယ်”

အံ့ဘုန်းညိုစကားကြောင့် မွေးယုံဖြူ ပီတိဖြင့် ပြုံးရသည်။

“ခွေးကောင်လေး... အပိုတွေမပြောနဲ့၊ ကဲ! သွား... စာကျက်တော့။ နားမလည်တာရှိမှ လာမေး”

“ဒီမှာ လာကျက်မယ်လေ”

“မရဘူး၊ လမ်းက ဆူတာတွေ ကြားနေရတယ်။ အိမ်ထဲမှာပဲ ကျက်”

ဇက်ကလေးပုရင်း အံ့ဘုန်းညို အခန်းထဲဝင်သွားတော့ သူမ ထက်ထဲမှ သိုးမွေးထည်ကို လျှင်မြန်စွာ ဆက်ထိုးနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

ည (၁၁)နာရီလောက်ကျတော့ အံ့ဘုန်းညို ငိုက်နေလျှင် နှိုးစို့အတွက် သူမ အခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အနားမှာထိုင်ပြီး သိုးမွှေးဆက်ထိုးရမည်။ စောင့်ပေးရမည်။

“အမယ်... ဓာယ်ဝီရိယတွေ ကောင်းနေပါလား။”

စာကို စိတ်ပါလက်ပါကြည့်နေသည့် အံ့ဘုန်းညို၊ ဉာဏ်ကောင်းဝီရိယရှိသူမို့ အမှတ်တွေကောင်းမှာပင်။ လိုင်းကောင်းရလျှင် သူမ ဘယ်လိုဆက်ထားရပါ။ လည်ပင်းမှဆွဲကြိုးလေးကိုစမ်းရင်း မွှေးယုံဖြူ သက်ပြင်းချမိသည်။

ကန့်လန့်ကာ ဘေးကပ်ထားသဖြင့် မဝေးလှသည့် အံ့ဘုန်းညို ခုံရည်ပေါ်မှာ သူမထိုင်လိုက်သည်။ မီးရောင်က သူမတို့အပေါ် လင်းချင်းလျက်။ ဆွဲခြင်းထဲ လက်နှိုက်ပြီး မရမ်းပေါင်းထုပ်ကို ယူလိုက်သည်။

“ရော့၊ သား။ အိပ်ချင်ပြေ စားလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဝယ်လာတာလဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် မအိပ်ချင်ပါဘူး။ ဆရာမ စောင့်ပေးနေတာပဲဗျာ။ သားကို ပိုပြီးတောင် မအိပ်ချင်သေးတယ်”

“ဆရာမက သက်သက်သာသာလေး ထိုင်စောင့်ပေးရတာ သားက စာကြည့်ရတာ ပင်ပန်းတယ်လေ”

ဆရာမစေတနာကို နားလည်သဖြင့် အံ့ဘုန်းညို ဆင်ခြေမတက်တော့ပါ။ ပင်ကိုပြီးလေးနှင့် မရမ်းပေါင်းကို လှမ်းယူ၊ ဖောက်စားလိုက်သည်။

“အား... ပါးကို တောင်သွားတာပဲ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိသမျှအဆင့်တွေ စုနေသလား အောင်းမေ့ရတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဆရာမက ချဉ်မချဉ်ပါမလားလို့။ ကဲ၊ မင်းဆု ဇီးကွက်မျက်ပြူးဖြစ်သွားပြီ။ ကျက်တော့”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ခပ်တိုးတိုးရယ်မိကြပြီး ကိုယ့်အလုပ်အိယ်ဆက်လုပ်ကြသည်။ ဆရာမက သိုးမွှေးထိုး၊ သူက စာကျက်။

အံ့ဘုန်းညိုရင်ထဲမှာ အားတွေအပြည့်။ သူ့နှလုံးသားတွေ နိုးကြားလတ်ဆတ်လို့။

ကမ္ဘာကြီးကို ခါးစောင်းစာင်ပစ်လိုက်ဦးမည်။ ဘဝကို ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့အတွက် သူ့အားအင်တွေ ဖြည့်စွမ်းရဦးမည်။

လေဟုန်စီးမယ့်ငှက်ဟာ အတောင်ပံတွေ သန်စွမ်းရမည်မဟုတ်လား။

သူ့ဘဝကို တည်မတ်ညွှန်ပြနေသည့်ဆရာမကို သူ နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးလို ကြည့်ညို့ ကိုးစားရသည်မို့။

သူမ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း၊ သူမရဲ့နှုတ်ထွက်စကားဟာ သူ့အတွက် ဥပဒေ။ သူမရဲ့ဆန္ဒဟာ သူ့ရဲ့ဦးတည်ချက်။

စာကို အစားကြီးမာန်တက် ကျက်မှတ်ရင်း အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမ မျက်တောင်လေးတွေ စင်းလျက်၊ အစ်နေကုန် ပင်ပန်းရှာတာပဲလေ။

သူ စာကိုစိတ်ပါဝင်စားစွာကြည့်ရင်း (၁၂)နာရီကျော်တော့ အိပ်စိတ်ကူးလိုက်သည်။ မနက်စောစောထပြီး ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ နောက်နံရံမှာ နှင်းဆီဖြူးလေးတစ်ပွင့် သွားဝယ်ဖို့တွေ တွေးမိရင်း ဆရာမဘက်သို့မီးကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရင်မှာ ကရုဏာနှင့် ရင်ထဲနှင့်ရ၏။

ထိုးလက်စ သိုးမွှေးလုံးလေး ဘေးမှာပြုတ်ကျနေပြီး သူ့ခုံရည်

ပေါ်မှာ ခွေတိခွေခေါက် အိပ်ပျော်သွားရှာသည့် ဆရာမရယ်လေ။
အလုပ်နှင့်လက်မပြတ် လုပ်ကိုင်နေရလို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ရှာသ
လေး။ ဆရာမ အိပ်ပါစေတော့။ သူ ဒီဘက်မှာပင် အိပ်လိုက်ပါတော့
မည်။

ဆရာမထံသွားပြီး ခွေတိခွေခေါက်ပုံစံကို သက်တောင့်သက်
သာဖြစ်အောင် ဖြင်ပေးပြီး၊ စောင်ခြံပေး၊ ခြင်ထောင်ချပေးလိုက်သည်။
သူငယ်စဉ်က ဆရာမ ပြုစုပေးသလိုပေါ့။

ဆရာမဟာ သူ့ရဲ့ဒုတိယမေမေပါပဲ။ အံ့ဘုန်းညိုရင်မှာ ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းစိတ်က တစ်ခိုက်ခိုက်။

ကျေးဇူးမြင်းမိုရ်ကို သိပါသော်လည်း အကြည်ညိုလွန် အခွန်
တွေ လွန်ပြီး သူ ကိုယ့်အချစ်တွေကို ဘောင်ခတ်လို့မရတော့ပြီ။

ဆရာမကို အာခံတွင်းထဲ ငိုထားချင်ပြီး၊ တစ်ဘဝလုံး ဦးထိပ်
မှာ ရွက်ထားချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုတံဆိပ်ကပ်ရဇနန်းမသိ။

ဆရာမရဲ့လက်ကလေးကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ထားချင်တာ
ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပင် အားငယ် ဝမ်းနည်းသည့်အခါ ဆရာမရင်ခွင်ထဲ
တိုးဝင်ပိုရှိက်ချင်မိတာတွေ။

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမအိပ်နေကျ ကုတင်လေးဆီ ပြန်လာခဲ့ပြီး
စာအုပ်တွေကြားမှာ တိုးဝှေ့အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

အံ့ဘုန်းညို ဆတ်ခနဲလန့်နိုးသွားချိန် ခေါင်းရင်ပြတင်းလေး

အလင်းရောင်တွေ ဝင်လာပေပြီ။ အိပ်တုန်းက စောင်မခြံဘာမခြံနှင့်
ခြင်ထောင်လည်း မချပေးမယ့် ယခုကျ သူ့မှာ စောင်ခြံပြီး ခြင်ထောင်
ခဲ့မှာ။

သူ့စာအုပ်တွေလည်း ခေါင်းရင်းစာအုပ်စဉ်လေးပေါ်မှာ စိစိရီရီ။
အံ့ဘုန်းညိုရင်ထဲ လှိုက်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါ ဆရာမရဲ့လက်ရာ။

အံ့ဘုန်းညို စားပွဲတင်နာရီကိုလှမ်းကြည့်ရာ နံနက်ခြောက်နာရီ။
ဆရာမ နိုးပြီလား။ ကန့်လန့်ကာ ခြားနေသည်မို့ မမြင်ရ။ အိပ်ပါစေ။

ဆရာမမဟာ သူ့အတွက် ပိုပြီးရုန်းကန်နေရတာပဲ။

ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ အံ့ဘုန်းညို အိပ်ရာမှထလိုက်၏။ သူ့ဟာ
ညက်ကောင်သူမို့ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် ထူးချွန်ထက်မြက်လေ့ရှိရာ သူ့
ဆက်ရာကို အဘနှင့်မေမေကြည်တို့ကအစ နှစ်သက်ပါသည်။

“အယ်...”

သူ မီးဖိုထဲရောက်တော့ ချက်ပြုတ်နှင့်နေသည့်ဆရာမကို တွေ့
သည်။ ဆရာမက သူ့ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီး...

“သား... အိပ်ဦးလေ၊ ထမင်းချက်တာ ရပါတယ်။ မင်းမှာ
ကျွက်ရ အလုပ်လုပ်ရနဲ့ ပင်ပန်းတယ်။ ပြန်အိပ်လိုက်ဦး”

“ဟာ! ဆရာမက ပိုပင်ပန်းတာပါ။ ဆရာမ သွားအိပ်ပါ။ ကျွန်
ဆက်ဆက်ချက်မယ်”

“ဒီနေ့ကစပြီး သား... ထမင်းမချက်နဲ့တော့၊ စာပဲ ကြိုးစားပါ။
အလုပ်တွေက ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ရပါတယ်။ ဒီနှစ်က သားအတွက်
အရေးကြီးတယ်။ စာ သွားကျက်”

ဆရာမကို သနားလျက်နှင့်ပင် အံ့ဘုန်းညို ဆရာမအလိုကျ

၃၈ ◈ ကြယ်စင်ပျားငှာ

စာသွားကျက်ရသည်။

အလုပ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းနေသည့်ဆရာမကို ကူညီချင်ပေမယ့်
မကူညီနိုင်သေးသည့်အဖြစ်။လောလောဆယ် ဆရာမစိတ်ချမ်းသာအောင် သူ့မှာ စာတွေ
ကြီးရုန်း ကျက်နေရရှိသော။

အခန်း (၆)

“လူမှာ အဝတ်၊ တောင်းမှာ အကွတ်တဲ့။ အဝတ်အစားဟာ
ထည်း လူရဲ့ရုပ်ကို ပြောင်းလဲစေတာပဲ”သူမ ဝယ်ပေးသည့်ဝတ်စုံနှင့် ရှင်းသန့်နေသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို
ကြည့်ပြီး မွေးယုံဖြူ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ မိခင်က သားကိုကြည့်နည်း
နှင့် သူမ ကြည့်မဝစွာမဝ။အံ့ဘုန်းညိုကတော့ စိတ်မချမ်းသာရှာပါ။ ဆရာမခမျာ ကိုယ့်
အတွက် အဝတ်အစားတောင့် ဝယ်ဖြစ်ရဲ့လား။ သူ့ကိစ္စများနှင့်ပင် လုံး
စည်လိုက်နေရသည့်အဖြစ်။“သားက ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ယောက်ျားပဲ။ ယောက်ျား
ဆိုရဲ့တန်ဖိုးက အရည်အချင်းပါ။ အဝတ်အစားမဟုတ်ပါဘူး။ နောက်
ဆရာမဖို့ပဲ ချုပ်ပါနော်”

“အမယ်လေ၊ ဆရာမမှာ ဆယ်နှစ်ဝတ်လို့ မကုန်ပါဘူးတော်”

သားမှာ အကျီဘောင်းဘီတွေ ထိုကျပ်ကုန်ပြီလေ။ ကဲပါ... အားမနာပါနဲ့၊ ဟိုး... နောင်တစ်ချိန် ဆရာမ ခိုကိုးရာမဲ့ရင်လည်း ဘိုးဘွားရိပ်သာတွေ၊ တရားရိပ်သာတွေ သွားမှာပါ။ သားကိုပြန်ပြီးဒုက္ခပေးပါဘူး။”

ဆရာမစကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညို စိတ်ထိခိုက်သွားရသည်။ အပြောနှင့် သူသက်သေမပြချင်ပါ။ အလုပ်နှင့်သာ သက်သေပြတော့မည်။

သူ့ကိုဆရာတပည့် ညွှန်ခန်းထဲမှာရှိနေပြီး ဆရာမက သူမဝယ်လာသည့်ဝတ်စုံကို ဝတ်ကြည့်ခိုင်းနေခြင်းပါပေ။ ညနေခြောက်နာရီကျော် လောက်ပေါ့။

သည်စဉ် အဘ အိမ်ထဲမှထွက်လာပြီး တုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ပြာယီးပြာယာ။

“သမီး... သားဖုန်းဆက်တယ်။ သူ့မိန်းမ လေဖြတ်သွားလို့ မေမေ လိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ အဲဒါ”

“ရှင်!”

ခြစ်ကြီးနားမှာနေသည့် အစ်ကိုချမ်းမြေ့အတွက် မွေးယုံဖြူ စုံရိမ်လွှားသည်။ သို့သော် မြန်မာပြည်တောင်ဖျားနှင့်မြောက်ဖျားကို အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အမေအိုအား လိုက်ခဲ့ပါဆိုတာတော့ သူမ ဘယ်မကျူး ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းဖို့ကောင်းသည်။ သူလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ။

အစ်ကို အတွဲကြီးလှပါသည်။ သူဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဒီလိုပဲ။ ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ် ရှေ့တန်းတင်သူ။

ဖေဖေကတော့ မွေးယုံဖြူကို သွယ်ဝိုက်ကာ ဖြောင်းဖြဲနေသည်။ ကိုယ်မွေးထားသည့်သမီးပေမို့ မျက်နှာအမှူအရာကအစ ဖေဖေသိပါသည်။

“သားမှာ သားသမီးနှစ်ယောက်က တစ်ဖက်၊ အလုပ်က တစ်ဖက်၊ လူမမာက တစ်ဖက်မို့ တော်တော်ဒုက္ခရောက်လို့သာ မှာတာပါ။ နို့မို့ ဒီကောင် မမှာပါဘူး။”

မွေးယုံဖြူ တစ်ဦးတည်းသောအစ်ကိုကို ချစ်တတ်ပေမယ့် မိဘတွေကို ဒုက္ခပေးတာတော့ မကြိုက်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းတာ အကောင်းဆုံး။ အိုကြီးအိုမ မိဘနှစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးဖို့မသင့်။

“သူ ဆေးကျောင်းတက်ရလို့ ဖေဖေတို့ရှိသရွေ့ ပစ္စည်းဥစ္စာလေးတွေ ကုန်ခဲ့တာတောင် ဖေဖေစိတ်မနာဘူးနော်။ ဖေဖေတို့ရဲ့ ခွန်အားမှန်သမျှ စုတ်ယူဝါးမြဲခဲ့ပြီး ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မကြည့်တဲ့သား။ သူလိုအပ်မှ လုပ်ဒုက္ခပေးတဲ့သားကို ဖေဖေ မငြိုငြင်ဘူးလား။”

“မိဘဆိုတာ ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ ကိုယ့်သားသမီး လူရာဝင်တယ်၊ လူတန်းစေ နေနိုင်တယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါတယ်။ သမီးကျတော့လည်း အစ်ကိုက တာဝန်မယူလို့ ဆေးကျောင်းမတက်ရတာမို့ သူ့ကိုစိတ်နာတာ သဘာဝကျတာပါပဲ။”

“ဒါပေမဲ့ သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်ပဲ မကြည့်ရဘူး။ သူ့ဘက်လည်း ကြည့်ရတယ်။ သမီးအစ်ကိုက ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ဆရာဝန်ပေါက်စဆိုတော့ ဘာမှအဆင်မပြေသေးဘူးလေ။ သူ့မှာလည်း သားနဲ့မယားနဲ့ဆိုတော့”

ဖေဖေကိုတုပြိုင်ပြီး မဆွေးနွေးချင်ပေမယ့် မွေးယုံဖြူ အစ်ကို့ကို စိတ်နာပါသည်။

သူမ ဆယ်တန်းအောင်ချိန်မှာ အိမ်တွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ဘာမှမရှိတော့။ သားကြီးအတွက် ရှိသမျှအကုန် ပုံအောင်လိုက်ပြီမို့ မြေကြီးပေါ်မှာ

တဲသာသာနှင့်နေချိန်။

ကန်ထရိုက်နှင့်လည်း မဆက်မိသေးလို့ ယခုလို တိုက်ခန်းတောင် ဖြစ်မလာသေးပါ။ မွေးပျံဖြူမျှမှာ အမှတ်ကောင်းပေးမယ့် ဘာမှဖြစ် မလာရ။ ပညာရေးကောလိပ်နှစ်နှစ် ဖြစ်ညစ်တက်ပြီး လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရ သည့်အဖြစ်။

အစ်ကို တာဝန်မဲ့လို့ပေါ့။ အတ္တကြီးလို့ပေါ့။

“ငါ့မှာ အိမ်ဝယ်တဲ့အကြွေးတွေ ဆပ်နေရလို့ပါ”တဲ့။ အကြောင်း ပြချက် ကောင်းပါသည်။ ညီမကို ကျောင်းထားဖို့ထက် သူတိုက်ဝယ်ဖို့ သာ လုံးပန်းသူ။ သူ ကားဝယ်ဖို့သာ လုံးပန်းနေသူ။ အမိနှင့်အဖကို မထောက်ပံ့ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် အရောင် တင်နေသူ။

အမိအဖရဲ့ခွန်အား နှလုံးသားတို့ကို မြေဆီဩဇာအဖြစ် အသုံး ချခဲ့သူကြီးက။ သူ လူတန်းစေ့နေနိုင်ရေးအတွက် ညီမကို လျစ်လျူရှုခဲ့ တာ။

စိတ်နာသည်ထက် ရင်ထဲမှာ အကြိတ်အခဲရှိခဲ့သည်က အမှန်။ ကလေးတွေပြောသလိုဆို ‘စိတ်ဓာတ်သိခဲ့ရသည်’မဟုတ်ပါလား။

ယခုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ လှည့်မကြည့်ခဲ့သည့်မိဘတွေကို သူ့ဒုက္ခတွေ ထမ်းဖို့ကျမှ လိုအပ်နေခဲ့ပြီ။ မိဘတွေကျတော့လည်း အချစ် ဆုံးသားကြီးမို့ သိတာရောင်တွေ တသွင်သွင်စီးဆင်းပြီ။ သား ဒုက္ခရောက် နေသည်ဆိုတာနှင့် ကူညီဖို့ ဖင်တကြကွ။

တရားလို တရားခံ ကျေနပ်နေကြသည်ပဲ။ မွေးပျံဖြူ ဘယ်လို တားဆီးနိုင်မှာလဲ။

“သမီးရယ်... မိဘနဲ့သားသမီးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်သား သမီးရဲ့အခက်အခဲ၊ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တာပါပဲ။ သမီး တုန်းကလည်း အံ့ဘုန်းညိုကိုမွေးချင်တယ်ဆိုတော့ ဖေဖေတို့ ခွင့်ပြုတယ် မဟုတ်လား”

“သမီးက ဖေဖေတို့ကို ဒုက္ခမပေးဘူး။ အစ်ကိုက ဒုက္ခပေးနေ တာ။ သမီးမွေးတဲ့ အံ့ဘုန်းညိုက ဖေဖေတို့ကို ပြုစုဖော်ရတယ်”

သူမကို အစ်ကိုနှင့်နှိုင်းလို့ မွေးပျံဖြူ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရ၏။ ကိုယ် က သုဝဏ္ဏသာမလို အမိအဖကို ဦးထိပ်ထားသူ။ အစ်ကိုလို အတ္တကြီးသူ၊ မိမုန်းဖမုန်း မသိသူနှင့် အနှိုင်းမခံနိုင်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဖေဖေက သဘောပြောတာပါ။ သမီးကန့်ကွက် လည်း မရပါဘူးကွယ်။ သမီးမေမေ သူ့သားကြိုက်တတ်တဲ့အစားအစာ တွေ သွားဝယ်နေလေရဲ့”

“ဟင်! ဒါဆို မေမေ တကယ်သွားမှာဟုတ်လား။ မေမေတစ် ယောက်တည်း ဒီလောက်ခရီးအဝေးကြီးသွားဖို့ သမီးစိတ်မချဘူး။ သူက လမ်းစရိတ်ရော ပို့လိုက်ပြီလား”

အစ်ကိုဟာ လူတွေကို သူ့လိုသူ့ဌေးမှတ်နေသလားမသိ။ ရန် ကုန်နှင့် မြစ်ကြီးနားစရိတ်ဆိုတာ နည်းမှတ်လို့။

“ဖုန်းဆက်တာ မနက်ဆယ်နာရီလောက်က။ အမြန်ဆုံးလာပါ ဆိုတော့ မနက်ဖြန်သွားရမယ်။ မန္တလေးရောက်မှ မြစ်ကြီးနားရထား ဆက် စီးပေါ့။ လမ်းစရိတ်ကတော့ သမီးရယ်၊ သူလည်း သောကတွေနဲ့ဆိုတော့ မေ့နေမှာပေါ့။ အဲဒါ မေမေ့နားကပ်ရောင်းလိုက်တယ်”

“ဘယ်လို ဖေဖေ”

မွှေးပျံဖြူ ရင်ထဲဆို့သွားစဉ် မောကြီးပန်းကြီး ဝင်လာခဲ့သည့် မေမေနှင့် နားပေါက်ငံဟောင်းလောင်းလေးကြောင့် သူမ မျက်ရည်ကျရ သည်။

မေမေနှင့်မေမေ မွှေးပျံဖြူ၏ရင်ထဲမှ ခံစားချက်ကို စာနာ နား လည်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်ကလည်း အချစ်ဆုံးသား။

ယခုလို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ သူတို့၏ခွန်အားနှင့် ပန် နှင့် ထမ်းတင်ခဲ့တာ။ မိဘဆိုတာလည်း ကိုယ့်သားသမီး လောကအလယ် ဂုဏ်ဝင့်ထည်နေလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။

တုန့်ပြန်မှုမရှိ ရှိရှိပါ။ တစ်လမ်းသွားမေတ္တာရှင်တွေ။ ကိုယ်စိုက်ပျိုးခဲ့သည့်သစ်ပင်ဟာ စိုက်ပျိုးသူဥယျာဉ်ပျိုးကို အမိ ခိုခွင့်ပေးမယ်ဆိုလျှင်တော့...

‘ဆန်ရေ’တစ်စက်လောက် တိတ်တခိုးမျှော်လင့်မိတာ။ မိဘတို့ ရဲဖြူစင်သည့်အတွဲလေးပါ။ ဒါဟာလည်း ရာနှုန်းနည်းနည်းလေး။

မွှေးပျံဖြူ ညှော်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ ကလေးလို ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုရှိုက်နေတော့ အံ့ဘုန်းညိုလည်း မျက်ရည်ဝဲရသည်။

ဆရာမရယ်... အရမ်းခံစားရနေသလား။

“ဒီနားကပ်ဟာ မေမေအတွက် သမီး တယုတယဆင်ပေးခဲ့ တာပါ။ မေမေတို့ကျန်းမာရေးစရိတ်သုံးဖို့လည်း ရည်ရွယ်ခဲ့တယ်။ အခု တော့ သူ့ကိစ္စကြောင့် သုံးလိုက်ပြီ။ အစ်ကို အင်မတန်ရက်စက်တယ်။ သူ့ကြောင့် မိဘတွေ မွဲသွားရတာ သိရဲ့နဲ့ မိဘတွေကိုခိုင်းဖို့ခေါ်တာ စရိတ်မပိုဘူး။ တိုက်တွေကားတွေနဲ့မို့ ဘဝင်မြင့်၊ အောက်ခြေလွတ်နေ တာ”

ဆရာမစကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညို ကိုချမ်းမြေ့အကြောင်း တစ် နှုန်းတစ်စ သိသွားရသည်။

“အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ သမီးရယ်၊ သူ့သောက ပရိဒေဝတွေက ဘယ်လောက်ကြီးသလဲမှ မသိတာ။ သမီးလည်း တစ်နေ့ကျ မိဘနေရာ ဆောက်လာပြီး မိဘတွေရဲ့အဆုံးမဲ့စွန့်လွှတ်နိုင်မှု၊ အနစ်နာခံနိုင်မှုတွေကို သိနားလည်လာမှာပါ။ မေမေတို့ကိုခွင့်လွှတ်ပါကွယ်”

မေမေတောင်းပန်နေပုံက ဖြောင်းဖြောင်းဖြူဖြူ။ သမီးဆင်ပေး ဘာသည့်နားကပ်ကို သားအတွက် ရောင်းချမိတာကိုး။

“သမီး မေမေကိုစိတ်မဆိုးဘူး၊ အစ်ကိုကို စိတ်ဆိုးတာ၊ သူမသိ ဆတ်တာကို စိတ်ဆိုးတာ။ သူက သူ့ခံတပ် သူ့အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ် တို့ လုံခြုံ ခိုင်ခံ့ သာယာအောင် တည်ဆောက်ပြီးမှ မိဘတွေကို ငဲ့ကြည့် ဆိုလို့။ အဲဒီအခါကျ ကိုယ့်မိဘတွေက အသက်ရှည်မှာတဲ့လား။ ကျန်း အရေးကောင်းမှာတဲ့လား။ မိဘကိုတောင် သူ့စီမံကိန်းပြီးမှ လှည့်ကြည့် မလို့သူ”

“စိတ်လျော့ပါ သမီးရယ်၊ မေတ္တာတရားရဲ့တုန့်ပြန်မဲ့စွမ်းအင်ကို သမီး တစ်နေ့ကျ နားလည်လာမှာပါ။ သမီးက မေမေတို့မရှိလို့ ဖြစ်သေး တယ်။ အခု သမီးအစ်ကိုက မေမေတို့ကို မရှိမဖြစ်လိုအပ်နေပြီ။ မေမေ တို့ နောက်ဆံတင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်။ သမီးက လိမ္မာပါတယ်။ မေမေတို့လည်း ဟိုမှာ တာဝန်ပြီးဆုံးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့ပါမယ်။ သမီးက အံ့ဘုန်းညိုကိုအဖော်ပြုပြီး သည်းခံနေလိုက်ပါဦးကွယ်”

မေမေချော့မော့နေလျှင် မွှေးပျံဖြူ ပိုလွှဲပင် ငိုချင်ရသည်။ မိဘ နှစ်ပါးလုံး သူမကိုထားခဲ့ကြတော့မှာပါလား။ ဘယ်လောက် အားငယ်၊

ကြေကွဲစရာကောင်းသလဲ။

ဒါ... ရှင်ကွဲပေါ့။ ဘယ်လောက်ကြာအောင် ခွဲနေရမှာလဲ။ အစ်ကို့ဇနီး လေဖြတ်တာကရော ဘယ်အဆင့်လဲ။ မြစ်ကြီးနားလို အအေးပိုင်းဒေသမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေကရော ကျန်းမာရေးကောင်းနိုင်ဖို့ မလား။ စိုးရိမ်လှပါသည်။ အစ်ကိုဟာ အင်မတန်ပေါ့တန်သည်သာ။

သည်မှာဆို မိဘနှစ်ပါးကို မွေးပျံ့ဖြူ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြုစုနိုင်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေက ဝမ်းချုပ်တတ်လွန်းသည်မို့ အသီးအနှံ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကအစ ဂရုစိုက်ကျွေးရပါသည်။

ဖေဖေကတော့ ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ သမီးကိုသာ စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေ၏။ သည်တော့လည်း မွေးပျံ့ဖြူ စိတ်လျှော့မျက်ရည်သုတ်ရသည်။ မိဘနှစ်ပါး စိတ်ဖြောင့်ပါစေတော့လေ။

မွေးပျံ့ဖြူ တစ်ခုသတ်ရသွားသဖြင့် မေမေ့နားပေါက်ဟောင်းလောင်းကိုစတင် သူမ၏ရွှေနားကပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။

“ဒီနားကပ်ကိုဝတ်သွားပါ မေမေ၊ မိန်းမ နားကပ်၊ ယောက်ျားဖိနပ်တဲ့။ ကိုယ့်သား ဆရာဝန်ဆီသွားတာ မအေက နားကပ်တောင်မတူဘူးဆိုရင် မအေရော သားပါ သိက္ခာကျပါတယ်။ သူငြိုငြင်နေပါဦးမယ်။ သူမရဲ့နားကပ်ကို မေမေက ခါးခါးသည်းသည်းငြင်းပယ်ခဲ့မိသည်။

“ဟာ! မဟုတ်တာ သမီးရယ်၊ မေမေက အသက်ကြီးပါပြီ နားကပ်မရှိလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ သမီးသာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်ဆရာမလေး နားကပ်မှမရှိရင် မတင့်ဟယ်ပါဘူးကွယ်။ မေမေ မယူဘူး”

ဖေဖေကလည်း ကန့်ကွက်၏။ ညှဉ်းခန်းထဲမှာ သားအမိ သား

သားယောက်၏ရင်ဝယ် လှိုင်းထန်နေခဲ့ကြသည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဖေဖေလည်းထောက်ခံတယ်။ မေမေက အသက်ကြီးပါပြီ၊ သမီးအတွက် ပိုပြီးအရေးကြီးပါတယ်”

“ဟာ! ဖေဖေကလည်း သမီးက ဖန်စီတွေ ဝတ်မှာပေါ့။ ဖန်စီတစ်တွေက ပိုလှပါတယ်။ ခေတ်လည်းမီတယ်။ ဟင့်အင်း... မေမေတစ်မိမိမိရင် သမီး တစ်ညလုံးမအိပ်ဘဲ ထိုင်ခိုနေမှာ”

မွေးပျံ့ဖြူ မျက်ရည်များနှင့်အကျပ်ကိုင်မှ နားကပ်ကို မေမေဆီမကောင်းစွာ ပန်ဆင်ရသည်။

မိဘနှစ်ပါးလုံး မြစ်ကြီးနားသို့ လိုက်ပါသွားရမည့်အဖြစ်ဟာ မွေးပျံ့ဖြူအတွက် ခံစားရလွန်းသည့်အတွက် ထိုညက သူမ အိပ်မပျော်။

ထိုသို့ ဖေဖေနှင့်မေမေ မြစ်ကြီးနားသို့ထွက်ခွာသွားခြင်းသည် သူမဘဝအတွက် လှိုင်းထန် လှေမှောက် မှန်တိုင်းကျဖို့ရာ ရှေ့ပြေးဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်က မွေးပျံ့ဖြူ မတွေးထင်မိခဲ့ပါချေ။

အခန်း (၇)

မေတ္တာတရားရဲ့တုန်းကစပြီးအင်ကို သမီး တစ်နေ့ကျ နားလည်သွားပါက သူမ ရှေးမတတ် ခံစားရလိမ့်မည်။ ယခုပင် မိဘနှစ်ပါးကို တာမှာပါ...တဲ့။

မေမေစကားကို အမြဲသတိရနေသော်လည်း သူမ ပြောသိမ့်မရ။ အလုံးစုံနားမလည်နိုင်သေးပါ။ သမီးပျိုလေးကိုထားခဲ့ပြီး သားခရီးဝေးထွက်ခွာသွားကြသည့် ဖေဖေနှင့်မေမေအား မွေးပျံဖြူ နားမလည်

သမီးထက် သားကိုပိုချစ်လို့ဟု သူမ ယူဆ၏။ အံ့ဘုန်းညို ပေမယ့် မိဘအရိပ်မဲ့နေတာ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းစရာကောင်းသလဲ

ညနေက မေမေတို့ကို သူမ ဘူတာလိုက်ပို့ရ၏။ အံ့ဘုန်းညို ကို အိမ်မှာထားခဲ့တာ သူမ သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ပျက်တာ မမြင်စေချင်လို့

မွေးပျံဖြူ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အံ့ဘုန်းညို စိုးရိမ်တကြီးထေ့ကြုံနေခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဆောင်းညက ရှစ်နာရီပင် ထိုးချေပြီ။

“စိတ်ပူလိုက်ရတာ ဆရာမရယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကြင်နာမိသည်။

လိုက်ချင်တာ။ ရထား ဘယ်အချိန်ထွက်လဲဟင်”

ငိုထားမှန်းသိသာသည့်ဆရာမကိုကြည့်ပြီး အံ့ဘုန်းညို ကရုဏာတွေ ဧစ္စနေပေမယ့် ဆရာမကတော့ အရေးမလုပ်။

“အံ့ဘုန်းညို၊ ထမင်းစားပြီးရင် စာကျက်တော့။ ငါ ဖေဖေနဲ့ ဆေးကုတင်မှာ အိပ်မယ်။ မင်း ငါ့ကုတင်ကိုယူ။ ခုံရုံညကို မင်းဘက်မှာ စားလိုက်”

အခန်းကို နှစ်ခန်းပြန်ခဲ့ပြီး မွေးပျံဖြူ မိဘနှစ်ပါး၏ကုတင်မှာ အိပ်လိုက်သည်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာပဲ။

“အို၊ ”

ခဏလေးခွဲသွားတာတောင် ဒီလောက်ခံစားနေရပါလျှင် အပြီးအသုတယပြုစုလိုစိတ်၊ မြင်လိုစိတ်၊ လွမ်းဆွတ်စိတ်တို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ခေါင်းအုံးလေးများကိုပေ့ရင်း မွေးပျံဖြူ ကြိတ်ငိုမိတော့ရာ...

သူမ၏အနားသို့ ခြေသံဖွဖွလေး ထိုးကပ်လာခဲ့၏။

“ဆရာမ”

မွေးပျံဖြူ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်လိုက်၏။ အလိုက်မသိတဲ့ ဆရာမကလေးပဲ။

“သွားစမ်း! အံ့ဘုန်းညို၊ ငါတစ်ယောက်တည်း နေပါရစေ။ ငါ့အားခွဲ၊ မင်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်”

သူမ ငေါက်ငန်းလိုက်တော့ အံ့ဘုန်းညို ခံစားရသည်။ ဆရာမ မိဘများအပေါ် စိုးရိမ်ကြင်နာနေသလို သူကလည်း ဆရာမအတွက်

အိမ်ကြင်နာမိသည်။

“ထမင်းနည်းနည်းလောက် စားပါဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော်တို့
မစားဘဲ စောင့်နေပါတယ်”

“ဟာ... ကိုယ့်တာသာ သွားစား၊ ငါလုံးဝစားချင်စိတ် မရှိ
ကဲပါ... ငါ့ကိုလာမနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

မွှေးပျံဖြူ ခြင်ထောင်ချလိုက်သည်။ ခြင်ထောင်ထဲမှာ လူ
ငိုလိုက်မည်။ သို့သော် အံ့ဘုန်းညို သူ့အနားမှ ထွက်ခွာမသွား။ ပြီး
မည့်ရှုပ်က သိသိသာသာ။ သည်တော့မှ မွှေးပျံဖြူ ထိတ်ခနဲ သတိ
မိ၏။

အလို! ငါ့အတွက် ကလေးစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါလား။
နည်းနည်းကိုယ်ချင်းစာမိသွား၏။ ထို့ကြောင့် အလိုလိုစိတ်တိုနေမှုကို
ချရ၏။

မကြာမီ အံ့ဘုန်းညို သူ့အနားမှ ထွက်သွားသည်။ မွှေး
မိဘနှစ်ပါးကို လွမ်းဆွတ်နေရာမှ သတိရတော့ ကန့်လန့်ကာကိုထွက်
အံ့ဘုန်းညိုကို စာကျက်သလား လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဟင်!”

ကုတင်ပေါ်မှာ မှောက်ပြီးငြိမ်သက်နေပါလား။ ဒီကောင်
မကျက်ဘူးလား။ စာမေးပွဲက သုံးလေးလပ် လိုတော့သည်။ ယခုမှ
နာရီခန့်။

သူမ အံ့ဘုန်းညိုကိုနှိုးဖို့ အိပ်ရာမှထသွားရပြန်သည်။

“အံ့ဘုန်းညို... ထစမ်း၊ စာကျက်ဦးလေ။ အစောကြီးရဲ့
တယ်”

ပခုံးမှ ဆွဲထူလိုက်တော့...

“ဟင်!”

မျက်ရည်များနှင့် ရွှဲနစ်နေသည့်အံ့ဘုန်းညိုကြောင့် သူမ ထိတ်
ထန်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အံ့ဘုန်းညို၊ ဘာကြောင်တာလဲ”

ကြောင်ကြီးလို့ပဲ ထားလိုက်ပါတော့ ဆရာမရယ်။ ဆရာမ
ကျွန်တော်ကို နှိပ်စက်လွန်းပါတယ်။

အံ့ဘုန်းညို စကားပြန်မပြောပါ။ မျက်ရည်များကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ဆုတ်ရင်း အိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

“ထမင်းစားလေ၊ ပြီးရင် စာကျက်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား
စစ်ယောက်အတွက် အချိန်ဟာ စိန်ထက် တန်ဖိုးရှိတယ်။ ရွှေထက်
တန်ဖိုးရှိတယ်”

မွှေးပျံဖြူ ဆုံးမတော့ အံ့ဘုန်းညို အရွဲ့တိုက်ချင်စိတ်က ဖုံး
ချိမ့်မရ။

ဆရာမ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူး။ သူက သူ့မိဘများကို ချစ်
ခင်သလို ဒီကောင် သူ့ကိုချစ်ခင်တာကျတော့ ထည့်မတွက်။ အသိအမှတ်
မပြု။

“ဆယ်တန်းအောင်တော့ရော ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဟဲ့၊ ဆယ်တန်းကို အမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့အောင်တော့ မင်း
ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်လည်းရတယ်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ စစ်ဗိုလ်... ဘာလုပ်ချင်
လုပ်ချင် လမ်းတွေပွင့်ပြီ”

“အဖို့တွေများ... ကျွန်တော် ဘာကောင်မှမဖြစ်ချင်ဘူး။ ကျွန်
တော်မှာ ထားပေးမယ့်မိဘမရှိဘူး၊ အသက်ရှင်ဖို့ကတော့ လွယ်ပါတယ်။

ဝပ်ရှောမှာ ဆက်လုပ်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဘာပြောတယ်... အံ့ဘုန်းညို”

မိဘများကို လွမ်းဆွတ်နေရာမှ အံ့ဘုန်းညို၏စကားများကြောင့် မွေးပျံ့ဖြူ ဒေါသနှင့်ပေါက်ကွဲသွား၏။

အံ့ဘုန်းညိုကို တပုန်းတုန်းထုရင်း ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်း မိသည်။

“နင်၊ ငါ့စေတနာကိုစော်ကားတယ်၊ အားလုံးကို ဆန့်ကျင် နှင်ကိုမွေးခဲ့တာ။ ငါ့စိတ်ရှုံးပေါက်တုန်းခဏလို့ နင်ထင်နေသလား။ နင် အံ့ဘုန်းညို၊ ငါ နှင့်ကို လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်အောင် မဖြစ်ဖြစ် နည်းနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးမှာ။ နင်ပြုမိမှတ်ထား”

ပြောရင်းဆိုရင်းမှ မွေးပျံ့ဖြူ သူ့ကိုကျောခိုင်းလိုက်လျှင် အံ့ဘုန်းညို မခံစားနိုင်တော့ပါ။ ဆရာမ၏ထုထည်ကြီးမားသည့် မေတ္တာထက် ကို သူ့စော်ကားသလိုဖြစ်သွားပေပြီ။

ကုတင်ပေါ်မှ လျှောဆင်းပြီး သူ ဆရာမလက်ကို ဆွဲထားမိ မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့်ပင် အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို ရိုက္ခိုးစွာ ကန်တော့သည်။

“ဆရာမရဲ့စေတနာကို ကျွန်တော် စော်ကားသလို ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ရှုံးပေါက်လို့ပြောမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်... ဆရာမ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ငါအရမ်းခံစားနေရချိန်မှာ မင်းက နားလည်မှုမရှိဘဲ ထင်ပြော၊ ထင်ရာစိုင်းနေတာ ငါအရမ်းစိတ်ထိခိုက်တယ်”

ဆရာမအသံတွေ တုန်ယင်နေလျှင် အံ့ဘုန်းညိုအသွင်က

သလဲ။

“ကျွန်တော် မှားပါတယ် ဆရာမ၊ နောက် ဒီလိုမပြောတော့၊ ဆရာမစိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးလဲဟင်”

အံ့ဘုန်းညိုအမေးကို မွေးပျံ့ဖြူ ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြေလိုက်သည်။

“မေးနေစရာလိုသေးလား၊ မင်း စာကြိုးစားပေါ့၊ လိမ္မာပေါ့၊ သိသိတန်းကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစား။ ဒါမှ ငါ့စိတ်ချမ်းသာမယ်”

“စိတ်ချ ဆရာမ... ကျွန်တော် ကတိပေးတယ်။ ဆရာမဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမယ်”

ယခုတော့ နားလည်မှုတွေရသွားသဖြင့် ဆောင်းလကလေးက သာတောင့်သာယာ။

အခန်း (၈)

ကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ မုန်တိုင်းတွေ ထန်လွန်းတယ်။
လူအများစုဟာ အ မနာပစ္စကားတွေကို နှစ်သက်ကြ။ ခံတွင်း
တွေကြတယ်။

တစ်ဖက်သား မည်မျှပင် နှစ်နာနေပါစေ...
တစ်စုံတစ်ယောက်က လက်တို့ပြောလိုက်ရင် ယုံလွယ်ကြတော့
သည်။

“အဲဒီကောင်ချောလေးဟာ မွေးပျံ့ဖြူ လက်သပ်မွေးထားတာ။
ကြည့်နေ... ဘာတွေဖြစ်လာမလဲ။ တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း
နေတာလေ။ မွေးပျံ့ဖြူကလည်း ခပ်ချောချော”

နီးစပ်ရာအသိုင်းအဝိုင်းမှာ ဒီလိုစကားတွေ ပျံ့လွင့်နေသည့်အခါ
သူမ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

သူမတို့ ဆရာတပည့်ရဲ့ဖြူစင်မှုကို လူတွေ မယုံကြတော့ဘူး
လား။

ကမ္ဘာကြီးက အသိအမှတ်မပြုကြဘူးလား...
လူတွေပြောသလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရ။
ဖေဖေနှင့်မေမေ မြစ်ကြီးနားသွားတာ နှစ်လပြည့်တော့မည်။
လည်း မဆက်၊ စာလည်းမထည့်။ အစ်ကိုက အရေးမလုပ်တောင်
ဖေနှင့်မေမေက ဆက်သွယ်လိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

ကျောင်းအားသည့်နေ့လယ်ဘက်မှာ သူမ အပ်ထည်အင်္ကျီများ
တက်တင်းထိုးနေ၏။ အံ့ဘုန်းညိုကတော့ အင်္ဂလိပ်၊ သင်္ချာ ကျူရှင်
များကုန်နေသည်။ ဒီကောင်လေး ယခုအခါ သူ့ပညာကိုသာ အပတ်
အုပ် သင်ယူလေ့ကျက်နေတတ်သည်။

အံ့ဘုန်းညိုနှင့်သူမ ယခုတလော စကားတောင် မပြောအား။
ဆီစိတ်က အံ့ဘုန်းညိုလိုအပ်တာ လုပ်ပေးနေမိသည်။ သူကလည်း
သူ့အပေါ် အဓိကတည်ကြည်ကြည်။

“စာ... ခင်ဗျား... စာ”

အခန်းရှေ့ရောက်လာသည့်စာပို့လုလင်ကြီးကြောင့် မွေးပျံ့ဖြူ
မြောက်ဝမ်းသာ ထွက်ယူလိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေထံမှစာ။ ဖုန်း
ဆက်လို့ အဆင်မပြေလို့ဖြစ်မည်။

စာအိတ်လေးကို တုန်ယင်စွာ ဖောက်လိုက်သည်။ မေမေလက်
ခွေးလေးများက ကရုဏာအပြည့်။ မေတ္တာတရားတို့အပြည့်။ သူမ မျက်
ညှစ်လျက် စာကိုအငမ်းမရဖတ်လိုက်သည်။

သမီး

မေမေ စာထည့်တာ ငါးစောင်ရှိပြီ၊ ဖုန်းဆက်ရင် ပြောချင်တာ
တွေ ဖုံအောင်ပြောမရလို့ စာရေးလိုက်တာ။ သမီးဆီက စာပြန်မလာတော့

မေမေစိတ်အရမ်းပူနေတယ်။ သမီးပျိုတစ်ယောက်ရဲ့မိခင်ပီပီ မေမေ နို့ရိုက်တာ အမှန်ပဲ...

သမီး...လူဆိုတာ ကိုယ်ကောင်းရင် ဒေါင်းဘယ်မရွေးဘူးဆိုပေမယ့် လောကထဲမှာ တည်ငြိမ်စွာနေနိုင်ဖို့အတွက် ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့လိုတယ်။

လူဆိုတာ ကိုယ်လုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်တစ်ခုအတွက် ကိုယ့်မှာ တာဝန်အရှိဆုံးပီပီ အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိရမယ်။ မပျော့ညံ့ရဘူးဘယ်အရာမဆို အသင့်အတင့်နုလုံးသွင်းတတ်ရမယ်...

မေမေစာကိုဖတ်ရင်း မွေးပျံဖြူ ငိုရွှက်နေမိတာ သိမှတ်ခဲ့စွာ။ မေမေရယ်... သိနေလိုက်တာနော်။ သမီး ဒီအချိန်မှာ ဘယ်လို လောကခံတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ မေမေ တွေးတတ်လိုက်တာ။

သမီးကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ ဒေါင်းကလေးဟာ ငေါင်းစင်းစင်းဘဝက နေ အသွေးအရောင်စိုပြီး အမြီးလေး ဖြန်းကတတ်တဲ့ ဒေါင်းပျို ဒေါင်းစိုလေး ဖြစ်လာတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က စကားတင်းဆိုစရာ ဖြစ်နေတာပေါ့မေမေ။

ဒါပေမဲ့ သမီးလုပ်ရပ်မှန်ကန်မွန်မြတ်ကြောင်း လူတွေကို အလုပ်နဲ့သက်သေပြပါ့မယ်။ လောလောဆယ်တော့ လောကခံဝဲထဲမှာ သမီးနစ်မြုပ်နေရပါတယ်။

မျက်ရည်တွေနဲ့ သူမ စာဆက်ဖတ်ရသည်။

သမီး...သမီးအစ်ကိုဒုက္ခကလည်း မသေးဘူး။ မိန်းမက ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေသွားတဲ့အတွက် လူမမာပြုစုရတယ်။ လူမမာက အိပ်ရာပေါ်မှာ ပတ်လက်၊ ဆီးဝမ်းတအစ မနိုင်ဘူး။

ကလေးနှစ်ယောက်တာဝန်ကလည်း ရှိတယ်။ သားက နိုင်ငံခြား

ပြန်ပါရကုတိုး။ ဆေးရုံအုပ်ကြီးမဟုတ်တော့ သူ့ဆေးခန်းတ ဝင်ငွေ သိပ်တောင်းဘူး။ သူက မျှော်မှန်းချက်ကြီးသူဆိုတော့ တော်တော်စိတ်ဆင်းနဲ့နေတယ်...

မွေးပျံဖြူ မေမေအတွက် စိတ်ပူသွား၏။ ကြီးတောင့်ကြီးမားမား သားအိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ လူမမာပြုစု၊ ကလေးထိန်းနှင့် မေမေအတွဲရောက်နေပေပြီ။

အစ်ကိုအဆင့်က အိမ်ဖော်ထားနိုင်သည့်အဆင့်၊ ချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်သည့်အဆင့်မဟုတ်သေး။ ဘုရားရေ၊ မေမေနှင့်ဖေဖေကို သူနှိုင်းစားနေပြီ။ မေမေအမှန်အတိုင်း မရေးပေမယ့် သူမ တွေးလိုက်မိပေမည်။

သမီးဆီပြန်လာချင်ပေမယ့် သားက ငိုပြီးတားတယ်။ သူ့အိမ်မှာ ဆေးမတို့ရှိမှဖြစ်မယ့်အနေအထားစို့ နေရဦးမှာပေါ့သမီးရယ်။ ဂွတ်ပြန်စာရင်လည်း ချွေးမစို့ ဝစ်ထားခဲ့တယ်ဖြစ်မယ်...

မေမေသမီးက လိမ္မာပါတယ်။ နွေကျောင်းပိတ်ရင် သမီးတို့ဆရာတော် ဖြစ်ကြီးနားကို လိုက်ခဲ့ပါ။ အခြေအနေကောင်းရင် မေမေတို့ပြန်ဆိုက်မယ်။ လူမမာကတော့ တိုးတက်စွာမရှိသေးဘူး။

သမီးအောင်စေနေမယ်ဆိုတာ သိပါတယ်။ မေမေလည်း မြစ်ကြီးနားမှာ မဖြစ်သာလွန်းလို့နေရတယ်ဆိုတာ သမီးလေး နားလည်ပေးပါနော်...

သမီး...အခြေအနေတွေ စာရေးဦး၊ ဝထမစာ လေးစောင်ကို သမီးအစ်ကိုထည့်တာ၊ အခုစာတော့ မေမေကိုယ်တိုင် ရေးသွားရင်းထည့်လိုက်တာ၊ သမီးဆီရောက်မယ်လို့ မေမေယူဆတယ်။

www.burmeseclassic.com

နေကျရင် ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ သမီး မေမေရာ ဖေဖေပါ သမီး
ကို အထူးအောင်မေ့နေတယ်။ အခုဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်
ဖို့ သုံးလလောက်ပဲရှိတော့မှာပါ။ အံ့ဘုန်းညိုရော လိမ္မာရုံလား။ သူ့ကို
လည်း အဘနဲ့မေမေကြည်က သတိရကြောင်း ပြောလိုက်ပါ...

သမီးတို့ ကျန်းမာပါစေ...

ဖေဖေနဲ့မေမေ

မေမေစာဆုံးသွားတော့ မွှေးပျံဖြူ ကြိမ်ဆက်တိပေါ်မှာ အရုပ်
ကြိုးပြတ်ဖြစ်သွားရ၏။ သူမ ပူဆွေးသောက ရောက်ရပါချေပြီ။ အခြေ
အနေတွေက အရင်းကြီး။

အတ္တကြီးလွန်းသည့်အစ်ကိုဟာ သူ့ဘဝ သူ့မိသားစုအတွက်ပဲ
ကြည့်နေပြီ။ မိဘနှစ်ပါးကို သူ့အဆင်ပြေရေးအတွက် အတောင်ချိုးပြီး
ခိုင်းစားနေပါပကော။ မေမေ အကျိုးအကြောင်းရေးသည့်စာ (၄)စောင်
ကိုပင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်သည့်လူစား။

မွှေးပျံဖြူစိတ်ကို သူသိသည်။ ညီမဖြစ်သူ သူ့အပေါ် အမြင်
မကြည်လင်တာလည်း သူသိမှာအမှန်။

ဆင်ဖြူမျှက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်စုံဆိုသလို သူက အတ္တကြီး
လွန်းသူမို့ ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လုံးမှာမဟုတ်။ သူ့လုပ်ရပ်က ဘယ်လောက်
ပဲ သကာဖုံးဖုံး။ လုံးဝခွင့်မလွှတ်ထိုက်သည့်လုပ်ရပ်။

ရှေးတုန်းက ကွန်မြူနစ်တွေလိုပဲ ဖြုတ်ထုတ်သတ်လုပ်ပစ်ဖို့ပဲ
ကောင်းတဲ့သူ။

သူကောင်းစားဖို့ဆို အနုပညာတောင် သိုက်တူးမယ်လူစား။

မွှေးပျံဖြူ မိဘနှစ်ပါးအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ရလွန်းလို့ မေမေ

စာလေးကို ရင်မှာအပ်ပြီး မျက်ရည်တွေစီးကျနေခဲ့စဉ်။ သူမအနား ခြေသံ
ဆစ်ခု ပြေးကပ်လာခဲ့သည်။

“ဆရာမ”

“အံ့ဘုန်းညို”

“ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပြောလို့လဲ။
ကျွန်တော့်ကိုပြောစမ်းပါ။ ဆရာမကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပြောဆို စွပ်စွဲ
ဆက်ကားတဲ့သူတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လက်တုံ့ပြန်မယ်”

အရွယ်နှင့်မလိုက်၊ ရင်ကျက် တည်တင်းနေသည့်လူငယ်လေး
ကို မွှေးပျံဖြူ အလန့်တကြား ကြည့်မိ၏။

ဘုရားရေ၊ လောကထဲက စကားတင်းတွေကို သူကလေး ကြား
ခဲ့ရပြီလား။

မကြားဝံ့မနာသာ စကားတွေ၊ အမန်နာပ စကားတွေ၊ အဖြူကို
အရောင်ဆိုးပစ်ကြသည့်စကားတွေ။ ဆင်အိပ် ဆိတ်နှိုး၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်း
နေသည့် သူမတို့ဆရာတပည့်၏နုလုံးသားတွေကို လောကကြီးက အနက်
ရောင်ဆိုးခဲ့ပြီ။ အဆိပ်ရည်တွေ ပက်ဖျန်းခဲ့လေပြီ။

မွှေးပျံဖြူ၏အနားမှာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ရင်း
အံ့ဘုန်းညို အံ့ကိုတင်းတင်းကနီတိမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဗလောင်ဆူနေတာ
ဆရာမကို သနားကြင်နာလွန်းလို့ပါပဲ။

လူတွေဟာ မင်းသမီးခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးမတွေ။ မင်း
သားခေါင်းဆောင်းထားတဲ့ ဘီလူးတွေ။ ခိုကိုးရာမဲ့နေသည့်ကလေးတစ်
ယောက်ကို သူတို့က မြောင်းထဲရောက်စေချင်ကြတာ။

ကူညီဖေးမသည့်ဆရာမကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေကြတာ

သူမြင်တွေ့နေရပါသည်။

မွေးယုံဖြူ အံ့ဘုန်းညို ခံပြင်းနေပုံကိုကြည့်ပြီး၊ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ သတိကပ်မိ၏။ သူကလေး လမ်းမှားသို့ မရောက်စေရ။ လူစိုက်ကြီး မဖြစ်စေရ။

ကိုယ်က သူ့အတွက်ပါ ပိုပြီး နှစ်ဆ သုံးဆ တည်ငြိမ်ရမည်။ ရင့်ကျက်ရမည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မေမေတို့ဆီက စာလာလို့ပါ။ သူတို့ ပြန်မလာနိုင်သေးဘူးတဲ့လေ။ အစ်ကိုမိန်းမက အခြေအနေကောင်းမလာဘူး။ တစ်သက်လုံးများ နေပေးရရင်တော့ ပြီးပါရော”

မွေးယုံဖြူ တည်ငြိမ်စွာပြောလေလျှင် အံ့ဘုန်းညို သက်ပြင်းချ ဆောက်တည်ရာရသွား၏။

“ဒါဆို အဘတို့ မေမေကြည်တို့တော့ ဒုက္ခပဲ။ သားလည်း အဘတို့ကို အောင်းမေ့နေပြီ။ ဒီလူကလည်းဗျာ၊ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပါလား။ အိုကြီးအိုမ မိဘနှစ်ပါးကို ဒုက္ခပေးလိုက်တာ။ ကျွန်တော်က ဆရာမကို ဘယ်သူက ဘာပြောလိုက်သလဲဆိုပြီး ဒေါသတွေ ထွက်နေတာ။ ဆရာမကို အကျိုးမဲ့အောင် တစ်ခုခုလုပ်လို့ကတော့ လုပ်တဲ့သူကို သွားရိုက်ပစ်မယ်။ ကျွန်တော်ဆရာမကို လုံးဝအထိမခံနိုင်ပါဘူးဗျာ”

“လူစိုက်စကားမပြောပါနဲ့ အံ့ဘုန်းညိုရယ်၊ သူများကို သွားရိုက်တော့ မင်း ထောင်ကျမှာပေါ့၊ ရာဇဝတ်သင့်မှာပေါ့။ ငါ မင်းကို လူတော်လူကောင်း၊ လူလိမ္မာတစ်ယောက်အဖြစ်၊ ရည်မွန်ယဉ်ကျေးတဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ မြင်ချင်တယ်။ ကဲ! အမောဖြေ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားစာကျက်။ သား... ဒီညကစပြီး စာအုပ်ဆိုင်လည်း မသွားနဲ့တော့။ စာ

အုပ်တွေဘာတွေလောက်ပဲ သွားဝယ်ပေးပေါ့။ ပိုက်ဆံမရတာက အရေးမကြီးဘူး၊ မင်း စာမေးပွဲဖြေနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ချပါ။ ဆရာမညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ကျေးဇူးပြုပြီး လက်သည်းလေး ညှပ်ပေးပါခင်ဗျာ”

မွေးယုံဖြူ မျက်မှောင်ကြုတ်မိသည်မှာ အံ့ဘုန်းညိုဟာ ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ နုထွားသောကိုယ်၊ သန့်ရှင်းချောမောသောရုပ်နှင့် လူချောကလေးဖြစ်နေလို့ပါ။

“လူမြင်မကောင်းတော့ဘူး အံ့ဘုန်းညို၊ ကိုယ့်ဘာသာ ညှပ်တော့”

“ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဆရာမရဲ့ ထာဝရကလေးပဲလေ။ ဘယ်တော့မှ ကြီးမသွားဘူး။ ဒီလောက်ကလေးမှ မကြင်နာရင်လည်း ဒီကန္တာရကြီးကို သား ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်နိုင်မှာလဲဗျာ”

အံ့ဘုန်းညိုအသံက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်နှင့် ညည်းညည်းတွားတွား။ ဘယ်လိုဝင်ပြောပြော၊ ယခုထိ ၆၂၆၇၇၇နှင့် မွေးယုံဖြူ ညှပ်ပေးနေရတုန်းပါ။

သူကလေး စာမြန်မြန်ကျက်ပါစေ၊ မြန်မြန်ပြီးပါစေဟူသည့်စေတနာဖြင့် မွေးယုံဖြူ အံ့ဘုန်းညိုကို လက်သည်းညှပ်ပေးရပြန်သည်။

“မင်းဟာလေ... ငါ့ကိုသိပ်ခိုလ်ကျတာပဲ”

မွေးယုံဖြူ ဘယ်လိုပြောပြော၊ အံ့ဘုန်းညိုကတော့ ပြုံးပြုံးကြိုးနှင့် လက်ကိုထိုးပေးနေလေ၏။

သည်စဉ် သူမတို့အိမ်ထဲသို့ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် ဝင်လာခဲ့

လေသည်။

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်မှာ ယခုအခါ အိမ်ထောင်ကျပြီး သန့်တစ်ယောက်ပင် ရနေပေပြီ။ ဒေါက်တာအိမ်နှင့် သူမတို့အိမ်မှာ ကားနှစ်စီးမှတ်တိုင်စာမျှသာ ဝေးသဖြင့် သူ့အကြောင်းတွေ သူမတို့သိနေပါသည်။ သူ့ဇနီးသည် သူ့မိဘများအလိုကျ လက်ထပ်ရတာဖြစ်ပြီး လက်ထပ်တုန်းက သိပ်အရပ်မဆိုးပေမယ့် သမီးမွေးပြီး ဗိုက်ကြီးဆိုးကာ ပျက်ပန်းပျက် ဝနေသည့်အကြောင်း၊ သည့်အတွက် ဒေါက်တာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရကြောင်း၊ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ သနားစရာလည်းကောင်း။

ယခုလည်း သူဝင်လာမှ မွေးပျံဖြူတို့ မြင်တော့သည်။ အိမ်မှာ ကားရပ်သံလည်း မကြားလိုက်ကြ။ သူမတို့မျှော ကိုယ့်သောကနဲ့ ကိုယ် မဟုတ်ပါလား။

“ထိုင်ပါ ဒေါက်တာ။ မလာစမှူး အလာထူးတာ အကြောင်းတို့ ရှိလို့ပါလားရှင်”

မွေးပျံဖြူအသွင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ အံ့ဘုန်းညိုကို လက်သည်ညှပ်ပေးနေရာမှ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီ။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ကို ဆီးကြိုပြုလိုက်သည်။

ဒေါက်တာအသွင်က လျှောင်ပြောင်သရော်ဟန်အပြည့်။

“ကားရပ်သံတောင် မကြားကြဘူးထင်တယ်။ မိဘတွေလည်း မရှိ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖြူတို့တွေ လွတ်လပ်

ရေးရနေကြတာပေါ့”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၏စကားက လူကြီးလူကောင်းမဆန်။ သူ့ဘဝကို မကျေနပ်တာနှင့် သူတစ်ပါးကို ပုတ်ခတ်စော်ကားလွန်းလှသည်။

မွေးပျံဖြူ သူ့ကိုမျက်နှာမငိုပြီး တည်ကြည်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ အံ့ဘုန်းညို ညနေစာချက်ဖို့ မီးဖိုထဲဝင်သွားသဖြင့် တော်သေး၏။ နို့မို့ ခိုက်ရန်ဒေါသတွေများ ဖြစ်နေဦးမလားမသိ။

“ဒေါက်တာစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိတော့ရော ကျွန်မတို့က ဆရာတပည့်ပဲ။ ဘယ်လိုနေရဦးမှာမို့လဲ။ ဒေါက်တာကစပြီး ဒီလိုပြောတော့ ကျန်တဲ့လူတွေပြောတာ မဆန်းပါဘူး။ အခုလည်း မေမေတို့ဆီက စာလာပါတယ်။ မြစ်ကြီးနားမှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အကျိုးအကြောင်းတွေ သိရပြီ။ ကျွန်မကလည်း ကျောင်းမပိတ်သေးလို့၊ ကျောင်းပိတ်လို့ကတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ချက်ချင်းသွားခေါ်လိုက်မှာပဲ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ကိုချမ်းမြေ့ ဒုက္ခရောက်မှာပေါ့။ သူ့အမျိုးသမီးက ခုထိ အိပ်ရာထဲ လဲနေတုန်းပဲ”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်နှင့် အစ်ကိုချမ်းမြေ့သည် ကျောင်းနေဘက်တွေပီပီ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမရှိကြ၏။ မွေးပျံဖြူ သွေးအေးစွာပင် ခေါင်းခါပြုလိုက်သည်။

“ဒါ သူ့အပိုင်းလေ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ယူ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ဖန်တီးရမှာပဲ။ ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်ရှင်းပေါ့။ သူတည်ဆောက်တဲ့ဘဝကို သူ့ဘာသာနိုင်နင်းအောင် လုပ်အောင် လုပ်ပေါ့။ သူလျှစ်လျှူ၊ ရှုခဲ့တဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို အိုကြီးအိုမကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခေါ်ပေးရတာလဲ။

ဖေဖေနဲ့မေမေကို ခိုင်းဖို့ခေါ်ထားတာ။ သူ့ဆီမှာ မျက်နှာပွဲ မျက်နှာငယ်နဲ့ အအော်အငေါက်ခံပြီးနေရမှာ ကျွန်မ သိတယ်။ ကျွန်မ သူ့အကြောင်း အသိဆုံးပဲ။ မိဘကျေးဇူး ဘာမှမသိတတ်တဲ့လူ”

“ဖြူ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ အန်တီစာထဲမှာ ထည့်ရေးထားလဲလား”

“မရေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ စာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ ခန့်မှန်းနိုင်တယ် ကိုယ့်အစ်ကိုအကြောင်းလည်း သိပြီးသားပဲလေ”

မွှေးပျံဖြူ၏စကားကို ကြားရလျှင် ဒေါက်တာကြည်ထိုက် သက်ပြင်းဖွဖွ ချဲ့မိသည်။ သူ မြစ်ကြီးနားကိုရောက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား၊ အန်တီတို့ ဘယ်လိုနေရ စားရသည်ကိုလည်း သူမြင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် သူ ယခုလာရသည်မှာ ကိုချမ်းမြေ့၏လိုအပ်ဆန္ဒကို သံခင်းတမန်ခင်းလုပ်ဖို့ လာရခြင်းသာ။

“ကိုယ် မနေ့ကပဲ မြစ်ကြီးနားက ပြန်ခဲ့တယ်”

“ရှင်၊”

ဒေါက်တာစကားကြောင့် မွှေးပျံဖြူ အံ့အားသင့်သွားရာမှ စတင် ကြာလျှင် မျက်ရည်များ ဖြိုးဖြိုးဖြိုင်ဖြိုင်ကျလာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့များ ဒေါက်တာရယ်၊ မြစ်ကြီးနားသွားမှာ ကျွန်မကိုဖြင့် ခွဲဖို့ကောင်းပါတယ်။ မေမေတို့ဆီ စားသောက်စရာတွေ ထည့်ပေးရတာပေါ့။ ပြောပါဦးရှင်... ဖေဖေနဲ့မေမေ နေကောင်းရဲ့လား... သူတို့စိတ်ချမ်းသာပုံရဲ့လားဟင်။ မေမေကရော မီးဖိုထဲက ထွက်ရဲ့လား။ ဖေဖေက သွားပုံရဲ့လားဟင်။ သူ့ကလေးနှစ်ယောက်က ခပ်ဆိုးဆိုးရယ်၊ တစ်ခါ နေရဲ့လား”

ကျွန်လာတုန်းက အော့ကြောကို လန့်ရော၊ ဒေါက်တာ သူ့အိမ်မှာ တည်းတောလားဟင်။ ပြောပါဦးရှင်... ဖေဖေနဲ့မေမေအတွက် ကျွန်မ ဘယ်ဆောက် ရင်ပူနေရတယ်မှတ်သလဲ”

မွှေးပျံဖြူ မျက်ရည်များနှင့်ရှိက်ရင်း၊ အရမ်းခံစားနေရတော့ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် တစ်ချက်တွေဝေသွားခဲ့သည်။ ဒါတစ်ချိန်က သူ နီယောဇော်ရှိခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမမဟုတ်ပါလား။

“ကိုယ် သူ့အိမ်မှာ မတည်းဖြစ်ဘူး၊ အိမ်ကိုတော့ ရောက်ပါလား။ လူမမာရှိတဲ့အိမ်ဆိုတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပါကွယ်၊ အန်တီလည်း နားပါတယ်၊ အန်ကယ်ရောပဲ”

“ရှင်၊”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်စကားကြောင့် မွှေးပျံဖြူ ထိတ်လန့်သွားတာ မကြည့်ရက်စရာ။ သူ့မှာ စကားနှင့်ဖြည့်ရပြန်သည်။

“ကိုယ်ပြောချင်တာက ဒီလိုပါ၊ အိမ်မှာ လူမမာရှိနေတော့ အိမ်မသာယာဘူးပေါ့၊ အန်တီ ဘယ်လိုသာယာအောင် ကြိုးစား ကြိုးစား၊ အန်တီအိမ်မဟုတ်တော့ အနှစ်သာရတွေ မတူဘူးပေါ့၊ အိမ်ရှင်မက အိပ်ပေါ် ရောက်နေတဲ့အခါ တစ်အိမ်လုံး ခြောက်သွေ့နေတာမျိုး”

“အဲဒါတွေ ထားစမ်းပါ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ အဆင်ပြေပုံရဲ့လား၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်မှ ရှိရဲ့လား။ ကျန်းမာရေးကော ကောင်းရဲ့လား၊ ဒေါက်တာရယ်၊ တော်ကြာ အိပ်ရာပေါ်က လူမမာက သက်ဆိုးရှည်ပြီး ကျွန်မမိဘတွေမချာ ကြားထဲက ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်ရှင်၊ အသက်ရှူတာ ခြောက်ဆယ်ကျော်ကုန်ပြီ၊ ကျွန်မ ကိုယ့်မိဘတွေကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်း ယားချင်တာ၊ ပြုစုလုပ်ကျွေးချင်တာ၊ သူ့ခိုင်းစားနေတာလည်း”

မကြည့်ရက်ဘူး။ အစ်ကိုအိမ်မှာ အလုပ်သမားရော ရှိရဲ့လား ဒေါက်တာ။ အဲဒီတိုက်ကို ပိုင်ရှင်က ရောင်း
မွှေးပျံဖြူ အလောသုံးဆယ်မေးနေသမျှ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် အယ်ဆိုလား။

ဆင်ပေါ်ရန်ရှောင် ဖြေနေရ၏။ ရှည်လည်းလျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသား။ “ဝယ်လိုက်ပေါ့၊ သူက သူဌေးပဲဥစ္စာ၊ ကျွန်မက ဘာလုပ်ပေး
“အလုပ်သမားရှိတယ်ထင်ပါရဲ့ ဖြူရယ်၊ အန်တီတစ်ယောက် နာလဲ”

တည်းဆို ဒီလောက်အလုပ်တွေများတာ ဘယ်လုပ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ်လည်း မွှေးပျံဖြူအသံတ ခပ်ဆတ်ဆတ်။ သွေးလန့်နေသည့်အသံ။
သူ့အိမ်မှာ ခဏပဲနေတာ။ မီးဖိုထဲဝင်ကြည့်လိုလည်း မသင့်တော်ဘူး။ အစ်ကိုဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်
သူဟာ အတ္တကြီးလွန်းသည်။ လောဘကြီးလွန်းသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်
ကောင်းစားဖို့ကြိုးစားနေသည့်လမ်းမှာ မည်သည့်ဆူးညှောင့်ခဲလုတ်

မဟုတ်လား။ “ဖေဖေကရော၊ ဖေဖေ ဘာလုပ်နေတာ တွေ့လဲဟင်”
“အန်ကယ်ကလည်း ကလေးတွေ ထိန်းနေရတယ်လား မသိဘဲ သူ့ဖယ်ရှားပစ်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

ပါဘူး။ တောက်တိုမယ်ရ လုပ်နေတာ မြင်တာပဲ”
ဒေါက်တာကြည်ထိုက် လျှော့ပြောနေတာ ကြားရတာတောင် ကောင်းပေမယ့် အခုကျ လူမမာအတွက် ဆေးဖိုးဝါးခ၊ ဓာတ်စာ၊ အိမ်

မွှေးပျံဖြူ ရင်နာလှပါပြီ။ “ဖေဖေနဲ့မေမေကရော ကျွန်မကို ဘာမှမဟုတ်ကြဘူးလား။ ဘာ ပြစရာဆိုလို့ ကားနဲ့ရွှေလေးဘာလေးပဲ ရှိတော့တယ်တဲ့”
ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၊ အစ်ကိုချမ်းမြေ့အတွက် လျှောက်လဲ

ဒေါက်တာ။ ဖုန်းလည်း မဆက်ကြဘူး။ စာကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်
လောက်က စာ။ ဒေါက်တာက ခုမှရောက်တာနော်”
အဲဒီတွေ ပေးနေရ၊ မွှေးပျံဖြူ အံ့သြနေမိသည်။ အဖြေက ဘာလဲ၊

“သူတို့ကျန်းမာတဲ့အကြောင်း စိတ်မပူဖို့အကြောင်းနဲ့ ကျောင်းတိုက်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းကိုပင် ညှာလိုက်ပြီပေါ့။
ပိတ်ရင် ဆက်ဆက်လိုက်လာခဲ့ဖို့တွေပဲ မှာတယ်... ဖြူ”
သူ ရန်ကုန်ကိုလာစဉ်ကပင် ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့။ သူ့

“အစ်ကိုကရော... ဘာတွေ မှာလိုက်သေးလဲ”
စကား အစရခက်နေသည့် ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၊ ယခုမှသာ ဆက်ဆံ ကားနှင့်စိန်တွေ ရွှေတွေနှင့်လူက ညည်းပြနေသည်။
စကားစလို့ ရသွားသည်။ သူလာရတာ ကိုချမ်းမြေ့ ပေးအပ်လိုက်သည့်

တာဝန်နှင့်ပါ။ “သူလည်း လောလောဆယ် အခက်တွေ့နေတယ်။ အခု သူ့သူဌေးကို သနားရမှာလား။ သူ့မ သိပါသည်။ သူ့မှာ တိုက်ဝယ်
တမင်းဝတ်နေတဲ့ သူတောင်းစားကို မသနားဘဲ တိုက်မဝယ်

“သူလည်း လောလောဆယ် အခက်တွေ့နေတယ်။ အခု သူ့သူဌေးကို သနားရမှာလား။ သူ့မ သိပါသည်။ သူ့မှာ တိုက်ဝယ်
တမင်းဝတ်နေတဲ့ သူတောင်းစားကို မသနားဘဲ တိုက်မဝယ်

ပြီးသားပါ။ ဒီတိုက်ဟာ နောက်တစ်လုံးပဲ ဖြစ်ရမည်။

“ဒေါက်တာရယ်... သူ သိပ်ဆင်းရဲနေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ကျွန်မတို့လို ဆန်ကြမ်းနဲ့ငါးပိစားရတဲ့သူထက် ကောက်ကြီးဆန်စားပြီး တစ်နေ့ ဟင်းလေးငါးမျိုး၊ ကားကောင်းကြီး တစ်စီးနဲ့တူလောက် ပိုဆပ်ရဲနေတယ်ပေါ့။ ကျွန်မ မနာလိုလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ဒေါက်တာ နှိုင်းယှဉ်စာနာတတ်အောင် ပြောပြတာ”

“ကိုယ့်သိပါတယ်ကွာ၊ သူဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ လူတန်းစားသေးတယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ဒေါက်တာသိရင် ပြီးပါတယ်။ ကဲ! သူက ဘာတွေမှာလိုက်သေးလဲ။ ဘာတွေပြောခိုင်းပြီး ဘာလုပ်ချင်သတဲ့ထဲ ဒေါက်တာအပြောရကျပ်နေမှန်း ကျွန်မသိပါတယ်”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက် သက်ပြင်းချမိရသည်။ ချမ်းမြေ့လွန်တယ်လည်း သူသိ၏။ မိဘနှစ်ပါးကို အိမ်မှာ ခေါ်ခိုင်းထားသည့်အပြင် ရန်ကုန်ကတိုက်ခန်းကိုပါ လိုချင်နေတာ ချမ်းမြေ့လွန်တာပါ။ သို့သော် ချမ်းမြေ့တာဟာ သူ့သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး၊ သူ့အပေါ် အနှံ့အတာခံခဲ့သူ။

မွှေးပျံဖြူကို သနားကြင်နာမိစေမယ့် ချမ်းမြေ့ပြောခိုင်းလို့ သည့်တာဝန်ကိုတော့ ပြီးဆုံးအောင် ထမ်းဆောင်ရမည်သာ။

မွှေးပျံဖြူ၏မချိုပြီးမျက်နှာလေးကို ကြင်နာစွာကြည့်ရင်း ထောင့်တစ်ခုမှာပြောပြရသည်။

“ဆုံးဖြတ်တာတော့ ဖြူသဘောပါ။ ကိုယ့်ကိုလည်း တစ်ခါ မထင်ပါနဲ့ကွယ်။ သူက သွားပြောပါဆိုလို့ ကိုယ်က ပြောရမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာက ကြားလူပါ။ သူပြောခိုင်းတာ

ပြောရတာ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

“သူက ဒီမှာ ဖြူတစ်ယောက်တည်းနေတာလည်း စိတ်မချဘူးတဲ့။ မိသားစုအားလုံး လက်ရေတစ်ပြင်တည်း နေချင်တယ်ပေါ့။ ဖြူအလုပ်ပြောင်းရအောင်လည်း သူလုပ်ပေးမယ်။ မြစ်ကြီးနားမြို့ပေါ်မှာ ရအောင် လုပ်ပါမယ်တဲ့”

“တော်တော်ကောင်းတဲ့အကြံအစည်ကြီးပါလား။ တော်တော် ချီတဲ့လုပ်ကြံမှုကြီးပါလား။ မိဘနှစ်ပါးကိုခိုင်းရုံနဲ့ အားမရလို့ ကျွန်မကို ကျွန်စာရင်သွင်း၊ သူ့ခြေဖဝါးအောက်မှာ နင်းထားချင်တဲ့ ဆန်ကြီးပါလား”

“ကိုယ့်အစ်ကိုကို ဒီလိုမထင်ပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ ဖြူသဘောထားတွေ ခွဲနေပြီ”

“ဒေါက်တာ ဘာမှမသိပါဘူးရှင်၊ ဖြူက ကိုယ့်အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကို သိပြီးသားပါ။ သူ့မှာ နှလုံးသားမရှိဘူး။ ဦးနှောက်ပဲ့ရှိတယ်။ ကမ္ဘာ့လောင်ခင် သားကောင်ကိုချုန်းတတ်တဲ့လူစား။ ကိုယ့်အတ္တအတွက် သူတစ်ပါးကို ခြေမှုန်းတိုက်ခိုက်တတ်တဲ့လူစား။ ကဲပါ... ကြားထဲက ဒေါက်တာ စိတ်ရှုပ်နေပါဦးမယ်၊ ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့မေမေကရော သူ့အကြံအစည်တွေကို သိရဲလား။ လူကြီးတွေကတော့ ရိုးသားကြလို့ သူ့ရဲ့ဓားချွေးထက်က ပျားရည်စက်ကို အဟုတ်ထင်ချင် ထင်နေကြမှာပေါ့လေ”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီကိုလည်း ချမ်းမြေ့ပြောပြပါတယ်။ ကိုယ့်အတွက် တိုင်ပင်ပါတယ်”

“ဒီတော့ သူ့အကြံအစည်ကို လက်ခံသလား။ ကျွန်မအတွက် ဘာမှာလိုက်ကြသလဲ။ ဖြူ မိဘစကား၊ မိဘရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပဲ လိုက်

နာမှာ။ သူ့စိမ့်ကွပ်ကဲတာ လုံးဝနားမထောင်နိုင်ဘူး။

မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှ အာသာတတွေကို ကြားသိ
တော့ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ချမ်းမြေ့ကလည်
မွှေးပျံဖြူကို အကောင်းမြင်တာမဟုတ်။ သူ့ကိုပြောပြခဲ့တာတွေ။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်ကွာ... ကြည်ထိုက်၊ အိမ်မှာက မိအို
နဲ့ သူပဲရှိတာ။ ဒီကြားထဲ တပည့်လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်
လိုက်သေးတယ်။ သူ့လုပ်နေတာတွေ တစ်လွဲချည်းပဲ။ ဒါကြောင့်
ပရိယာယ်နဲ့ မိဘတွေကို လှည့်ခေါ်လိုက်တာ။ တကယ်ဆို ငါ့ကိစ္စ
ဘာသာ ဖန်တီးလို့ရပါတယ်။ လူနှစ်ယောက်စီရိတ်ဆိုတာ နည်းမှတ်

“သူ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက ကျောင်းထားမပေးတဲ့အတွက်
ငါ့ကို စိတ်နာနေတာ။ ငါ့သဘောကတော့ သူ့ကိုအသိဝင်စေချင်လို့
လိုတာရနေရင် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားဘဝနဲ့ လောကအပေါ် အမြင်က
နေမှာစိုးလို့ပါ။ မိန်းကလေးပဲကွာ... ဆရာမလောက်ဖြစ်လည်း
ပြီပေါ့။ သူ့ရုပ်သူ့ရည်နဲ့ လင်ကောင်းသားကောင်းရှာ လက်ထပ်လိုက်
ပြီးပါတယ်”

ချမ်းမြေ့ပြောတာပင် မှန်သလား။ မွှေးပျံဖြူ ခံစားနေရတာ
အသေအချာ။

ဒေါက်တာကြည်ထိုက် မွှေးပျံဖြူ နားခံသာအောင် စကား
တွေ စီနေရပါသည်။

“ဖြူမိဘတွေကတော့ ဘာမှအားမပေးကြပါဘူး။ ဖြူသ
ပါတဲ့။ ဖြူစိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်ပါတဲ့။ မောင်နှမချင်းကလည်း
မှအစေးမကပ်ဘဲတဲ့။ သူတို့လည်း ဖြူတို့မောင်နှမ မသင့်မြတ်တာ

ချမ်းသာပုံမရဘူး”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်စကားကြောင့် မွှေးပျံဖြူ စိတ်ရှူးပေါက်
သွားပြီး ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မက လူဆိုးပေါ့လေ၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီကြီးပေါ့... ဟုတ်
လား။ ကဲပါ... အစ်ကိုကရော ဘာတွေ အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်သလဲ”

“သူကတော့ မြစ်ကြီးနားမှာပဲ မိသားစုအားလုံး စုစုစည်းစည်း
နေချင်ပါတယ်တဲ့။ အဲဒါလည်း ကောင်းသားပဲ ဖြူရယ်။ ဖြူ သဘော
မကျဘူးလား။ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အခြေအနေတွေအရ အန်တီတို့ ပြန်လာလို့
မရတဲ့အတွက် ဖြူပါ လိုက်မှဖြစ်မှာပေါ့။ ဖြူလိုက်မှ အန်တီနဲ့အန်ကယ်
သက်သာ... အဲ! စိတ်ချမ်းသာမှာပေါ့။ ဒါလည်း မိသားစုအရေးအခင်း
ပဲလေ”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၏ စကားအမှားတစ်ခွန်းအတွက် မွှေး
ပျံဖြူ စိတ်ထိခိုက်ရ၏။ ဖေဖေနဲ့မေမေ အလုပ်တွေ အရမ်းပင်ပန်းနေရှာ
ပြီး သူမ ရအောင်ပြန်ခေါ်မည်။ သူ့လက်အောက်မှာ မျက်နှာမဲ့၊ မျက်နှာ
ငယ်နှင့် မနေနိုင်။ သူ့ကိစ္စ သူ့ဘာသာ ရှင်းပေါ့။

“မိသားစုကိစ္စဆိုပေမယ့် သူ့ဖြစ်တည်မှု၊ သူ့တည်ဆောက်ပုံ
က တစ်မျိုးလေ။ သူများနဲ့မှ မတူဘဲရှင်း။ အစ်ကိုက မွေးကတည်းက
ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ်စဉ်းစားတယ်။ သူများအတွက် ဘယ်တော့မှ ထည့်
မတွက်ဘူး။ မိဘတွေမဟုတ် သူ ဆေးကျောင်းတက်လို့ ရှိသမျှ မွဲစုတ်သွား
တာတောင် သူအလုပ်ရတော့ တစ်ချက်ပြန်လှည့်မကြည့်ဘူး။ သူ့ဘာသာ
တိုက်ဝယ် ကားဝယ် ရွှေဝယ် စိန်ဝယ်နဲ့ ခု ဒုက္ခရောက်မှ ကျွန်မတို့
သားအမိ သားအဖတွေကို ခိုင်းစားဖို့ခေါ်တာ။ ဘာမှခွဲနေစရာ မရှိဘူး”

“ဖြူရယ်... ဒီလောက်လည်း မတွေးပါနဲ့ကွယ်၊ သူ့ခမျာ အရမ်း တိုးတက်မြင့်မားအောင် ကြိုးစားနေရလို့ပါ”

“သူ့မှာ စေတနာမှန်ရင် အစောကြီးကတည်းက မိသားစုကို ခေါ်ထားပေါ့။ အဲဒီအကြံအစည်က သူ့မိန်းမ လေ့လာမှုပဲ ပေါ်လာသတဲ့ လားရှင်။ ဒီမှာ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်မ သုံးစားမရအောင် မအဘူး။ သူက ကျွန်မအစ်ကိုဖြစ်ပေမယ့် အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်မရှိတူးလေ။ တစ်ကိုယ်ကောင်း သမားအတွက် ကျွန်မဘဝကို မစတေးနိုင်ဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ရအောင် ပြန်ခေါ်မယ်”

မွေးပျံဖြူ ဒေါသတွေနှင့် ပေါက်ကွဲနေသမျှ ဒေါက်တာကြည် ထိုက် ငေးကြည့်နေရသည်။

“ဒေါက်တာကို အားနာပါတယ်၊ ကိုယ့်အစ်ကိုအကြောင်း ကိုယ် ပဲသိပါတယ် ဒေါက်တာရယ်။ ကဲ! နောက်ကော ဘာတွေ စီစဉ်လိုက် သေးလဲ”

“အင်း... ပြောရမှာတောင် ခက်ခက်ခက်ပဲ။ ဖြူက အရမ်းကို ပေါက်ကွဲနေတာ မဟုတ်လား။ ဒီထက်ဆိုးမယ့်ကိစ္စကို မပြောချင်တော့ ဘူး”

“ပြောသာပြောပါ ဒေါက်တာ၊ ကြားရတာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ပေါ့ ဖြူရယ်၊ သူ့အမြင်မှန်ရလာလို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ တစ်အူတုံဆင်း မောင်နှမတွေပဲမဟုတ်လား။ ဒီကြားထဲ မိဘတွေကလည်း သားကိုပစ်ပြီး ပြန်မလာနိုင်ကြဘူး။ သမီးကို ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာလည်း စိတ်မချနိုင်ဆိုတော့ ရှဉ့်လည်း လျှောက်သား၊ ပျားလည်းစွဲသားတဲ့အစီအစဉ်ကိုပဲ လက်ခံလိုက်ပါကွယ်။

ဖြူကရော မိဘတွေ စိတ်မချမ်းသာစေချင်ဘူးလား။ မိဘတွေနဲ့ အတူတူ မနေချင်ဘူးလားဟင်”

ဒေါက်တာအမေးက မွေးပျံဖြူရင်ကို ဆို့နှင့်သွားစေပါသည်။ သူမကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ အံ့ဘုန်းညိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ် စွာ နေချင်တယ်များ မှတ်နေသလား။ ဖြူ မိဘနှစ်ပါးကို အရမ်းလွမ်းဆွတ် အောင်းမေ့နေကြောင်း ဘယ်လိုတိုင်တည်ပြောပြရမှာလဲ။

“နေချင်တာပေါ့၊ ဖြူမိဘတွေနဲ့ အတူတူနေမှာ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ ဆီ ဘယ်တော့မှ မလိုက်ဘူး။ သူ့ကျွန်မခံဘူး။ ကျွန်မကိုခိုင်းဖို့ ခေါ်တာ များ... အပြီးလေးနဲ့ပြီး ပြေးသွားရမှာလား။ လုံးဝပဲ။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို နွေကျတော့ သွားခေါ်မယ်။ ဒီမှာပဲ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေကြမယ်”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တီတော့ ဖြူတို့မောင်နှမကြားမှာ စိတ်များပြီး ဆာမှာပဲ”

“ကဲပါ... ဆရာ ပြောစရာကျန်သေးရင် ပြောပါ။ ဖြူ အားနာ ပါတယ်”

မွေးပျံဖြူ တိုက်တွန်းတော့မှ ဒေါက်တာကြည်တိုက်မှာ အားယူ ဆည့်အနေဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိပွားရှိုက်နေ၏။ ဖြူ သူ့ကိုကြည့် တာ ငုံ့လင့်နေရ၏။ အတန်ကြာမှ စကားစလာခဲ့သည်မှာ...

“သူက ဒီတိုက်ခန်းကိုရောင်းပြီး ဟိုမှာ သူဝယ်တဲ့အိမ်ဖိုးထဲ ဆည့်စေချင်တယ်တဲ့... ဖြူ”

“ဘာ!”

မွေးပျံဖြူအသံ ရိုင်းပျ ကြမ်းတမ်းသွားပေလို့ထင်။ ဒေါက်တာ ကြည်ထိုက် တွန့်သွားလေ၏။ သို့သော် သူက ဟိုဘက်အတွက် ဆက်

လက်ပြောပြနေဆဲ။

“ဖြူနာမည်နဲ့ အိမ်ဝယ်မှာပါတဲ့။ ညကျရင် သူ ကိုယ့်ဆီဖုန်းဆက်မယ်။ ကိုယ်က ဖြူသဘောထားတွေ ပြန်ပြောရမှာ။ ကိုယ်ကတော့ မောင်နုမနုနဲ့ယောက်ကို ပြောလည်စေချင်ပါတယ်။ ပိုပြီးကွဲသထက် တဲ့အောင် သပ်မလျှို့ပါဘူး”

“ဒေါက်တာကို အပြစ်မတင်ပါဘူးရှင်၊ ဖြူသဘောထားတွေ ဒေါက်တာသိပြီပဲ။ ပြောပြလိုက်ပေါ့”

“ဪ... ဖြူရဲ့အံ့တုန်းညီအတွက်လည်း ကိုချမ်းမြေ့က ထည့်ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ဆေးရုံမှာ ကျောက်ထိုးဆရာဖြစ်ဖြစ်၊ ကြီးကြပ်(၂)ဖြစ်ဖြစ်... ဖြစ်အောင် သူ့အလုပ်ရှာပေးပါမယ်တဲ့”

“ကျေးဇူးကြီးပါပေရဲ့ရှင်၊ မိဘတွေရော နှမကိုရော ခိုင်းစားမယ်အပြင် အိမ်ပါရောင်းပြီးယူမယ့် မောင်ပိုင်စီးမယ့်အစီအစဉ်ကြီးက အလွတ်ပဲ လျှောက်နံသင့်မြတ်ပါတယ်။ ဖြူ ပစ္စည်းမက်လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိဘတွေမသေခင် အမွေလက်ထဲရောက်အောင် လုပ်ပုံကြီးက လွန်အားကြီးတယ်”

“...”

“သူ ဘယ်လိုပဲ စကားလှအောင်ပြောပြော အတွင်းသဘောကို ဖြူ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ညကျ ဒေါက်တာ ပြောပြလိုက်မိကျွန်မ လုံးဝသဘောမတူဘူး။ မိဘတွေကိုလည်း နွေကျ လာခေါ်မယ်အကြောင်း”

ဘယ်လိုမှ တရားချလို့မရသည့်အဆုံး ဒေါက်တာကြည်ထိုက်မွေးပျံဖြူကို နှုတ်ဆက်ရသည်။

“ဖြူတို့မောင်နှမတွေ ဒီလောက်စိတ်ဝမ်းကွဲနေကြတာ ကိုယ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ဖြူက ကိုယ့်အစ်ကိုအပေါ် အမြင်တွေ အရမ်းစောင်းနေတာပဲကိုး။ ကိုချမ်းမြေ့စိစဉ်တာ ကောင်းသားပဲကွယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကိုချမ်းမြေ့ဟာ လူပျော့ပေမယ့် သူဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တယ်နော်။ ကဲ! ကိုယ်သွားပြီ၊ အရာရာ သတိထားပါ... ဖြူ။ အကူအညီလိုရင် ကိုယ့်ကိုသတိရပါ။ ကိုယ် ဖြူကို ခုချိန်ထိ သံယောဇဉ်ရှိတုန်းပါ”

ညွှတ်ခန်းထဲမှ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် ပြန်ထွက်သွားရာ မွှေးပျံဖြူ လိုက်မပို့တော့ပါ။ ရိုင်းတယ်ထင်လည်းထင်ပေါ့။

သူဟာ အစ်ကိုရဲ့ပုဆိန်ရိုး။ ဒေဝဒတ်ရဲ့တမာန်တော်။

သူတင်ပြခဲ့သည့်ပြဿနာများကြောင့် မွှေးပျံဖြူ ခေါင်းတွေ ချာလည်အောင် မူးကျန်ခဲ့ပါသည်။

“ဆရာမ”

ညွှတ်ခန်းထဲမှာ မွှေးပျံဖြူ ကိုယ့်အခြေအနေ အခက်အခဲကို ပြန်သုံးသပ်နေလိုက်တာ။ အချိန်တွေကိုပင် မေ့လျော့လုလု။ အံ့ဘုန်းညီအသံကြားမှ သူမသတိရသွားသည်။ မှောင်ရီသန်းလို့ မီးတွေပင် ထိန်ထိန်လင်းပါပကော။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာပြောတာတွေ အကုန်ကြားပါတယ်။ ဆရာမ ကျွန်တော့်ကြောင့် မြစ်ကြီးနားကို ပြောင်းမလိုက်တာလားဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာမတို့မိသားစုအတွက် လူပိုကြီး၊ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး

ဖြစ်နေပြီနော်”

“မင်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း မပြောင်းချင်ဘူး။ မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား။ အစ်ကိုဟာ တကယ့်မှဆိုးတစ်ပိုင်းပါ။ အဖေ၊ အဘ၊ နှမ... အားလုံးကို ပစ်ခတ်မယ့်မှဆိုး”

မွေးပျံဖြူ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်း စဉ်းစားလို့မရ။ သူတို့မောင်နှမ ဇာလွန်ပွဲမှာ မိဘနှစ်ပါးက စားစာခံဖြစ်နေရပါပြီ။ သည်ကြားထဲ အံ့ဘုန်းညိုကလည်း သားကောင်။ သူ့အသွင်က ပြိုတော့မည့်မိုးလို။

“ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ရော... ရပ်ကွက်ထဲက လူတွေရော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင် မြွေတစ်ကောင်လို ရွံရှာတဲ့အကြည့်တွေနဲ့ဗျာ။ သူတို့က ဆရာမကိုချစ်ကြတော့ ကျွန်တော့်ကိုမုန်းကြတာပေါ့”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး သားရယ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးပါနဲ့။ ကဲ၊ ညစာစားကြမယ်၊ ဘာချက်ထားလဲ”

နှစ်ယောက်သား မီးဖိုဘက်သို့ရောက်သွားကြပြီး မွေးပျံဖြူ စားပွဲမှာထိုင်ရင်း မိဘများကို သတိရနေသည်။

ဘယ်လိုက်ကြမ္မာတွေ ဖန်လာတာလဲကွယ်...

အံ့ဘုန်းညို သူချက်ထားသည့် ထမင်းဟင်းလေးများကို ပြင်ဆင်ပေးနေပုံက တယုတယ တရိုတသေ။ လူတွေက ဒီအဆိပ်မရှိတဲ့ရေမြေလေးကို ဘာဖြစ်လို့ အမြင်စောင်းနေကြတာလဲ။

သူတို့ဆရာတပည့်ကို ဘာဖြစ်လို့ တစ်မျိုးမြင်နေကြတာလဲ။ ညနေကလည်း သူမ စတိုးဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်နေတော့၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ သမီးသုံးယောက်ရဲ့အဖေ ဒေါ်ညိုညိုလွင်က အတူဈေးဝယ်ရင်း စေတနာစကားလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်...

“သမီး... ညဘက်ဆို သတိဝီရိယနဲ့အိပ်နော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

“အို! ခုခေတ်ကောင်လေးတွေက အတတ်မျိုးစုံကို စုံနေတာပဲ။ အချင်းချင်းချပြီး ဟိုကားဒီကားတွေကြည့်ကြတော့ လူတွေက လက်တည့်စမ်းချင်နေကြတာလေ။ ရည်းစားတွေလျှောက်ထားကြ၊ ချိန်းတွေကြနဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့ကတင် အံ့ဘုန်းညိုကို ရပ်ကွက်ထဲက ပျက်တက်တက်ကောင် မလေးတစ်ယောက်နဲ့ အတူတွေ့လိုက်သေးတယ်။ အဲဒါ သမီး ညအိပ်ရင် သတိနဲ့အိပ်။ အနေနီးစပ်တော့ ဆရာမသော ဘာသော...”

“တော်... တော်ပါ ဒေါ်ညိုညိုလွင်၊ အံ့ဘုန်းညိုက ဒီလိုကျေးဇူးကန်းတတ်တဲ့လူစား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မကို သူ့မိဘလို ဆရာသမားလို လေးလေးစားစားရွှီတာပါ”

ဒေါ်ညိုညိုလွင်စကားမဆုံးခင် သူမ ဖြတ်ပြောလိုက်သံက မာသွားတော့ ဒေါ်ညိုညိုလွင်ကလည်း နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လျက်...

“အေးဟေ့... ငါတို့က ရပ်ဆွေရပ်မျိုးတွေဆိုတော့ မကြားဝံ့နောသတိဖြစ်လာမှာစိုးလို့ ကြိုပြီးသတိပေးတာ။ တော်ကြာ သဒ္ဒါတွေလွန်ပြီး တဏှာတွေ ကျွံ့ကုန်ကြမှာ မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့”

ကော့လန်ကော့လန်နှင့် ထွက်ခွာသွားသည့် ဒေါ်ညိုညိုလွင်၊ မွေးပျံဖြူမှာ ဒေါသတွေနှင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ကျန်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

ယခုတစ်ခါ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်က တစ်မျိုးမြင်ခဲ့ ပြောခဲ့ပြန်ပြီ။ လူတွေ တော်တော်ခက်တာပဲ။

“စား... ဆရာမ၊ သား မန်ကျည်းရွက်သုပ်ထားတာ။ မြေပဲထောင်းနဲ့ ဆီသုတ်နဲ့လေးက မွေးနေတာပဲနော်။ ဒီ ငါးရေချိုချက်လေး

ကရာ”

ငါးချက်နှင့် မန်းကျည်းရွက်သုပ်ပေမယ့် စားလို့အစပ်အဟပ် တည်ပါသည်။ မွေးပျံဖြူ မပင်ပန်းရအောင် အံ့ဘုန်းညိုက စာကျက်ရင်း ချက်ပြုတ်ပေးနေပြီ။

“သဘက်ခါ ကျောင်းပိတ်ရက်နော် ဆရာမ”

“အင်း”

“ကျွန်တော် အဘိုးနဲ့အဘွားအတွက် မြို့ထဲမှာ စာအုပ်တွေ သွားဝယ်ပေးပါရစေနော်။ သူတို့ခမျာ အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ သွားရ လာရ သယ်ရပိုမိုတာ မလွယ်လို့ပါ”

“မြန်မြန်သွား၊ မြန်မြန်ပြန်နိုင်ရင် သွားပေါ့။ ငါက မင်းကို စာ ဖောက်ချကြီးစားစေချင်ပြီ”

“စိတ်ချပါ၊ ဆရာမရယ်၊ ဒါထက် ဆရာမ တကယ်မြစ်ကြီးနား မှာ မနေဘူးနော်။ ဒီတိုက်ခန်းကို တကယ်မရောင်းပါဘူးနော်”

အံ့ဘုန်းညို စိုးရိမ်နေပုံက ကလေးမို့ မရုံးသာ မဖိသာ။

“ဘာလဲ၊ မင်း ဘုံပျောက်မှာစိုးလို့လား၊ မင်းလည်း ယောက်ျား ပဲကွာ... ဒီလောက် အားမငယ်ပါနဲ့”

“ထမင်းငတ်မှာ၊ ဘုံပျောက်မှာ မကြောက်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ ဆရာမနဲ့ခွဲရမှာသာ သား ကြောက်တာပါ”

သူပြောချလိုက်တော့ မွေးပျံဖြူ မကြားချင်ယောင်ဆောင်နေ လိုက်၏။ ဒီစကားကို အသိအမှတ်မပြုချင်။ အံ့ဘုန်းညို ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ထပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်၏။

“ယောက်ျားပဲဗျာ... ဆရာမ မွေးပေးခဲ့လို့ ဒီအရွယ်ထိလည်း

ဆရာကဲ့သို့ပြီးပြီပဲ။ ဝပ်ရှောမှာ ဆက်အလုပ်လုပ်၊ စားသောက်ဆိုင်မှာ စား ခွဲထိုး ဝင်လုပ်လုပ်၊ ထမင်းမငတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆရာမနဲ့ ခွဲချင်ဘူး၊ မခွဲနိုင်ပါဘူး။ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် ဆရာမ သေဆိုသေး၊ ချင်ဆိုရင်မယ်ဗျာ။ ခိုင်းတာလုပ်မယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာမရဲ့မိသားစုလို သဘောထားပေးပါ။ ကျွန်တော် ဆရာမကိုအကျိုးပြုပါမယ်။ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီး မဖြစ်စေရပါဘူး”

ပြောရင်းမှ မျက်ရည်များကျလာပြီး အံ့ဘုန်းညို ထမင်းစားပွဲမှ ဆသွားလေလျှင် မွေးပျံဖြူ စိတ်ထိခိုက်ရသည်။

အံ့ဘုန်းညိုရယ်... ငါကရာ မင်းကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ထားခဲ့မှာမို့လား၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ဒုက္ခအိုးလေးပါ။ ဒီဒုက္ခအိုးလေးကို ငါ အမြဲတမ်း သွားလေရာ ယူဆောင်သွားမှာပါ။

“အံ့ဘုန်းညို... စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တာ ငါမကြိုက်ဘူးနော်။ နက်ရှည်တွေ့သုတ်ပစ်လိုက်၊ ပြီးရင် ထမင်းလာပြန်စား”

သူမမျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လှမ်းခေါ်တော့လည်း အံ့ဘုန်း ညို တရွေ့ရွေ့နှင့် ပြန်လာခဲ့သည်။ မစားချင်ပေမယ့် သူ့ထမင်းပွဲလေး နှာ ပြန်ဝင်စားရှာ၏။

တကယ့်ကို ထားရာနေ၊ စေရာသွား...

စေသည်ကျွန်၊ ထွန်သည့်နွားမဟာ...

သားရယ်... အကြည်ညိုတွေ မလွန်လိုက်ပါနဲ့။ အချစ်တွေ အချုံ့လိုက်ပါနဲ့ကွယ်။

တိမ်းစောင်ချင်နေသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို သူမ မျက်နှာသာမပေး။ အိန်းကာဟောက်ကာဖြင့် သူ့နှလုံးသားကို ထိန်းမတ်ပေးရသည်။

“ဆရာမတို့မိသားစုအရေးအခင်းမှာ ကျွန်တော့်ကို ပစ်ထားခဲ့မှာစိုးလို့ပါ”

“ဟဲ့၊ ခွေးလေး ကြောင်လေးတွေတောင် အိမ်မှာမွေးထားရင် သံယောဇဉ်ရှိရသေးတာ။ မင်းက လူရင့်မာကြီးပဲ၊ စိတ်ချ၊ မင်း အခြေတကျမရှိမချင်း ငါပစ်မထားခဲ့ဘူး”

“ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာ ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်လုံး ပစ်ထားဖို့၊ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားလို သဘောထားဖို့”

“ဒါတော့ မင်း လောဘကြီးနေပြီ။ အရာရာ အစိုးမရတဲ့လောကကြီးထဲမှာ တစ်သက်လုံးဆိုတာရော ဘယ်လောက်တည်မြဲမှာလဲ။ အခုပဲ ကြည့်လေ၊ ငါ့ရဲ့မိဘတွေက ငါ့ကို ရှင်ကွဲ ခွဲသွားကြပြီ”

“မသိဘူးဗျာ၊ ရှင်ကွဲဆိုတာကြီးကို ကျွန်တော် တွေးကြည့်လို့တောင် မရဘူး။ သေမှခွဲမယ်။ ဆရာမကို ကျွန်တော် သေမှခွဲသွားမယ်။ ဆရာမဘက်ကလည်း ကျွန်တော့်ကို သေမှခွဲဖို့...”

“ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့ အံ့ဘုန်းညိုရယ်။ လောကကြီးထဲမှာ အရာရာကို အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းပြီး အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျ ကြီးပွားတိုးတက်သွားပြီး မိန်းမတွေဘာတွေ ရ၊ အဲဒီကျတော့”

“ဟင်အင်းဗျာ... ကျွန်တော် အိမ်ထောင်မပြုဘူး။ မိန်းမ မယူဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျေးဇူးရှင်၊ အသက်သခင်ဆရာမကိုပဲ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက်သွားမှာ။ ပြုရလုပ်ကျွေးသွားမှာ”

“ကဲကဲ... ငါ စကားအခြေအတင်တွေ မပြောတော့ဘူးနော်။

ဘာပေါင်းညာစားလေး... ထမင်းစားပြီးရင် စာကျက်တော့။ ငါလည်း သပတ်အခြေလွှာစာအုပ်တွေ စစ်ချီးမယ်”

အံ့ဘုန်းညို ဆက်ပြီးစကားတွေ ပြောချင်သေးပေမယ့် ဆရာမ ခြံငြင်မှာစိုးလို့ ပြုသိပ်လိုက်ပါသည်။

လက်တွေ့အလုပ်နဲ့ သက်သေပြမှာပါ ဆရာမရယ်... ကြည့်နေ...

အခန်း (၉)

ဒီလောက်တိုးတက်နေသည့်ခေတ်ကြီးထဲမှာနေပြီး၊ ဖေဖေ မေတို့နှင့် အဆက်အသွယ်မရတာလောက် မွေးပျံ့ဖြူ အခဲရက်တာ မရှိ။ စာထည့်လို့လည်းမရ။ ဖုန်းဆက်လို့လည်း အစ်ကိုနှင့်သာတိုးသည်။

“ဖေဖေ အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ မေမေ အိပ်နေတယ်”

ဆင်ခြေအမျိုးမျိုးပေးပြီး သူမနှင့်မိဘတွေကို ဖုန်းပြောခွင့်မပေး သူမကလည်း အစ်ကိုနှင့်ဖုန်းပြောချင်သူမဟုတ်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကို စာထည့်ဖို့၊ ဖုန်းဆက်ဖို့ပြောပေးပါ”

သူမ ဘာတွေမှာမှာ၊ အစ်ကိုပြောပေးမှာမဟုတ်မှန်း မွေးပျံ့ဖြူ သိသည်။ သူ့အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်မှာစိုးလို့လေ။

သူဟာ မွေးပျံ့ဖြူထက် ဆယ်စုတစ်စုလောက် အသက်ကြီး တာကိုက အရာရာလက်ဦးထားဖို့ဖြစ်မည်။ ယခုပင် သူဟာ ဖေဖေနှင့် မေမေ၏မေတ္တာတရား၊ ငွေကြေးတို့ကို မောင်ပိုင်စီးထားပြီမဟုတ်ပါ။

မေမေတို့လက်ထဲသို့ရောက်ဖို့ မသေချာသည့်စာလေးတစ်စောင် တို့ မွေးပျံ့ဖြူ ရေးနေမိပြန်သည်။ အံ့ဘုန်းညိုကတော့ မီးဖိုထဲမှာ ချက် ပြုတ် ကြော်လှော်နေလေ၏။

ဘာလိုလိုနှင့် အံ့ဘုန်းညိုတို့ စာမေးပွဲပင် တစ်လလောက် လို တော့ပါလား။ သူ စာမေးပွဲပြီးလျှင် ဖေဖေတို့ကိုသွားခေါ်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် မွေးပျံ့ဖြူ ဖြေသိမ့်နေရသည်။ မိဘများကို ယခုလို ကြာကြာ ခွဲဖူးသည်မို့ အောင်းမေ့လွမ်းဆွတ်မှုက နေမရထိုင်မသာ။

အစ်ကိုချမ်းမြေ့ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေနော်၊ ဘယ်လိုပင် တားဆီးတာ့ ဆီး၊ ကိုယ့်မိဘတွေကို ပြန်ခေါ်ဖြစ်အောင်ခေါ်မည်။ သူ့မိန်းမဘက်က ထည်း၊ မိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိတာပဲ။ တစ်လှည့်ခေါ်ခိုင်းပေါ့၊ ဘုသောအတွေးဖြင့် မွေးပျံ့ဖြူ မိဘများထံ စာရေးလိုက်၏။

ဖေဖေနှင့်မေမေ

သမီးစာရေးတာလည်း တစ်ခါမှ စာမပြန်ကြဘူး။ ဖေဖေနှင့် မေမေလက်ထဲကို သမီးစာတွေ ရောက်မှရောက်ရဲ့လား။ ဖုန်းဆက် တော့ လည်း အစ်ကိုနဲ့ပဲ တိုးတယ်။ ဖေဖေတို့မေမေတို့ကို ဘယ်တော့မှ ခေါ်မပေးဘူး။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို မုန်းတာ၊ အတ္တသမားကြီး။

မေမေရေ...ကျောင်းတွေပိတ်တော့မယ်၊ ကျောင်းပိတ်ရင် သမီး လာခေါ်မယ်။ သူ့မိန်းမဘက်မှာလည်း လူတွေရှိတာပဲ၊ တစ်လှည့် ခေါ်ထားပေါ့။

အစ်ကိုကို စိတ်နှလုံးလို့ သူ့အကြောင်း တွေးကိုမတွေးဘူး။ အခု သူက ရန်ကုန်က တိုက်ခန်းကိုရောင်းပြီး မြစ်ကြီးနားမှာ အိမ် နောက်တစ်လုံး ဝယ်မတုံး။ ဖေဖေနှင့်မေမေ သိရဲ့လား။ သဘောတူ

သလား၊ သမီးကတော့ လုံးဝပဲ မေမေ။

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ကို သံတမန်လွှတ်ပြီး သမီးဆီ လာ ပြောခိုင်းတယ်။ သူ့အပြောက မိသားစု ဟိုမှာစည်းစည်းလုံးလုံးနေရ မယ်ဆိုပဲ။ သမီးသူ့ကို လုံးဝမယုံကြည်ဘူး မေမေ။ မြေလိုလား အကုန် လုံးမြို့မယ်လား။ သူ့လောင်းရိပ်အောက်မှာလည်း လာပြီးမနေနိုင်ပါဘူး ဖေဖေနဲ့မေမေတို့လည်း သူ နှုတ်ပြီးရောပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီး တိုက် ခန်းရောင်းဖို့ သဘောမတူဘူး။ ရန်ကုန်မှာပဲနေမယ်၊ မြစ်ကြီးနားကို မလိုက်နိုင်ဘူး။ မေမေတို့ကို ပြန်ခေါ်မယ်။

သမီးတို့ နေရတာ အဆင်ပြေပါတယ် မေမေ။ အံ့ဘုန်းညို ကလည်း လိမ္မာပါတယ်။ စာလည်း ကြိုးစားတယ်။

“သမီးကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲလို့ရေးပါဦး ဆရာမ။ ကျွန်တော် အထင် ဒီစာလည်း မေမေကြည်တို့လက်ထဲ ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဆရာမ စာက သူ့အကြံအစည်ကိုဖျက်ပြီး သူ့ကိုအပုပ်ချွတ်စာကြီးကိုး။ သူ့ဖတ် ပြီး ဈေးကွက်ပစ်လိုက်မှာပဲ။ မောင်နှမချင်း ပိုပြီးတောင် အမုန်းတွေ ပွားဦးမယ်။ ဆရာမပဲ လူလိမ္မာအမျှ အပြင်မထွက်ရဘူးဆို၊ ခုတော့ အပြင်ထွက်ရုံမက၊ လျှံတောင် နေပါလား။”

မွှေးယုံဖြူနောက်ဘက်မှာ ကပ်ရပ်ပြီး သူမရေးသည့်စာကို ကံ ကြည့်၊ ဝေဖန်နေသည့်အံ့ဘုန်းညိုကို သူမ မျက်မှောင်ကြဲကြဲ ကြည့်မိ လိုက်သည်။

“နင် ငါ့ကိုဆရာလာမလုပ်နဲ့နော်၊ သွားစမ်းဟာ... စိတ်ဓာတ် ကျအောင် လာပြောမနေနဲ့။ ငါ့မှာ မိဘနှစ်ပါးလုံး အစ်ကိုမောင်ပိုင်စီးပြီး မတရားခိုင်းနေလို့ အရမ်းမခံချင်ဖြစ်နေရတာ။ နီးများနီးရင် ငါ သူ့ကို

ချောင်းရိုက်တယ်”

“ရှေ့ကရိုက်လို့ မရဘူးလား”

“မနောက်နဲ့နော် အံ့ဘုန်းညို။ ကိုယ့်အစ်ကိုပဲဟဲ့၊ ရှေ့ကတော့ ဘယ်ရိုက်ခဲ့မလဲ။ နောက်ဘက်ကပဲ ရိုက်မှာပေါ့။ ငါ့မှာ စိတ်သွားတိုင်း ဘိုယ်မပါနိုင်ဘူး။ အဲဒါ နင့်ကြောင့်... သိလား။ နင့်ကြောင့် ငါ့ဒုက္ခ ချောက်နေရတာ”

မွှေးယုံဖြူ နိုင်ရာလူကို မဲနေတော့၊ အံ့ဘုန်းညို ထုံးစံအတိုင်း အပြုံးမျက်နှာလေးနှင့် သူမကိုလျှောက်လဲချက်ပေး၏။

“ကိုယ့်အစ်ကို မကျေနပ်တာနဲ့ သားကိုလာမမဲပါနဲ့ဗျာ။ သား စာ ဆရာမရဲ့အရှုပ်ပါ။ ဆရာမ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်၊ ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ဆဆိုမှထတဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ကလေးပါဗျာ”

“ခွေးကောင်လေး... အပိုတွေမပြောနဲ့။ နင့်ကို ငါမနိုင်တာ ကြာပြီ။ ပြောမကောင်းဆိုမကောင်းနဲ့။ လုပ်ချင်ရာလျှောက်လုပ်နေပြီး”

“ဆရာမရယ်... အထင်တော်မလွဲလိုက်ပါနဲ့၊ ဆရာမဂုဏ်သရေ မျက်မယ့်အလုပ်တွေ ကျွန်တော် လုံးဝမလုပ်။ ကျွန်တော်လုပ်တဲ့အလုပ် တွေက အကျိုးရှိမယ့်အလုပ်ချည်းပါ”

ပြောရင်းမှ သူမကို လျှာထုတ်ပြောင်ပြလျှင် မွှေးယုံဖြူ ဒေါသ ထွက်သွား၏။ သူများမြင်ရင် ဘယ်လိုထင်မလဲ။

“ကြည့်စမ်း! ငါ့ကိုများ မခန့်လေးစားနဲ့၊ သေပေတော့”

လက်ထဲမှဘောပင်ကို လွှတ်ချခဲ့ပြီး သစ်သားပေတံကိုင်ကာ မွှေးယုံဖြူ ရိုက်ဖို့ပြင်တော့၊ အံ့ဘုန်းညိုတစ်ယောက် ကြွက်ကလေးလို ထုတ်ခနဲ မီးဖိုထဲ ဝင်ပြေးလေ၏။

“နင်သာမရှိရင် ခုချက်ချင်းပဲ ဝါ ဖေဖေနဲ့မေမေဆီ ထလိုက် သွားတယ်။ နင်ကိုင်နေရလို့ သိလား။ နင်စာမေးပွဲပြီးရင် ဒီနေ့ပြီး ဒီနေ့ ညရထားနဲ့ ဆက်တိုက်လိုက်မှာပဲ။ နွဲ့ကို အနားမပေးတော့ဘူး။ လမ်း ကျမှ သေသေ”

စိတ်တိုလွန်းသဖြင့် မွှေးပျံဖြူ ကျိန်ဆဲနေလျှင် အံ့ဘုန်းညို ဇော် ကလေး ပုနေရပါ၏။ ဆရာမကို ဘာမှပြန်မပြောရဲပါ။ လျှာလေး ထုတ် ပြမိတာများ နိုင်ငံတော်ပုန်ကန်မှုကျနေတာပဲဗျာ။ ဆရာမ ပိုကိုပိုတယ်။ စိတ်ကတွေးတာက တစ်မျိုး၊ လက်ကတော့ မီးဖိုထဲမှာ အမြန် ဆုံး ထမင်းပွဲပြင်နေမိပါသည်။

“လာဗျို့... ဆရာမ၊ ဆရာမ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားတာ ကြာပြီ။ ဒီနေ့ ကန်စွန်းရွက်ချည်ရည်ဟင်းနဲ့ ပုစွန်အစပ်ကြော်။ နောက် တလချောင်ကြော်နဲ့ သခွားသီးတို့”

“အမယ်၊ ငါ့ဆီလည်း ပိုက်ဆံမတောင်းဘဲ ဘယ်ကရတဲ့ပိုက် ဆံနဲ့ ဘယ်လိုတွေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ ချက်နေတာလဲ”

ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့များက အစပ်အဟပ်တည့်ပြီး မွှေးနေသည့်အခါ မွှေးပျံဖြူ သစ်သားပေတံကြီးချပြီး ထမင်းပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လေတော့သည်။ နေ့လယ် ဆယ်နှစ်နာရီကျော်နေသဖြင့် မနက်ကတည်းက ဘာ မှမစားဖြစ်သေးသည့်သူမမှာ ထမင်းဆာသွားရတာလည်း အမှန်။

အံ့ဘုန်းညို သူ့ဆရာမပန်းကန်ထဲ ထမင်းထည့်ပေးပြီး မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပီတိတွေ ဖုံးလျက်။ ပင်ပန်းရကျိုးနပ်ပါသည်။ သူ့ဆရာမက အားရပါးရနှင့် ထမင်း စတင်စားနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ပိုက်ဆံမကုန်ပါဘူး ဆရာမရဲ့၊ မနက်က အဘွားခိုင်းလို့ ဒီ အားကစားကုန်ပြီး ဈေးဝယ်ပေးရတယ်။ အဲဒါ အဘွားခေါင်းမူးနေတာ နဲ့ ချက်ပြုတ်ပေးခဲ့ရတော့ သားအပြန်ကျ ချိုင့်နဲ့ခွဲထည့်ပေးလိုက်တာ။ သားက ဒီရောက်မှ ဟင်းနွေးလိုက်ရုံပဲ။ စေတနာရဲ့အသီးအပွင့်တွေလေ၊ ဆဲဟဲ...”

သူကပြီးနေပေမယ့် မွှေးပျံဖြူ မျက်လုံးပြူးရ၏။
“ဟယ်၊ မင်းဥစ္စာ လူကြီးတွေကိုကူညီတာနဲ့ မကာမိတော့ဘူး။ သူတာက များနေပြီ”
မွှေးပျံဖြူ မျိုမကျဖြစ်နေလျှင် အံ့ဘုန်းညို ပြာပြာသလဲရှင်းပြ ဆို၏။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဆရာမရယ်။ အဘွားနဲ့အဘိုးက ကျွန် ဆော့ကိုသိပ်ချစ်တာ။ ငွေရေးကြေးရေးကအစ ယုံကြည်တယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း လူရိုးလေးလေး။ သူတို့က သားလိုမြှေးလိုချစ်တာ။ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့် အသွား...”

“တော်... တော်... ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က စကားလုံးတွေ ဘာရွတ်ပြမနေနဲ့။ စာမကျက်ဘဲ ရွာရိုးကိုးပေါက်လျှောက်ပြီး ပရဟိတ ဆုပ်နေတဲ့ကောင်တော့ နာနာတီးပေးရဦးမယ်”

မွှေးပျံဖြူစိတ်ဆိုးနေလျှင် အံ့ဘုန်းညို မျက်နှာသေလေးနှင့်။ ကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်လို့။ အလကား... အိုက်တင်များတဲ့ကောင် လေး။

“နာနာတီးလည်ဆဲပါ့မယ် ဆရာမရယ်။ ထမင်းသာ အားရပါးရ စားနော်။ အဘွားနဲ့အဘိုးက ဒီလောက်ပိုက်ဆံမချို့တဲ့ဘူး ဆရာမရဲ့။

လုပ်ကိုင်ပေးမယ့်အခြေအနေသာ မရှိတာ။ ဒီခေါက်ကြီးထဲ အိပ်ဖော်တော့တာတွေလည်း မထားရဲဘူးလေ။ လူကြီးနှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အိပ်ဖော်က အနိုင်ကျင့်ပြီး အနုကြမ်းစီးမှာ၊ လူယတ်မှာတွေ ကြောက်ရတယ်မဟုတ်လား။ 'တော်ကြာ ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ဖြစ်နေမှာလေ'။

“ဒီလောက်ကြီးလည်း ခေတ်မပျက်သေးပါဘူး အံ့ဘုန်းညိုရယ် နှင်ပြောလိုက်မှ လောကကြီးထဲ လူကောင်းတွေမရှိတော့သလိုဖြစ်နေပြီလောက်ကြီး ဒီလောက်စုတ်ပြတ်သတ်မနေပါဘူးတော်။ မင်းအဘွားအဘိုးကိုက အရာရာ ကပ်စေးနေပြီး လူတွေအပေါ် သံသယမျက်လုံးကြည့်လွန်းတယ်”

“သူများတွေအပေါ်သာ ကပ်စေးနေရင်နဲ့မှာ ဆရာမရဲ့ အဲ! ကစားနေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ အဘွားက တိကျတာပါ။ သူတဘယ့်ဖြစ်ဖြစ် တိကျမှုကြိုက်တယ်။ သား ဈေးဝယ်ပေးရင်လည်း စာရင်းနဲ့တိကျကျကျတွက်ပေးတယ်။ ပိုငွေပြန်အမ်းတယ်။ အဲဒီကျတော့လည်း အဘွားက သားကို မုန့်ဖိုးပြန်ပေးတာချည်းပဲ။ လူတွေက အဘွားစာကို မသိကြလို့ပါ”

“မင်းကတော့ သိနေတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့ဆရာမရဲ့ သားက လူလည်ပဲ၊ ဖန်ကွာထိပ်က ဝက်အံ့ဘုန်းညို စကားအဖြစ်ပြောပေမယ့် ဆရာမက အထအကောက်မြဲ။

“ငါသိပါတယ်၊ လူတွေကို မင်းဒီလိုပဲ ညာစားနေကျဆိုတာ”

“ဟာ! ဒါတော့ ဆရာမ လွဲသွားပြီ၊ ကျွန်တော်က စိတ်နှလုံးဖြူစင်လို့သာ လူတွေက ကျွန်တော့်ကိုချစ်ကြတာပေါ့။ ကဲ! ဆရာမရဲ့

သားကိုမချစ်ဘူးလား”

“မချစ်ပါဘူး၊ ရွှပ်တောင် ရွှပ်သေးတယ်”

“တကယ်လား... တကယ်နော် ဆရာမ၊ ဒါဆို ကျွန်တော် စာမေးပွဲမဖြေတော့ဘူး။ စစ်ထဲဝင်လိုက်မှာ။ ကျွန်တော့်အရွယ်ဆို စစ်စစ်က လက်ခံလောက်ပြီ”

“တော်တော်... စကားတွေ များလိုက်တာ”

“ကြည့်! ဆရာမ စကားလျှော့ချပြီ၊ သားကိုချစ်ရင် ချစ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ငရဲမကြီးပါဘူး”

သူ့စကားက ဘာလိုလို၊ ရိုးသလား၊ ဆန်းသလား။ (၁၆)နှစ်အရွယ် နုထွားသော လူချောလေး အံ့ဘုန်းညို။ သူ့ရင်ထဲမှာ စိတ်ကစားနေသလား။ သူမအပေါ် သူ့အကြည့်တွေက ရွှန်းလဲ့ပြီး အရောင်ကောက်နေခဲ့တာ။

သူမကချော၊ မွေးပျံ့ဖြူဆိုတာကလည်း အသက် (၂၃)နှစ်အရွယ် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်မို့ အရွယ်က နုနုငယ်ငယ်။ မသိလျှင် ရွယ်တူလိုလိုတာလိုလို၊ မွေးပျံ့ဖြူ ခေါင်းငုံ့ရင်း ထမင်းကို အားရပါးရစားနေလိုက်သည်။

စကားပြောရင်း ထမင်းစားနေကြသည်မို့ တစ်ပန်းကန်ပင် ကုန်သွားပေပြီ။ မွေးပျံ့ဖြူ ထမင်းကောင်းကောင်းမစားဖြစ်တာလည်း မေမေတို့သွားကတည်းကပါ။ ဒီတစ်ခါ ထမင်းတော်တော်စားလို့ကောင်းသွား၏။

“ဟင်! ဆရာမ၊ သားကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဗျာ၊ ဆရာမ အားလုံးနဲ့အတိုက်အခံလုပ်ပြီး မွေးနေတာ သားကိုသနားလို့ ချစ်လို့ မဟုတ်လား”

အံ့ဘုန်းညို သူမကို လူနာအမဲခြောက်တောင်းသလို တဖွဖွ မေးနေလျှင် မွေးပျံ့ဖြူ ပညာသုံးရသည်။ ထောင်တန်နေသည့်စကားကို ပေါ့သွားအောင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“နင်ဟာလေ ထမင်းလေးတစ်နပ် ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးပြီး အခွင့်အရေးယူတာ မတရားဘဲ။ မချစ်ဘူးဟေ့... မချစ်ဘူး။ ဒီလောက်ရှုပ်တဲ့ကောင်လေးကို ဘယ်လိုလူမျိုးက ချစ်မှာလဲ”

“ဟာဗျာ... ဆရာမကလည်း သားက ဘာမဆို စေတနာမေတ္တာနဲ့ လုပ်ပေးတာဆိုတော့ ဆရာမဘက်ကလည်း နည်းနည်းတော့ တုံ့ပြန်ရမယ်ဗျာ။ သိတယ်မို့လား။ မေတ္တာဆိုတာ အလျားအနံ့မရှိပေမယ့် အသွားအပြန်ရှိရမယ်လေ”

“တော်ပါပြီ ဖီလော်ဆော်ဖီ မောင်ပါစီရယ်”

“ဟား ဟား ဟား... ကုသိုလ်မျက်နှာကြီး မြင်ယောင်လိုက်ပြီဗျို့။ အိုင်အိုဒင်းကိုကိုကြီးထဲက မောင်ပါစီလေ”

ထမင်းစိုင်းလေးမှာ အံ့ဘုန်းညိုရယ်သံနှင့် စိုပြည်သွားတော့ မွေးပျံ့ဖြူလည်း အနည်းငယ်နေသာထိုင်သာရှိသွားသလို၊ ဒါဟာ အံ့ဘုန်းညိုပြောသည့် ‘အလျားအနံ့’ ဆိုတဲ့ကိစ္စကြီးလား။

အင်းလေ... လောကမှာ သန့်စင်တဲ့မေတ္တာ၊ စေတနာဆိုတာတွေလည်း ရှိကောင်းပါတယ်။

“စား... ဆရာမ၊ ဒီပုစွန်လေးတွေက လတ်တယ်ဗျို့။ ရေခဲရှိက်ထားတာမဟုတ်ဘူး။ ရေကန်ထဲက သားကိုယ်တိုင် ဆင်းဖမ်းခဲ့တာ”

ပုစွန်တွေထည့်ပေးရင်း အံ့ဘုန်းညို ပျော်တော်ဆက်နေလျှင် မွေးပျံ့ဖြူကလည်း ထုံးစံအရ မျက်စောင်းတစ်ခဲနှင့်၊ ဒီကောင်လေး ဒီ

မျက်စောင်းကိုပဲ လိုချင်နေသလားပင်။

“အပိုတွေ သိပ်ပြောတတ်နေပါလား အံ့ဘုန်းညို။ မင်းမဟုတ်တော့ဘူးနော်။ လောကကြီးထဲက အကျင့်ဆိုးတွေ မင်းကို ကူးစက်ကုန်ပြီထင်တယ်”

“လောကကြီးထဲမှာ နေတာပဲ ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားက လောကကြီးရဲ့ ကောင်းသောအမှုအကျင့်တွေကိုပဲ လေ့လာသင်ယူမှာပါ။ အကျင့်ဆိုးတွေကို ဝေးဝေးက ရှောင်မှာပါ။ စိတ်ချ၊ သားက ဆရာမရဲ့ ကျွဲအိုးလေး။ ဘယ်တော့မှ လောကအတွက် ဆရာမအတွက် ဝန်ထုပ် ခံနိုးမဖြစ်စေဘူး။ လူဆိုးမဖြစ်ချင်ဘူး။ ကောင်းသော တော်သော လိမ္မာသော တတ်သိနားလည်ကျေပွန်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် သားကောင်းတစ်ယောက်”

“ဒေါင်!”

“ကဲဟယ်... ငါ နားကြားပြင်းကတ်လာပြီ”

အနီးရှိ ထမင်းအုပ်ထဲမှပုစွန်နှင့် ကောက်ထုလိုက်တော့မှ အပြောဆီသွားပြီး ခေါင်းပေါ်မှထမင်းလုံးတွေကို ဖယ်ရှားနေသည့်အံ့ဘုန်းညို အသွင်က...

မွေးပျံ့ဖြူရင်ထဲသို့ လှိုက်ခနဲနေအောင် ကြင်နာသနားစေတော့တာ အမှန်။

သူကတော့ တစ်နေ့တခြား ရည်မှန်ယဉ်ကျေးလာပြီး ရုပ်ကလေးကလည်း ချောမွေ့ထွားကျိုင်းလာသည့် အံ့ဘုန်းညို။ ရုပ်ကွက်ထဲမှ မလိုသူ ဗုန်း ပြုံးအချို့မှလွဲပြီး ကျန်လူတွေကတော့ ချစ်ကြပေသည်။ လူချစ်လူခင် ပေါသည့်ကလေးပါပဲ။

ဒီနေ့ဆို အံ့ဘုန်းညိုတို့ စာမေးပွဲကြီးဖြေဆိုနေတာ လေးဘာသာ ဖင် ပြီးခဲ့ပြီ။ ဒီနေ့ဖြေပြီးလျှင် နောက်တစ်ဘာသာပဲ ကျန်တော့၏။ မွေး ခွဲဖြူ မြစ်ကြီးနားလိုက်ဖို့ အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး၊ အသင့်ပြင်ဆင်ပြီး အံ့ဘုန်း ညိုကို စောင့်နေရသည်။

“ဆရာမသွားတဲ့နောက်ကို အဝီစိဖြစ်ဖြစ် သားလိုက်မှာပါ။ ဒီ လောက်အဝေးကြီး... ဆရာမတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချပါဘူး”

“အောင်မယ်၊ နင်ကရော ငါ့အပြင် ဘယ်သူအားကိုးရှိလို့လဲ။ ဒီသွားရာမလိုက်ဘဲ ကျန်ခဲ့ချင်သေးလို့လား”

“ဆရာမအပြင် ဘယ်အားကိုးမှမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်ဆိုင် စာအဘိုးနဲ့အဘွားဆီကျန်ခဲ့လည်း ရပါတယ်။ ဝပ်ရှော့မှာလည်း နေလို့ ရတယ်။ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားကိုလိုက်ရမှာ ရင်လေးတယ်ဗျာ။ ဆရာမ အစ်ကိုက သားဆို ရန်သူလိုသဘောထားတာ။ သား အသံတောင် သူ ကြားနိုင်ပုံပဲ”

“ဟဲ့၊ ငါတို့ကလည်း အပျော်သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ မိဘတွေကို သွားခေါ်မှာ။ သူ့ဆီ အကြာကြီးလည်း မနေချင်ပါဘူး။ ဘာလဲ... နင် က ငါ့ကိုအာခံတာလား။ မလိုက်ချင်လည်း ကျန်ခဲ့ဟေ့။ နင့်ကို ခယ်ပြီး ခေါ်ဘူး။ ငါ့ထင်သားပဲ၊ သားမွေးထားတဲ့လူတိုင်း တစ်နေ့မှာ ဒုက္ခရောက် ဆယ်ဆိုတာ အားမကိုးရဘူးဆိုတာ”

အခန်း (၁၀)

“အံ့ဘုန်းညို... မင်း စာမေးပွဲပြီးတဲ့နေ့ပဲ ငါ မေမေတို့ဆီသွား မှာနော်။ နည်းနည်းလေးမှ နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။ မင်းမလိုက်ချင်နေ ကျန်ခဲ့။ ငါတစ်ယောက်တည်းသွားမှာ။ ငါ ဖေဖေနဲ့မေမေကို အောင်မ လှူပြီ။ မင်းကိုစောင့်နေရလို့ ရက်တွေကြာနေရတာ။ ငါ့စိတ်ထဲ ထိုင်နေ တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေ ဟိုမှာ ဒုက္ခရောက်နေကြပြီ။ ငါကတော့ ဒီမှာ သက်တောင့်သက်သာနဲ့ အလကား... သားတွေမွေးရတာ ဘာမှအကျိုး မပေးဘူး။ ဆန်ကုန်မြေလေးတွေ၊ မွေးရကျိုးမနပ်ဘူး”

အံ့ဘုန်းညို စာကျက်နေသည့်အနားမှာ ကုလားထိုင်တစ်လုံး နှင့်ထိုင်စောင့်ပြီး လိုအပ်သည့်ဘာသာရပ်များကို ဂိုက်လုပ်ပေးနေရင်း မွေးပုံဖြူ စကားနာထိုးနေသည်။ ဟုတ်တယ်... သားတွေမွေးရတာ အလကားပဲ။

အံ့ဘုန်းညိုသည်လည်း သူမ မွေးထားတာဖြစ်သည့်သားပေါ်

“ဟာ! ဒီလိုတော့ သိမ်းကျွမ်းမပြောပါနဲ့ဆရာမရယ်၊ လူချင်းတူပေမယ့် အသက်ရှူချင်းကွဲကြပါတယ်။ သားရယ်... သမီးရယ် မတုတ်ပါဘူးဗျာ။ လိမ္မာတဲ့သူ လိမ္မာတာပဲ၊ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားကို လိုက်မှာပါ။ ဆရာမကို စိတ်မချဘူး။ ကျွန်တော် ဆရာမကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးပါဘူးဗျာ။ သုခတွေပဲ ပေးမှာပါ”

“စကားတွေ များလိုက်တာ၊ တော်ပြီ... စာကျက်တော့၊ ရော့ဒီသံပုရာပေါင်း စားလိုက်ဦး။ အိပ်ချင်ပြေသွားအောင်။ (၁၂)နာရီဆို တော်ပြီနော်၊ မနက်ကျ စာမေးပွဲခန်းထဲမှာ အိပ်ငိုက်နေဦးမယ်”

“မငိုက်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ သားက စာတွေရနေတာပဲ။ ခြေချင်လွန်းလို့ အချိန်တောင် မလောက်ဘူး။ စိတ်က တက်ကြွနိုးကြားနေတယ်”

“ဒါဆိုလည်းပြီးရော... ကျက်”

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲမှာ စာကျက်နေခြင်းပါပေ။

“မပူပါနဲ့ ဆရာမ၊ သား ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးထွက်မှာ။ စိတ်ချ”

“လူကတော့ လေတစ်လုံးမိုးတစ်လုံးနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ၊ သား ဆရာတွေအားလုံး ဒီလိုပဲ မှန်ထားကြတာ”

“ကဲ! ပြီးရောကွာ၊ စာကျက်တော့၊ နားကိုငြီးနေတာပဲ။ ဘဝကလည်း မြင့်ပါတော်”

မွှေးပျံဖြူ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့မှ အံ့ဘုန်းညို ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ပါးစပ်ပိတ်ကာ၊ စာကို အားပါးရကျက်နေချေတော့သည်။

စာမေးပွဲရက်တွေမှာ အံ့ဘုန်းညိုကို ဆရာမ အထူးဂရုစိုက်သည်။

သူ ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲ။ သူ့လောက်ကံကောင်းတဲ့လူမရှိဟု အံ့ဘုန်းညို ထင်မိသည်။

သူ့အပေါ် မိခင်တစ်ယောက်လို လိုအပ်တာလုပ်ပေးပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်သည့်ဆရာမသည် သူ့ဘဝ၏ရေသောက်မြစ်။ သူ့ဘဝ၏မြင်းမိုရ်တောင်ကြီးပါ။

သူ့ကိုစောင့်ရင်း ဆရာမ ငိုက်ခနဲဖြစ်သွားတော့ အံ့ဘုန်းညို ကရုဏာမိုးတွေ စွေမိသည်။

“ဆရာမ သွားအိပ်ပါ၊ သားမငိုက်ပါဘူး... စိတ်ချ။ ဆရာမ အရမ်းပင်ပန်းနေပြီ”

“ရတယ်၊ သား... ဖတ်၊ ဆရာမက နေ့ဘက် အိပ်လို့ရပါတယ်။ စောင့်ပေးမယ်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြင်နာသနားနေရတာသည်ပင် သန့်စင်သောမေတ္တာတရား၏ သင်္ကေတဖြစ်မည်။

အခန်း (၁၁)

“ဟင်၊”

အံ့ဘုန်းညို၊ စာမေးပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ အိမ်ရှေ့မှာ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၏ကားကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သူ အရမ်းစိတ်ပူသွားရသည်။ ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ဟာ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားပေမယ့် ဆရာမအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးလှသူဖြစ်ကြောင်း အံ့ဘုန်းညို အသိပါပင်။

စေ့ထားသောတံခါးကိုတွန်းဖွင့်ပြီး အံ့ဘုန်းညို အလောတကြီးပြေးဝင်လိုက်တော့ ညှော်ခန်းထဲမှာ မည်သူ့ကိုမျှမတွေ့ရ။ သူ့ရင်ထဲ မီးတွေ လောင်သွား၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။

“ဆရာမ”

သံကုန်ဟစ်ရင်း သူ အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်လိုက်တော့ ကုတင်ပေါ်မှာ သတိလစ်နေသည့်ဆရာမနှင့် ဆရာမဘေးမှာ ပြုစု စိတ်ပူနေပုံရသည်။

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ကို တွေ့လိုက်ရမှ အံ့ဘုန်းညို တစ်ထစ် စိတ်အေးသည်။

“ရှေး... တိတ်တိတ်နေ အံ့ဘုန်းညို”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၏ စိုးရိမ်ပူပန်နေသောရုပ်နှင့် သူ့ကိုမျက်စိပြုမှုကြောင့် အံ့ဘုန်းညို အနားသို့ကပ်သွားခဲ့သည်။ အကျိုးအကြောင်း သိရသေးသော်လည်း အခြေအနေတွေ ဆိုးဝါးမှန်း သူတွေ့မိပြီး ရင်ထဲမှာ အဆမတန် ပူလောင်လာရသည်။

“ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါက်တာ၊ ဆရာမ”

“မနက်က ကိုချမ်းမြေ့ ငါ့ဆီဖုန်းဆက်တယ်”

မောင်နှမက ရန်သူတွေနယ်။ ဖုန်းတောင် အိမ်ကိုတိုက်ရိုက် ဆက်တော့သည့်အဖြစ်။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်တာသည်ဘဝ။

ကိုချမ်းမြေ့ဆိုသည်နှင့် အံ့ဘုန်းညို ခေါင်းနားပန်ကြီးသွားရ၏။ ခေါင်းနားမှာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ။ ဆရာမ၏ကုတင်ခြေရင်းသို့ အံ့ဘုန်းညို အပြေးကပ်သွားပြီး ခြေမကိုင်မီ လက်မကိုင်မီနှင့် ရင်ပူဟပ်သွားသည်။

“ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အန်တီ ဆုံးပြီတဲ့”

“ဗျာ၊”

အညှိုးခေါင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုက်ချလိုက်သလို ဒုတိယနေ့ မည်းသောအသွားရပြီး အံ့ဘုန်းညို ခေတ္တ ကမ္ဘာပျက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“တကယ်ဟုတ်လို့လားဗျာ၊ တကယ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

သူ့နားက လက်မခံသလို၊ သူ့နှလုံးသားကလည်း လက်မခံ အံ့ဘုန်းညို၊ မျက်ရည်တွေပြိုကျလာပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိပြီ။

သူ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်၊ မေမေကြည့်အတွက် ယူကုန်းမရဖြစ်ရသလို ဆရာမအတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။

မေမေကြည့်...။

စကားကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြောကာ ဆုံးမတတ်ပြီး စိတ်နှလုံးအင်မတန်သိမ်မွေ့သူ၊ မေတ္တာတရား အလွန်ကြီးမားသူ၊ လောကထဲမှာ မေမေကြည့်လိုသူ များများမရှိ။

ယခုတော့ အချိန်မတန်ခင် သားဖြစ်သူရဲ့ပယောဂကြောင့် သား ဖြစ်သူရဲ့ ပရိဒေဝမီးတွေကြောင့် လောကကြီးထဲမှ ကြွေလွင့်ထွက်ခွာသွား ပြီတဲ့လား။

“ကျွန်တော် မယုံနိုင်ဘူးဗျာ၊ မယုံနိုင်ဘူး”

အံ့ဘုန်းညို အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး လက်သီးကိုကျစ်ကျစ် ဆုပ်မိသည်မှာ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ဆိုသူကို နာကြည်းလွန်းလို့ပါ။

မေမေကြည့်ဟာ အလကားနေရင်းတော့ မသေဆုံးတန်ရာ ဝတ်စုံလေးနှင့် ကျန်းမာရေးအလွန်ကောင်းသည့် မေမေကြည့်သည် သား ဖြစ်သူ၏ အတိဒုက္ခပင်လယ်မှာ ဝင်ရောက်လက်ပစ်ကူးရင်း နှစ်မွန်း နှိုးခံသွားရတာပဲဖြစ်သည်။

ဆရာမ ဘာဖြစ်လို့ သတိလစ်သွားမှန်း အံ့ဘုန်းညို နားလည် ခံစားလို့ရပေပြီ။

“ဒေါက်တာ... ဆရာမကိုကြည့်ပါဦး၊ ဆေးရုံပို့ဖို့ ဆေးခန်း ပို့ လိုမလားဗျာ”

“ရတယ် အံ့ဘုန်းညို၊ ကိုယ်စောင့်ကြည့်ပေးမယ်။ သူ ရှောင် ခြစ်သွားတာပါ။ ကိုယ်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ။ အင်း... ကိုချမ်း မြေ့... ကိုချမ်းမြေ့... သူက နည်းနည်းတော့ အတ္တကြီးတယ်၊ နည်း နည်းတောင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ မွေးပျံဖြူနဲ့မိဘတွေအပေါ် အင်မတန် ရက်စက်လွန်းပါတယ်”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက် လွှတ်ခနဲငြိုးငြိမိပြီး ခေါင်းကို ရမ်းခါနေ သည်။ ကိုချမ်းမြေ့ဟာ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေမယ့် သူ မကာကွယ်လို တော့။

အံ့ဘုန်းညိုသည်လည်း စကားပြောနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။ ခံစားမှု ဆွဲသိပ်များနေသဖြင့် ဆရာမ၏ခြေရင်းဘက်မှာသာ ခြေပစ်လက်ပစ် ခိုင်ချမိပါသည်။

ဒေါက်တာကြည်ထိုက် မွေးပျံဖြူကို သတိရအောင် ပြုစုလုပ် နိုင်ပေးနေစဉ် အံ့ဘုန်းညို ဆရာမ၏ခြေဖဝါးများကို ချိုးဖဲ့ နှိပ်နယ်ပေး နေလေ၏။

“အင်း... အင်း”

ဆရာမထံမှ ညည်းညူသံ ထွက်လာသဖြင့် ဒေါက်တာရော အံ့ဘုန်းညိုပါ ဆရာမနှင့်အနီးဆုံးသို့ တိုးကပ်သွားကြသည်။

“မေမေ”

ရင်ကွဲသံနှင့်တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး မွေးပျံဖြူ ဆောက်တည်ရာ ခြစ်နေ၏။ မျက်ရည်များ ဝေါခနဲပြိုကျလာပြီး နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ပူ ဆောင်လွန်းသဖြင့် ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေသည့်နယ်။

“ကျွန်မ မယုံဘူး၊ မေမေသေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမယုံနိုင်ဘူး။”

အစ်ကိုဟာ အင်မတန်ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတယ်။ သူ... ကျွန်မမေမေကို သတ်ပစ်တာ၊ မေမေ သူ့ကြောင့် သေရတာ။ အို! မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်... သူညာနေတာ မဟုတ်လားဟင်”

အသံတီးတိုးရွတ်ရင်း မွေးယုံဖြူ ငိုညည်းနေပုံက သတိလက်လွှတ်။ တဒဂ်ရှုံးသွပ်နေသည့်နှယ် သူမ ဆောက်တည်ရာမရ။ အရှုံးပိုင်းဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

အံ့ဘုန်းညို။ ဆရာမ၏လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရုံညှစ်ရင်း အသံတိတ်အားပေးနေမိ၏။ အားပေးသူမှာလည်း မျက်ရည်မှ ရွှဲလို့ပါ။

“စိတ်ကိုဖြေပါ ဆရာမရယ်၊ တကယ်လည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပါ။ သူက ရက်စက်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်တို့ မေမေကြီး ဆီ ချက်ချင်းလိုက်သွားကြမယ်နော်။ ဆရာမကို သားလိုက်ပို့မယ်။ အခုရထားနဲ့ သွားကြမယ်”

မွေးယုံဖြူ သတိလစ်မတတ် လွင့်မျောမိန်းမောနေလျှင် အံ့ဘုန်းညို အားပေးရသည်။ ယခုအချိန်မှာ သူက လူကြီး၊ ဆရာမက ကလေးမွေးယုံဖြူ မေမေ့ကိုမြင်ယောင်ရင်း ယူကျုံးမရ တသသဖြစ်နေရာမှ အံ့ဘုန်းညိုစကားကြောင့် ဆတ်ခနဲသတိရသွားခဲ့၏။

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းက မနက်ဖြန် နောက်ဆုံးဘာသာ ကလေးသေးတယ်။ မင်းကျန်ခဲ့... ငါ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားမယ်။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက်မှာလည်း မွေးယုံဖြူအတွက် နောက်တင်ငင်။

“ကိုယ်ကလည်း ချက်ချင်းခွင့်ယူလို့မရ ခက်လိုက်တာ ဖြစ်

ပြုတစ်ယောက်တည်း ဒီလောက်ခရီးဝေးကြီး စိတ်မချနိုင်ပါဘူး”

အံ့ဘုန်းညိုနှင့် ဒေါက်တာကြည်ထိုက်တို့ မွေးယုံဖြူအတွက် အခက်ကြုံရ သောကပ္ပေနေရတော့သည်။ သူမအသွင်ကလည်း အရမ်းနမ်းမျောနေပါသည်။ မိခင်အတွက် သောကပရိဒေဝက ကြီးမားလွန်းလှသဖြင့် သူမ၏ခွန်အားမှန်သမျှကို စုပ်ယူဝါးမျှလိုက်သည့်နှယ်။

ဘယ်လိုမှ စိတ်ချနိုင်စရာမရှိ။

“ကျွန်တော်လည်း ဆရာမကိုစိတ်မချဘူး။ ခရီးက ဝေးရတဲ့ကြားထဲ သောကပရိဒေဝက မချီမဆန့် လောင်မြိုက်နေရသေးတယ်။ ဆရာမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုမှလွတ်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော် လိုက်မယ်။ ကျန်တဲ့ဘာသာ မဖြေတော့ဘူး။ နောက်နှစ်မှ ပြန်ဖြေမယ်။ ဟုတ်တယ်... စာမေးပွဲက အရေးမကြီးပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် မေမေကြည်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွားတဲ့ကိစ္စ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင် ဆရာမတစ်ယောက်တည်း မြစ်ကြီးနားလိုက်သွားမယ့်အရေးအခင်းမှာ ကျွန်တော်က ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားကိုယ်ကြည့်ပြီး စာမေးပွဲဖြေကျန်ခဲ့ရရင် ကျွန်တော် ဆောက် ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့သူ ဒီလောကမှာ ရှိတော့မယ်မထင်ဘူး”

အံ့ဘုန်းညို အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာစွာ ချမှတ်တော့ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ဖြူ၊ ဒါ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ ဖြူတစ်ယောက်တည်းတော့ သွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။ အံ့ဘုန်းညို လိုက်ပို့လိုက်၊ စာမေးပွဲက နောက်နှစ်မှ ပြန်ဖြေလို့ရတယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်၏အစီအစဉ်ကို ကြားလိုက်ရလျှင် မွေးယုံဖြူ လွင့်မျောနေရာမှ အတင်းကန့်ကွက်ခဲ့သည်။

“အို! မဖြစ်ပါဘူး။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွားမယ်။ အဲဒါနဲ့ ဘုန်းညိုလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ တစ်နှစ်လုံး ကြိုးစားထားရတာ။ တစ်ဘာသာမဖြေတာနဲ့ အသွားမခံနိုင်ဘူး။ နှင်ကျန်ခဲ့၊ မနက်ဖြန် ဆက်ဖြေ ငါ့ကိုအနှောင့်အယှက်မပေးကြပါနဲ့။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ စာမေးပွဲအပျက်မ နိုင်ဘူး။ ငါ ကလေးမဟုတ်ဘူး အံ့ဘုန်းညို။ တစ်ယောက်တည်း သွား လို့ဖြစ်တယ်”

ဒီလောက် သောက ပရိဒေဝကျွဲ တောက်လောင်နေရပေမယ့် အံ့ဘုန်းညိုအပေါ်ထားသည့် စေတနာ၊ မေတ္တာက မပျက်။ သူမအသွယ် က တစ်ပြားသားမှ လျှော့ဟန်မရှိ။

အံ့ဘုန်းညိုရင်ထဲမှ ကျင်ခနဲနေအောင်ပင် ဆရာမ၏မေတ္တာ စေတနာကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် သူ မနာယူနိုင်ပါ။ သူ့အဖေ မှာ သူ့ဆရာမထက် အရေးကြီးတာ ဘာမှမရှိ။

“သာမန်အချိန်ဆို ကျွန်တော် ဘာမှမတားဆီးလိုပါဘူး။ ဒါမဟုတ် မှ အခုက ဆရာမခမျာ သောကတွေ အရမ်းဖိဆီးနေရတဲ့အချိန်၊ ဆရာမရဲ့အမိန့်မှန်သမျှ ကျွန်တော်အမြဲနာခံခဲ့ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ ဆန့်ကျင် ပါရစေ ဆရာမ။ ကျွန်တော် စာမေးပွဲဆက်မဖြေတော့ဘူး။ ဆရာမထံ လိုက်ပို့မယ်”

မွေးပျံဖြူနှင့် အံ့ဘုန်းညို၏စကားအခြေအတင်ကို နားထောင် ရင်း ဒေါက်တာကြည်ထိုက် အကြံပေးတတ်တော့။ သူတို့နှစ်ယောက် ၏ရင်ထဲမှ မေတ္တာထူထည်ကိုလည်း သူမြင်သိရပါသည်။

“အံ့ဘုန်းညို... နှင် ငါ့ကိုအာခံနေတာလား။ ဘာလဲ... နှင်က ခြေရာချင်းတူလို့ ငါ့ကိုအာခံနေတာပေါ့လေ။ နှင်ကိုမွေးခဲ့တဲ့ကျွဲက

တို ဒီနည်းနဲ့ပြန်ဆင်နေတာလား။ မလိုဘူး... နှင်စာမေးပွဲပြီးအောင် ဆက် ဖြေရမယ်။ ငါ့ကိုဆင်ခြေမပေးနဲ့တော့။ ဒါပဲ”

မွေးပျံဖြူ စားပွဲပေါ်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်။ နေ့လယ် နှစ် ဘာရီ။ အံ့ဘုန်းညို၏ငိုရှိုက်သံကို သူမ ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ အဆမတန် စားပေါက်ကွဲနေသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို မွေးပျံဖြူ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် ချိတ်သည်။

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ကို ဘူတာရုံလိုက်ပို့ဖို့ သူမ တောင်းဆို ချိတ်သည်။

“ချက်ချင်းကြီးဆိုတော့ လက်မှတ်ရမှာမဟုတ်ဘူး ဖြူ”

“ရတယ်... ရထားဘီးပဲ ဖက်လိုက်ရ လိုက်ရ၊ လက်မှတ်မရ ဆည်း တွဲစောင့်ကိုတောင်းပန်ပြီး လိုက်မယ်”

မျက်ရည်များကို စင်အောင်သုတ်ပြီး သူမ ပစ္စည်းအချို့ သိမ်း ဆည်းယူငင်နေပုံက လိပ်ပြာလွင့်နေသူနယ်။ သူမကိုချစ်မြတ်နိုးကြသည့် သမားကျားနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုမှစိတ်မချတော့။

“ကိုယ်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး ဖြူ။ ဒီလိုလုပ်ပါ... အံ့ဘုန်းညိုလည်း နက်ဖြန်တစ်ရက်ပဲ ကျန်တော့တာမို့ သူ့ကိုစောင့်လိုက်ပါ။ လက်မှတ် တော့ ဒီနေ့ထဲက ယူထားလိုက်မယ်။ ကိုယ်လည်း ခွင့်စိစဉ်ပြီး ဖြူကို ချိတ်ပို့နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“ရှင်က ဝင်စိစဉ်ရအောင် ရှင်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ။ မတားပါနဲ့ ဒေါက် တာ။ ကျွန်မ သွားပါရစေ။ မေမေ ကျွန်မကိုစောင့်နေမှာပေါ့။ ကျွန်မ ချ ချက်ချင်း ဖြစ်သလိုလိုက်သွားမယ်”

ကယ်မ်းကယိုင်နှင့် သူမ ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုးနေရာ ဒေါက်တာကြည်

ထိုက်နှင့် အံ့ဘုန်းညို မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဖြူ၊ တစ်ဖွတ်ထိုးမလုပ်ချင်ပါနဲ့၊ ဖြူပုံစံက ကြီးနားကို တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ လမ်းမှာ တစ်ခုဖြစ်မှာပဲ။ ပြီးတော့ အန်တီက ဆုံးပါးသွားပြီပဲကွယ်၊ ကိုယ် အကူအကြောင်းကို ကိုချမ်းမြေ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်။ ဖြူကို တစ်ရက်ထပ်စောင့်ဖို့၊ ဖြူရယ်... တစ်ဖွတ်ထိုးမလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ စိတ်ကိုလျှော့ပါနော်”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၊ မွေးပျံ့ဖြူ၏ပုခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်နှစ်သိမ့်တော့ အံ့ဘုန်းညို မျက်စိမျက်နှာပျက်နေရသည်။ သူကတော့ ဆရာမကို မော့တောင် မကြည့်ရဲသည့်ဘဝ။

“ကျွန်မကို ဘယ်သူမှမတားနဲ့၊ ကျွန်မ မေမေဆီသွားမယ်၊ သွားမဖြစ်မယ်။ ကျွန်မကိုတားတဲ့သူဟာ ကျွန်မရန်သူပဲ”

မွေးပျံ့ဖြူအသွင်က ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်သွားသည့်နှယ် ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ပင် လန့်ဖျတ်သွား၏။ ထို့အတူ မွေးပျံ့ဖြူကို တစ်ယောက်တည်းမလွှတ်မိဖို့လည်း ပိုမိုသေချာသွားရသည်။

မွေးပျံ့ဖြူကတော့ မျက်လုံးများ တလက်လက်တောက်လှောင်

“ရှင်တို့ ဘယ်သူမှ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူး။ မအေရှင်... မအေလမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်တော့ရော ဘာအရေးလဲ။ စိတ်ချ၊ ကျွန်မ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး။ အို... ဖြစ်လည်း ဂဲရမစိုက်ဘူးရှင်။ ကျွန်မ မေမေနောက်လိုက်သွားမယ်။ မေမေကို မတွေ့တွေ့အောင် လိုက်ရှာမယ်”

သူမ၏စကားများက ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် သက်ပြင်းချရင်း အကြံထုတ်နေရ၏။

အံ့ဘုန်းညိုကတော့ လူငယ်ပီပီ ဆရာမကို အနုနည်းဖြင့် ဖြောင့်

ဖြူ မစဉ်းစား။ ထိပ်စိုက်တိုးလျှင် တိုးပါစေ၊ ပြဿနာကို အကြမ်းနည်းဖြင့် ကိုင်တွယ်ဖို့ပဲ စဉ်းစား၏။

“ဆရာမ သက်ချင်လည်းသက်ချာ၊ ကျွန်လောက် အသက်ခံလိုက်မယ်။ ဆရာမတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ သွားခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ပြဿနာကို မခက်ခက်အောင် လုပ်နေတယ်။ ဆရာမ ချချက်ချင်း သွားချင်တယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် စာမေးပွဲဆက်ဖြေရမယ်ဆိုရင်လည်း ဆရာမ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ပါ။ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဖြူ၊ အံ့ဘုန်းညိုပြောတာ လမ်းကျတယ်။ ဖြူ နောက်ဖြန်မှ သွားတော့။ မနက်ဖြန်ဆို ကိုယ်ပါ လိုက်ရင်လိုက်နိုင်မယ်။ တဲ! အံ့ဘုန်းညို၊ ဖြူကို စောင့်သာကြည့်နေပေတော့။ မင်းဖြေမယ့်ဘာသာကိုရော ပိုင်ပြီလား”

“အံ့ဘုန်းညိုဆိုတဲ့ကောင်က တစ်နှစ်လုံး စာကြည့်လာတဲ့ကောင်ပါဗျာ”

“အေး... ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ကိုယ်သွားပြီ။ မနက်ကျ တစ်ခေါက်လာခဲ့မယ်။ ခုညနေကတည်းက လက်မှတ်ကြိုယူပေးမယ်။ နောက်ထပ်လိုတာပြော... မနက်ဖြန် ညရထားနဲ့ ကိုယ်ပါ လိုက်ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်နှင့်အံ့ဘုန်းညိုမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မတည့်ခဲ့ဘဲနှင့် ယခုမှ စည်းလုံးနေကြ၏။ မွေးပျံ့ဖြူ သူတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သူမကို ချုပ်ချယ်နေကြသည်ကြောင့် သောက ပရိဒေဝနှင့်အတူ ဒေါသတွေပါ ဆင့်ကဲနေရ၏။

၁၀၆ ◈ ကြယ်စင်ပျားငေ

ဒေါက်တာကြည်ထိုက်၏ကား ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နိုင်ရာလူကို မဲလေပြီ။ အံ့ဘုန်းညိုကို တဝန်းဝန်းထုရိုက်ရင်း ဝိုနေမိတော့ သည်။

“နင့်ကို ငါမုန်းတယ် အံ့ဘုန်းညို။ နင် ငါ့ကိုဖိဆန်တယ်၊ နင် ဟာ ငါ့ရန်သူပဲ”

မညာမတာ ပြောရက်သည့်စကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညိုရင်ထဲ ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ကျင်ခနဲ။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆရာမကို စကား တွေအများကြီးပြောဆိုတောင်းပန်မိပါသည်။

ပြောချင်သလိုပြောပါ ဆရာမ...

ရိုက်ချင်သလို ရိုက်ပါ... သတ်မှကျေနပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ကွန် တော့တို သတ်လိုက်ပါ...

အံ့ဘုန်းညိုဟာ ဆရာမရဲ့ကောင်းကျိုးအတွက်ဆို အသက်ကို ပင် စွန့်ပုံကြောင်း...

တစ်နေ့တော့ ဆရာမ သိလာမှာပါ။

မွှေးပျံဖြူ ထုရိုက်သမျှခံရင်း အိမ်ရှေ့သံပန်းကံခါးကို အံ့ဘုန်း ညို လက်ထုတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။

အခန်း (၁၂)

နောက်ဆုံးနေ့၊ နောက်ဆုံးဘာသာဖြေပြီးသည်နှင့် အံ့ဘုန်းညို အိမ်သို့ အပြေးပြန်ခဲ့သည်။ ဆရာမ သူ့ကိုစောင့်နေပြီ။ မြစ်ကြီးနားသို့ အတောင်ပေါက်ကာ ပြေးလိုက်ချင်ပေမယ့် ညရထားအမြန်နှင့်မှ မန္တလေး သို့သွားရမည်။ နောက် မြစ်ကြီးနားရထားသို့ ဆက်စီးရမည်တဲ့။

“ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ရော လိုက်ဖြစ်မလား မသိဘူး”

အံ့ဘုန်းညို ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ကို မလိုက်စေချင်ပါ။ သူ့ မိန်းမဟာ ဆရာမအပေါ် အင်မတန် ဝန်တိုသိက္ခာများပါသည်။ သူ့ယောက်ျား လူပျိုဘဝက ဦးပန်းဖူးတာရယ်၊ ဆရာမက သိပ်ပြီးချောလှနေတာရယ် ကြောင့် လုံးဝစိတ်မချ။ သည်ကြားထဲက ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ကလည်း ဆရာမကို သံယောဇဉ်ကိုမကုန်။

သူ အိမ်ကိုရောက်တော့ ဆရာမ အထုပ်အပိုးတွေနှင့် အိမ်ပြင် မှာ ထွက်စောင့်နေ၏။ ချက်ချင်းပင် ဘူတာမှာထိုင်ပြီး စောင့်နေတော့

မည့်ပုံ။

“ဆရာမ... သားကို ထမင်းကျွေးဦးလေ၊ ဆရာမရော ထမင်းမစားဘူးမဟုတ်လား။”

ဆရာမ ထမင်းမစားမှန်းလည်း သူ ရိပ်မိပါသည်။ သူမမမျှနေမှန်းညှပ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာတာ။

“သိပ်ရွံ့တာပဲ၊ စားမနေနဲ့တော့။ သွားကြမယ်”

“ဒေါက်တာကြည်ထိုက်ရော၊ မလိုက်ဖြစ်ဘူးလား”

“မလိုက်ဖြစ်ဘူး၊ စောစောက သူ့မိန်းမ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ငါ့ကို ကျိန်ဆဲနေသေးတယ်”

“ဗျာ... တောက်! သိပ်မိုက်ရိုင်းတဲ့မိန်းမ၊ ဒီလောက်တောင် မွန်နေရသလား”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ သူ့ကိုလည်း မလိုက်စေချင်ပါဘူး။ သူက စိတ်အားထက်သန်နေလို့သာ၊ ကဲ! ငါတို့နှစ်ယောက် ဘူတာဆင်းကြစို့”

ဆရာမ စိတ်စောနေသဖြင့် အံ့ဘုန်းညို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ဆရာမအလိုကျ အထုပ်အပိုးတွေဆွဲကာ ကားဂိတ်ဆီလျှောက်ခဲ့တော့ သူ့အလုပ်လုပ်သည့်ဝပ်ရှော့မှ ဦးမြင့်မောင်က ကားနှင့်လိုက်ပို့ဖို့ ထွက်လာ၏။

“အံ့ဘုန်းရေ၊ လာ... တက်၊ ဆရာမ လာပါ။ ကျွန်တော် ဘူတာထိ လိုက်ပို့ပါမယ်”

တကယ့်ကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့လိုက်ပို့နေတာမို့ ချွေးယိုဖြူ မြင်းတော့ပါ။ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ကြစဉ် စာအုပ်ဆိုင်ရာ

အဘွားကလည်း အထုပ်ကလေးတွေဆွဲလို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာလေ၏။

“သားရေ... ဒီမှာ သားတို့ လမ်းမှာစားဖို့ အဘွားလုပ်ပေးလိုက်တယ်။ သားဆရာမကိုလည်း ကရုဏာနော်။ ဟိုကျရင် ဖုန်းပြန်ဆက်။ လိုတာရှိရင် လှမ်းပြော”

ဪ... အံ့ဘုန်းညိုကို လူချစ်လူခင်များပါလား။ အဘွားကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့ကား ထွက်လာခဲ့၏။

ဘူတာကြီးရောက်တော့ အထုပ်အပိုးတွေဆွဲကာ သူ ဦးမြင့်မောင်ကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ဆရာမကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှမမြင်၊ မကြားလေတော့။ မျက်လည်ပြည့်သောမျက်ဝန်းနှင့်၊ လူက လိပ်ပြာလွင့်နေသည့်နွယ်။

မနေ့ကတည်းက ဘာမှလည်းမစား၊ ရေသောက်ဖို့ပင် မေ့နေသလားပင်။ အံ့ဘုန်းညိုကတော့ မေမေကြည့်အတွက် ကြေကွဲရ၊ ဆရာမအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပေမယ့် လူငယ်ပီပီ မိုက်က ဆာနေသည်ပါပဲ။

သည်တော့ အဘွားပေးလိုက်သည့်အထုပ်ကလေးများကို တိတ်တိတ်ခိုးကြည့်ရသည်။ ကောက်ညှင်းထုပ်တွေနှင့် ငါးကြော်တွေ။ နောက်ဆီထမင်းနှင့် ငပြာရည်ကြော်၊ မုန့်တွေလည်းပါရဲ့။ ဘီစကွတ်မုန့်ထုပ်တွေ။

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို အရင်ချော့မော့ကျွေးဖို့ ပြင်သည်။ ဆီထမင်းနှင့် ငါးကြော်ကိုယူပြီး...

“ဆရာမ... မနေ့ကတည်းက ဘာမှမစားဘူးနော်။ မြစ်ကြီးနားမရောက်ခင် ဆရာမ လဲသွားလိမ့်မယ်။ ဒါလေးတွေ စားလိုက်ပါဗျာ”

နော်..."

ဆီထဲမင်းကိုခွဲဖို့ပြင်တော့ မွေးယုံဖြူ ယူစားရသည်။ နည်းနည်း ပေါ့။ သူမ ယူမစားလျှင် အံ့ဘုန်းညိုပုံစံက အတင်းခွဲတော့မည်ပုံ။

"ဒါလေးကုန်အောင်စားပါနော် ဆရာမ"

"တော်ပြီ... နင့်ဘာသာစားတော့"

တစ်လုပ်နှစ်လုပ်စားပြီး သူမ တော်လိုက်သဖြင့် အံ့ဘုန်းညို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ သူမတော့ တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားခဲ့ရသည် မို့ တစ်ထုပ်လုံးကုန်အောင် ငါးခွကြော်နှင့် စားပစ်လိုက်၏။

ယခုမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားရသည်။

ညနေငါးနာရီလောက်မှ ရထားထွက်ပြန်သည်။

အိပ်ရမုန်းစားရမုန်းမသိအောင် ပူဆွေးသောကရောက်နေသည့် ဆရာမကို ခေါ်ဆောင်လာရသည့် ရန်ကုန်မြစ်ကြီးနား ခရီးသည်၊ အံ့ဘုန်းညိုအတွက် ကန္တာရခရီးကြမ်းနယ်။

ဆရာမက သောကသည်မို့ နွမ်းဖတ် ငေးကြောင်နေသလို အံ့ဘုန်းညိုကလည်း စာမေးပွဲကြီးကို အင်တိုက်အားတိုက်ဖြေဆိုခဲ့ရသဖြင့် အားအင်ခပ်ဖျော့ဖျော့။

သို့သော် လူသားဟာ အရေးကြုံလျှင် သက်လိုကောင်းစမြဲ။ အံ့ဘုန်းညိုသည် အရာရာ ဖျတ်လတ် သွက်လက် ထက်မြက်သည့် လူငယ်တစ်ဦးပေမို့ ဒီခရီးကို ဆောင်မြင်စွာ ဦးဆောင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆရာမနှင့်သူက တစ်ခုံရပြီး သူတို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာတော့

မောင်နှမနှစ်ယောက်။ သူတို့ကတော့ ဘယ်ထိသွားမည်မသိ။

မောင်လုပ်သူမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ရည်မွန်ယဉ်ကျေးသလို၊ နှမလုပ်သူမှာ အသက် (၁၈)နှစ်လောက်ရှိပြီး ရုပ်ရည်ချောမောပါ၏။ အံ့ဘုန်းညိုထက် ကြီးမှာပေါ့။ သို့သော် လောကဓံကို မခံရသေးသည့် လိုတာရနေသည့် မိန်းကလေးမို့ ရုပ်ရော စိတ်ပါ နုနုပျိုပျို။ အံ့ဘုန်းညိုလို မရင့်ကျက်။

အစ်ကိုက အစစအရာရာ အလိုလိုက်ထားလို့ထင်။ ဂါဝန်လေးဝတ်ပြီး တကယ့် (၁၂)နှစ်သမီးအရွယ်ကျလို့၊ အစ်ကိုအပေါ် ချွဲနွဲ့နေလိုက်တာ။ အံ့ဘုန်းညို မျက်စိမှိတ်ထားရပါသည်။

နားကြားပြင်းကပ်လို့ပါ။ အင်း... အစ်ကိုကလည်း ဘာထူးလဲ။ ဆရာမကို ပိုးနေတာပါပဲ။ ဒီလောက်ငိုရယ်နေသည့် ဆရာမကိုပင် ချမ်းသာမပေး။ အသိဖွဲ့ချင်နေပုံက သိသိသာသာ။

အံ့ဘုန်းညိုက ဆရာမကိုတော့ ကြက်မကြီးက ကြက်သားလေးတွေကို အုကာအကွယ်ပေးသလို ကာကွယ်ရမည်။ နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံမှာ ဆရာမကို ကွေးကွေးလေး လှဲနေစေပြီး သူမတော့ ခုံနှစ်ခုံကြားက ရထားကြမ်းပြင်မှာ ချထားသည့်အိတ်ကြီးပေါ် ကားယားခွပြီး ထိုင်ငိုက်ခဲ့သည်။

ဆရာမ ပြုတ်ကျမှာစိုးလို့ လှဲနေသည့်ဆရာမဘက် ကျောပေးပြီး ထိုင်ပေးထားတာပါ။

ဆရာမမှာ ငွေများများမပါသည်မို့ အထက်တန်းတွဲမစီး။ ရိုးရိုးတန်းမှာပဲ လုပ်သားပြည်သူများနှင့်အတူ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

ဒါတောင် ရှေ့မှလူက အံ့ဘုန်းညိုမျက်စိအဖွင့်မှာ စကား အတင်း

ဝင်ရောနေသေး။

“ညီလေးတို့ ဘယ်ထိသွားကြမှာလဲ”

“မြစ်ကြီးနား”

“အစ်ကိုတို့က မန္တလေးတင်၊ မန္တလေးရောက်ရင် ဝင်တည်းကြပါလား။ ခဏနားကြပါလား”

“မရပါဘူးခင်ဗျာ၊ မြစ်တဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့မှာ အကြောင်းနဲ့ပါ။ ချက်ချင်းဆက်သွားမှာ”

“အေးကွာ... အစ်ကို တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

သူ စကားတွေဆက်များနေမှာမို့လို့ အံ့ဘုန်းညို မျက်စိပြန်မှိတ်ကာ အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်ရသည်။ ရထားက တလှုပ်လှုပ်မို့ ဆရာမ နဲ့ ပေါ်မှ ပြုတ်ကျမှာလည်း စိုးရသေးသည်။ ဆရာမမမျှာ စိတ်ပန်း လှန့်မဖြစ်ရလွန်းပြီမို့ ခွေတီခွေခေါက်နှင့်ပင် အိပ်ပျော်နေရှာပေပြီ။

ညဘက်မို့ အေးလာပြီကြောင့် အိတ်ထဲမှ မျက်နှာသုတ်စောင်ကြီးကိုထုတ်ကာ သူ ဆရာမကိုခြုံမေးလိုက်သည်။ သူ့အသွင်က အဆိုးတကြည့်ကြည့်။ ဆရာမကို ကျောပေးပြီး ထိန်းပေးထားတော့ သူ့မှာ ကိုစပ်စုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

“ညီလေးနဲ့ ဘာတော်လဲ၊ မောင်နှမလား”

“ကျွန်တော့်ဆရာမပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျောက်မွေးပေးထားတာ”

သူကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အဖြစ်မှန်တွေ ပြောမိပါလိမ့်။ ဟိုကောင်မလေးကလည်း မအိပ်။ သူ့ကို ပြုံးပြုံးကြိုကြည့်နေသည်။ သူမကလည်း စကားဝင်ပြောချင်ပုံနှင့်။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျောက်မွေးထားတာလဲ၊ နင့်မှာ မိဘတွေ မရှိတော့လို့လား”

“တော့လို့လား”

သူမက ရွှေမေးပေးမယ့် စကားက ကွက်တိ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့မှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူး၊ ကြာပြီ။ ဆရာမနွေးလို့ အသက်ရှင်နေရတာ”

ကောင်မလေးက သူ့ဆံပင်တိုလေးကိုဖုရင်း နှုတ်ခမ်းကို လှလှလေးမဲ့၏။ မုန်းစရာ။

“ယောက်ျားပဲ... နင့်ရုပ်နင့်ရည်နဲ့ နင့်ဗလနဲ့ ဘယ်မှာ အလုပ်လုပ်လုပ်... ထမင်းစားလို့ရတယ်။ အစွမ်းအစမဲ့တဲ့စကားမျိုးမပြောပါနဲ့”

“နင့်အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါ မိဘမဲ့ခဲ့ရတာ... သုံးနှစ်ရှိပြီ။

အလေးသာဝကတည်းက မဲ့ခဲ့ရတာ။ ငါကြီးလာတာ ခုမှ”

သူ့အစ်ကိုက သူ့ညီမ စွာတေးနှင့် ရန်ဖြစ်မှာစိုးလို့ထင်၊ ပြောပြကြောင်းတွေ ဝင်ပြော၏။

“ကဲ၊ တော်တော်... မိမိတို့ကတော့ ရောက်ရာအရပ်မှာ ရန်ဆင်နွှဲလိုက်ရမှ။ တစ်ဖက်သား မခံနိုင်အောင်မပြောနဲ့ သန္တာပိုပို”

သူ့အစ်ကိုက နာမည်အပြည့်အစုံခေါ်လိုက်၍ မိမိဆိုသည့်ကောင်မလေးကလည်း...

“ပိုက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ ကိုကိုရယ်၊ အဲ... ဦးသူရကိုကိုရယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အတောင်ပံတွေရှိရဲ့နဲ့ မပျံသန်းဘဲ ပင်လယ်ထဲ ကျဆင်းခံမှာစိုးလို့ပါ”

တော်တော်စကားတတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကေန္တ သူ ဆရာမကို သည်းသည်းလှုပ် ပြာယာခတ် ဂရုစိုက်ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေတာကို မနာလို အမြင်ကတ်လို့ပေးလားမသိ။ ဟင်း... သူနဲ့ ဘာဆိုင်

လို့လဲ။

သူ့ ဆရာမဘက် အနည်းငယ်စောင်းကြည့်ပြီး...

“စကားကိုတိုးတိုးပြောပါဗျ၊ ကျုပ်ဆရာမ နီးသွားဦးမယ်။”

ခမျာ မအိပ်မစားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“ဘာလဲ... အမေဆုံးတာလား၊ အဖေဆုံးတာလား”

“အမေဆုံးတာ”

“ဪ”

ယခုမှ သနားသွားကြလေသည်ထင်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက်...
ခေတ္တငြိမ်သွားကြပြန်သည်။ အတန်ကြာလျှင် ခြင်းကြီးထဲမှ ကော်ဖီ...
နှင့်မှန်တွေ ထုတ်ပြီး သူတို့လည်းစား၊ အံ့ဘုန်းညိုကိုလည်း အတင်းအဓဇ...
ကြပြန်၏။

သူ ငြင်းပယ်လိုက်ပါသည်။

“စားကြပါ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အတွေးထည့်ပေးတဲ့ ဆီထမင်း

နဲ့ ငါးကြော်ပါပါတယ်”

“ကော်ဖီပူလေး သောက်ပါ၊ ရှင့်ဆီထမင်းကို တောင်းမလား”

ပါဘူး”

“နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်ဆီထမင်း စားချင်လည်း ကျွေးပါတယ်”

“ဒါဆို ကော်ဖီသောက်ရမယ်၊ ရှင့်ဆီထမင်းလည်း စားမလား”

ညီမက ဖွတ်ပြောပြီး အစ်ကိုက ရယ်နေတော့၊ အံ့ဘုန်း...
ဒုက္ခရောက်နေ၏။ ခေတ်ပေါ်ကောင်မလေးတွေဟာ အစ်ကိုရှေ့တော်...
ရဲတင်းလှပါလား။

သူကတော့ ဆရာမအဖြစ်တင်မှာလည်း စိုးပါသည်။ သူ့ကို

တိုင်လည်း မိန်းကလေးတွေနှင့် ရောရောနှောနှောနေတတ်သူမဟုတ်။
သို့သော် သူက အတင်းပင် ကော်ဖီခွက်ကို ထိုးပေးနေတော့ သူ့သောက်...
ရ၏။

“ဒီလိုမှပေါ့၊ ရှင့်ကို အဆိပ်ခတ်မထားပါဘူး။ ဒါထက် ကိုကို၊
သူ့ကိုအလုပ်တစ်ခုခုပေးလိုက်ပါလား။ အိမ်မှာ အလုပ်တွေ အများကြီး...
ရှိတာပဲ”

နေရင်းထိုင်ရင်း သူ့ကိုအလုပ်ပေးနေတော့ အံ့ဘုန်းညို စိတ်...
ထည်းရှုပ်၊ အံ့လည်း ဩရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မြစ်ကြီးနားကို အရေးကိစ္စနဲ့သွားမှာ၊ အလုပ်...
အာတွက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်မှာ မိဘမရှိဘူး၊ အလုပ်မရှိဘူးမဟုတ်...
ဘူး၊ ရှင့်ဆရာမကို ကပ်ရပ်နေရတဲ့ဒုက္ခကနေ လွတ်အောင် လုပ်ပေး...
ချင်လို့”

“အဲဒါ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်အတွက် သုခဗျ... သုခ”
လို့ အော်ပြောချင်စိတ်ကို အံ့ဘုန်းညို ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရ၏။
သူ့ကြောင့် ဆရာမ သိက္ခာကျမှာစိုးလို့ပါ။

မသန္တာရိုပိုကတော့ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ၊ အထွန်တွေ တက်...
နေတုန်း။

“နော်... ကိုကို၊ ပွဲရုံမှာဖြစ်ဖြစ် စားသောက်ဆိုင်မှာဖြစ်ဖြစ် တစ်...
ခုရာမှာ သွင်းပေးလိုက်ပါ။ ရှင့်တို့အကြောင်းကိစ္စနဲ့ သွားမှန်းသိပါတယ်။
အကြောင်းကိစ္စအေးတော့ ပြန်လာကြမှာမဟုတ်လား။ ကိုကို... သူ့ကို...
Address ကတ် ပေးလိုက်ပါ၊ ရှင့် အပြန်ကျတော့ ဝင်ခဲ့ပေါ့”

အတင်းပင် အလုပ်ခန့်ချင်နေသည့်ညီမကို ပြုံးကြည့်ပြီး အစ်ကိုကလည်း လိပ်စာကတ် ပေးသည်သာ။ အံ့ဘုန်းညို မကောင်းတယ်ဟု ထားလိုက်ရပါ၏။ တော်တော်ယားရွှပ်တဲ့မောင်နှမ။

“ကဲ! ရှင့်ဆီထမင်းလည်း ကျွေးပါဦး၊ ငါးကြော်ပါ ပေးနော်၊ ဒါထက် ရှင့်ဆရာမက တော်တော်ချောတယ်နော်။ အိပ်နေတာတော့ ချောတုန်းပဲ”

သူ့ကိုလည်း ချောတယ်လို့ပြန်ပြောစေချင်သလားမသိ။ အံ့ဘုန်းညို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေရင်း ဆီထမင်းထုပ်နှင့်ငါးကြော်တစ်ကောင် ယူပေးလိုက်၏။

“ရှင့် ဘယ်နှတန်းထိ စာသင်ဖူးလဲ”

မချောမေးပုံက တင်တင်စီးစီး။ သူ့ကိုယ်သူ လုပ်ငန်းရှင်ပြောအင်တာမျိုးနေသည်များ မှတ်နေသလားပင်။ အံ့ဘုန်းညို စိတ်မရှည်နဲ့ တော့ပြီ။ သူ့အစ်ကိုကတော့ သူ့ညီမ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော မထာပတ်ကွက်။ သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေပုံမျိုးနှင့်။

“ခုမှ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတာ”

“အိုး... ရှင့်ညီတာပေါ့။ ဒီအရွယ်ကြီးကျမှ ဆယ်တန်း ဟုတ်လား။ ကျွန်မတောင် ဘွဲ့ရပြီးပြီရှင့်”

“ကျုပ်က ခုမှ (၁၆)နှစ်ကျော်ကျော်ရယ်၊ ခင်ဗျားလို နှစ်ဆယ်အစိတ်မှ မရှိသေးတာ။ ကျွန်ုပ်က ထွားလို့ဗျ။ အသက်က ငယ်ငယ်တော့ရယ်”

သူ့စကားကို သန္တာပိုပို ရယ်နေလိုက်တာ မမြီးနိုင်။ သူ နားဆင်သော ထအုပ်ပစ်ချင်တော့၏။

“တော်ပြီဗျာ... ကျွန်ုပ် အိပ်တော့မယ်”

သူ ကလေးတစ်ယောက်လို ဆရာမခုံတန်းကိုကျောမှီပြီး အိပ်လိုက်တော့ သန္တာပိုပိုထံမှ ရယ်သံတွေ ခိုးခိုးခပ်ခပ်။

“တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်လေး။ အောင်ရဲလင်းလို့ပဲ၊ နုနုသွားထွား ချောချောလှလှနဲ့”

အမယ်လေး... အမယ်လေး... အစ်ကိုရေများ ပြောချလိုက်တာ။ သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လိုသဘောထားပြီးပြောသလား။ အစ်ကိုကလည်း တစ်ပြုံးတည်းပြုံးနေပြီး ဆရာမကိုပဲ ရှိုးနေ၏။

သူတို့ဆရာတပည့် ကိုယ့်ရှေ့မှမောင်နှမကို ဥပေက္ခာပြုပြီး အချိန်သလောက် ကြံဖန်ပြီး အိပ်ရ၏။

အံ့ဘုန်းညို တကယ်ကျ အိပ်လို့မရပါ။ သူ့ဘဝမှာ ခရီးရှည်သည်း တစ်ခါမှမထွက်ဖူးခဲ့။ ယခုလို သူ့ရင်ထဲမှ မြတ်နိုးချစ်ခင်ရလွန်းသည့် ဆရာမနှင့် ခရီးအတူထွက်လာရတာ အရှင်လတ်လတ် နတ်စည်းစိမ် ခံစားနေရသည့်နှယ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ မေမေကြည့်အတွက် သောကရောက်ရပေမယ့် ဆရာမအနားမှာ နီးနီးကပ်ကပ်ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်တွေ ရနေလို့ ကြည့်မိတိဖြစ်မိတာလည်း အမှန်။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဘောင်ဘင်ခတ်နေရပါသည်။

သောကတွေကြောင့် ဘာမှမသိတော့သလို ကြောင်ငေးငေးလေးဖြစ်နေသည့်ဆရာမကို အရာရာ ကြင်နာဖေးမ ယုယခွင့်ရနေ၊ ဦးဆောင်ခွင့်ရနေတာသည်ပင် သူ့အတွက် ကျေနပ်ကြည်နူးနေစေပါသည်။

သူ့ဟာ... ဆရာမရဲ့ခြင်သော်လေးပါ။

ဆရာမကိုမှီပြီး မျက်လုံးကိုမှေးကာ ရှေ့မှ သန္တာပိုပိုရန်မှ လွတ်

အောင် ဟန်ဆောင်နေပေမယ့် သူ နိုးကြားနေပါသည်။ ဆရာမကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ။ ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်ရမလဲသာ တွေးနေသည်မဟုတ်ပါလား။

အဲ... ညဝက်လောက်ကျတော့ သူ အရမ်းအိပ်ချင်လာရင်း သူ့မှာ စာမေးပွဲအတွက်လည်း အရမ်းပင်ပန်းခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။ သည်တော့ ဆရာမကိုကျောပေးရာမှ မျက်နှာလှည့်ကာ ခုံပေါ်နဖူးတင်ပြီး အိပ်ပျော်သွားမိပါသည်။

“ဟင်!”

သူနိုးလာတော့ မန္တလေးရောက်တော့မည်မို့ ရထားတစ်စင်းလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ အလင်းရောင်လည်း လာနေပေပြီ။ ခုံပေါ်မှာ ဆရာမက ငုတ်တုပ်လေးထိုင်နေပြီး သူ့နဖူးအောက်မှာ စောင်လေးတစ်ထည်ခုလျက် ဆရာမ လက်ရာ။ သူ့ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲခံစားလိုက်ရ၏။

“ဟာ! ကန်တော့... ကန်တော့ပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော် အိပ်ပျော်သွားမိတယ်”

“အိပ်ပျော်သွားတာ ကောင်းပါတယ်၊ မင်းအရမ်းပင်ပန်းနေပြီလေ”

“မန္တလေးဝင်တော့မယ် ထင်ထယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုဘက်ရထားအတွက် လက်မှတ်တန်းစီရင်းမယ်။ မြစ်ကြီးနားကို ရထားဆက်စီးရမယ်”

“ဪ”

ပါသည့်ရေနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်ကြ၏။ အံ့ဘုန်းညို ခရီးတစ်ခါမှ မသွားဖူးပေမယ့် ဖျတ်လတ်သွက်လက်နေ၏။ လူငယ်အများစုဟာ

ထိပ်ရပ်ခြားကိုတောင် စွန့်စားထွက်ခွာနေကြသည်မို့ ဒီခရီးဟာ သူ့အတွက် အပန်းမကြီး။

ရှေ့မှမောင်နှမလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ပြင်ဆင်နေကြသည်။ သန္တာပိုပိုမှာ သူ့အပေါ် နောင်ကြိုးငင်နေပုံရ၏။

“ဟေ့! ဒီမှာကောင်လေး၊ ဘာအကြောင်းပဲရှိရှိ ဖုန်းဆက်နော်။ ဆိုတဲ့ဆီလာခဲ့... သိလား။ နင့်ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ငါအများကြီး ကူညီအေးနိုင်တယ်”

“ကျေးဇူးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မလိုပါဘူး။ ငါ့ဆရာမ ရှိတယ်”

“ဆရာမ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် နင် ဘယ်သူ့အားကိုးမလဲ။ ငါ့စားလိုက်ဦး”

သန္တာပိုပိုစကားကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲသွားပြီး အံ့ဘုန်းညို စကားချဲ့အသွားခဲ့လျှင် သူမက စီမံကိန်းတွေ ချမှတ်နေလေသည်။

“ငါတို့ဆီလာခဲ့၊ အလုပ်တွေ ပေါ့မှပေါ့၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်အတောင်ပံနဲ့ကိုယ် ပျံသန်းစမ်းပါ။ ရေသာမခိုနဲ့။ သူ့ရဲကောင်းကို ကိုးကွယ်တဲ့ငါ့ကို ငါမုန်းတယ်”

တီးတိုးပြောနေသည်မို့ ဆရာမ မကြားလောက်ပေမယ့် အံ့ဘုန်းညို သေသေချာချာကြားပါသည်။ သို့သော် သူ သန္တာပိုပိုကို လက်ခါပြုလိုက်၏။

မရူတော့ဘူး... သန္တာပိုပိုရဲ့ နင့်ဆေး မတိုးတော့ဘူး။ ငါက သူ့ရဲကောင်းကိုးကွယ်သူ မဟုတ်ဘူး။ ငါကိုယ်စိုင် သူ့ရဲကောင်းဖြစ်ချင်တာ။

မကြာမီ ရထား မန္တလေးဆူတာထဲ ဝင်ရောက်လာပြီမို့ သူ

၁၂၀ ကြယ်စင်ပျံ့ဝေ

အထုပ်အဝိုးတွေကို ကျောပိုးတာပိုး၊ ဆွဲတာ ဆွဲလိုက်သည်။
 နောက်ဆံတင်ငင်နှင့် အစ်ကိုနောက် လိုက်ပါသွားသည့် သန္တာ
 ပုကို သူ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၃)

မြစ်ကြီးနားလက်မှတ်ယူပြီး ရထားအထွက်ကို သူတို့စောင့်ဆိုင်း
 နေရပါသည်။ ရထားက ရှစ်နာရီလောက်မှထွက်မည်။ သူတို့ရောက်တာ
 ခြောက်နာရီလောက်ကမို့ နှစ်နာရီလောက် စောင့်နေရဦးမည်။

ဘယ်မှလည်း သွားစရာမရှိ၊ သွားစရာမလိုသည်မို့ ရထားပေါ်
 နာပင် သူတို့ထိုင်စောင့်နေကြစဉ် သန္တာပိုပို သူမြင်ကွင်းထဲသို့ ရောက်
 နိုင်လာလေ၏။

“ဟင်!”

ဒီကောင်မလေး သူ့အိမ်ကနေ ပြန်လာတာလား။ အခုခေတ်
 ကောင်မလေးများ လွန်လိုက်တာ။ မွေးယုံဖြူလည်း အံ့သြနေမိသည်။
 အံ့ဘုန်းညိုကို တော်တော်သဘောကျနေတာဖြစ်မည်။

စတိုင်ဘောင်းဘီအနက်၊ ရယ်ဒီမိတ်ပန်းရောင်အင်္ကျီလှလှလေး
 နှင့် သန္တာပိုပိုအသွင်က အရုပ်မလေးနယ်။

သူမက ခရီးသွားနေကျမို့ထင်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှိသည့်တွဲကို

လည်း ရှာတွေ့တာပါပဲ။

“ဟေး... ယူ၊ ဒီမှာ ယူစို့လမ်းမှာ စားသွားဖို့ စားသောက် ဖွယ်ရာတွေ”

သူ့နောက်မှာ ခြင်္သေ့လောသည့်လူတစ်ယောက်နှင့်၊ အံ့ဘုန်း ညိုတို့ တယ်ပြီးဘုန်းကံမြင့်နေပါလား။ ကျွေးမည့်ပေးမည်သူနှင့်။

“ဟာ! နေပါစေ မပိုပို၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာ ဝယ်စားပါမယ်”

“မဟုတ်တာ၊ လမ်းမှာ အစားအသောက်တွေ ဈေးကြီးတယ်။ ပြီး... ယူတို့နှစ်ယောက်က လောကကြီးကိုမမြင်ကြတော့ဘူးလေ။ ယူ သွားပါ။ ခင်လို့မင်လို့ပေးတာ။ တို့အတွက် အပန်းမကြီးပါဘူး”

အတင်းပင် ဆွဲခြင်းကို ရထားတွဲပေါ်တင်ပေးသဖြင့် အံ့ဘုန်းညို အားနာနာနှင့်ပင် လက်ခံရတော့သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မပိုပို၊ ဒီခြင်ခွံကို ဘယ်ကိုပြန်ပေးရမလဲ”

“ရှင့်ကို လိပ်စာကုတ်ပေးထားတယ်လေ၊ လာဖို့ပေါ့”

“ဗျာ!”

“ကဲပါ... လန့်မနေပါနဲ့၊ ခြင်းပါ ပေးတာပါတဲ့ရှင်။ တို့က ခင် ရင်ခင်သလို၊ လုပ်ချင်ရင်လုပ်ချင်သလို ပြုမူတတ်တယ်။ ယူကိုမြင်မြင် ချင်း ခင်လို့၊ လမ်းမှာအဆင်ပြေပါစေဆိုတဲ့စေတနာသန့်သန့်နဲ့ ပေးလိုက် တာပါ။ ယူကတော့ တို့ကိုမခင်ဘူးမဟုတ်လား”

“ခင်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ်။ မိကွာထောက် တဲ့အတွက် ခင်ဗျာဘဝမှာလည်း အစစအရာရာ အဆင်ပြောချောမွေ့ ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ပါတယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်စုံပါစေ။ ရယ်ရတယ်... ရှင်က ဘုန်းကြီးကျ

နေတာပဲ”

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို အားနာနေမိသည်။ ဆရာမက သောက တွေနှင့် နစ်မြုပ်နေရစဉ်၊ သူကတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အလိုက်အထိုက် စကားတွေပြောနေရသည်။

စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သန္တာပိုပိုကလည်း ရထား အောက်မှရပ်ကာ ရထားမထွက်မချင်း စကားတွေပြောလျက်။

အံ့ဘုန်းညို မချီသွားဖြင့် အလိုက်သင့် ပြန်ပြောနေရသဖြင့် အင်း... အဲ... ဖြစ်နေရ၏။

ရှစ်နာရီထိုးမှ ရထားထွက်လေတော့ သူမက သူ့ကို လက်တပြ ပြန် ကျန်ခဲ့သည်။ သည်တော့မှ အံ့ဘုန်းညို သက်ပြင်းချမိသည်။ သူ့ ချက်လုံးက သန္တာပိုပိုပေးသည့်ခြင်းထဲ ကြည့်လိုက်၏။

ရေသန့်နှစ်ပုလင်း၊ ကော်ဖီဘူးတစ်ဘူး၊ ကိတ်မုန့်၊ ထိုးမုန့်၊ လမုန့် နှင့် လက်ဖက်ဘူးတွေ၊ အချို့အချဉ်ထုပ်တွေ။

“အားပါးပါး...”

မိုးမိုးတန်းတွဲမှာ စီးလာပေမယ့် သန္တာပိုပိုတို့မောင်နှမဟာ သူဌေး တွေမှန်း သိသာပါသည်။ ယခုပင်ကြည့်ပါလား။ မုန့်တွေ စားသောက် နှယ်ရာတွေ အလှပယ်။

အဘွားပေးလိုက်သည့်မုန့်တွေစားပြီး သန္တာပိုပိုပေးသည့်မုန့်တွေ တို့ ဆက်စားရုံ။ သူ ဆရာမကိုချော့မော့ပြီး အစာဝင်အောင် ကျွေးပေ မယ့် ဆရာမက မစားပါ။ အရည်တောင် မနည်းတိုက်ရသည်။

သန္တာပိုပိုထည့်ပေးလိုက်သည့် လိုတရခြင်းကြီးကြောင့် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူ အစားအသောက်အတွက် မပူရတော့ပါ။

သူတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် မြစ်ကြီးနားသို့ ည(၈)နာရီ လောက်မှာ ရောက်သွားကြသည်။ ရထားကျပ်ပေမယ့် ကချင်ပြည်နယ် ၏ ရှုခင်းအလှအပများကိုကြည့်ရင်း အံ့ဘုန်းညို အံ့သြနေခဲ့ရသည်။

သို့သော် ခရီးဆုံးခါနီးပြီမို့ မေမေကြည့်အတွက် သောက ပရိ ဒေဝက အံ့ဘုန်းညိုရင်မှာ ရုန်းကြွလာခဲ့သည်။ သူ့အပေါ်မှာ ဆွေမျိုးရင်း ခြာလို၊ ကိုယ့်မြေးကိုယ့်သားလို ကြင်နာခဲ့သည့် မေမေကြည့်မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိရင်း သူ့ရင်မှာ ဆို့နှင့်နေရ၏။

ဆရာမမှာ ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ တစ်လမ်းလုံး မျက်ရည်များနှင့် ယခု မြစ်ကြီးနားမြေကို နင်းမိတော့ ဆရာမ၏မျက်ရည်များက တမံကျိုး သည့်နယ်။

သူတို့ဆရာတပည့် ရထားပေါ်မှဆင်းပြီး အထုပ်အပိုးများနှင့် ကြီးအိပ်မည့်သူ ရှာကြသည်။ ဒေါက်တာကြည်ထိုက် ဖုန်းကြိုဆက်ထားမည် မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် အတော်ကြာကြာရှာသည်အထိ မည်သူမျှ လာ မကြုံ။ အင်းလေ... အကြောင်းဖြစ်နေတာဆိုတော့ မေ့ချင်လည်းမေ့နေ မှာပေါ့။

ဆရာမ၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ကြင်နာစွာတွဲရင်း အံ့ဘုန်း ညို ဆရာမကို စာနာသနားနေမိသည်။ မိဘဆုံးရှုံးခြင်း၏ သောက ပရိဒေဝကို သူဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီးပြီမဟုတ် ပါလား။

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့အိမ်သို့သွားရန် အနားသို့ရောက်လာ မေးမြန်း နေကြသည့်ကားတစ်စီးကို ငှားလိုက်ကြသည်။ ကားမောင်းသူက အသက် လေးဆယ်ကျော်ခန့်။

အံ့ဘုန်းညို အဖေကိုသတိရသွားမိသည်။ အဖေအရွယ်။

“ဦးလေး... ဒေါက်တာချမ်းမြေ့တိုက်ကို သိလား”

“သိပါတယ်၊ ဘူတာနဲ့မဝေးလှပါဘူး”

“အဲဒီကိုသွားမယ်၊ မြန်မြန်သာမောင်းဗျာ”

မေမေကြည့်အသုဘကို သူတို့မိမိပီပီမလား။ ဒေါက်တာချမ်း မြေ့ ဖုန်းဆက်သည့်နေ့မှာ ချက်ချင်းမသွားနိုင်ခဲ့။ စာမေးပွဲအတွက် နောက် တစ်ရက်နေခဲ့ကြရသည်။ နောက် လမ်းမှာ နှစ်ရက်။ မေမေကြည့် ကွယ် လွန်သွားတာ လေးရက်တောင် ရှိပါပြီကော။

အသုဘကိစ္စတော့ ပြီးနေလောက်ပေပြီ။ ဒါမှမဟုတ် သမီးဖြစ် သူရောက်အောင်များ စောင့်ဆိုင်းနေလေမလား။

ကားပေါ်မှာ မျက်ရည်များနှင့် မချိတင်ကဲ။ ပူဆွေးသောက ရောက်နေရာသည့် ဆရာမ၏လက်မောင်းကို အံ့ဘုန်းညို အားပေး ဖေးမ သည့်အနေဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

သူလည်း စကားတစ်ခွန်းမျှ ပြောမထွက်နိုင်။ ကားဆရာက တော့ သူတို့ဆရာတပည့်ကို တကြည့်ကြည့်။

ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးက သူတို့ကိုစောင့်ကြိုမှာလဲ။

အချစ်ဆုံးမိခင်ကြီးကို နောင်ဘယ်သောအခါမှ မတွေ့ရ မမြင် ရတော့ပါ။ မေမေအကြင်နာ၊ မေမေမေတ္တာတွေကို နောင် ဘယ်တော့ မှ မရရှိတော့ဟူသောအသိက မွှေးပျံ့ဖြူးရင်ပြင်တစ်ခုလုံးသို့ ဒါးလှံထက် ထက်နှင့် မွှေဆွသည့်နယ်။ သူမ ဖြေမဆည်နိုင်။

ကားလေးက လှပသည့်နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့မှာ ထိုးရပ် လိုက်သည်။ မြစ်ကြီးနားသို့ မွှေးပျံ့ဖြူး တစ်ခေါက်မှ မရောက်မှူးပေမယ့်

ခြံရှေ့မှဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် သူ့အိမ်မှန်း သိလိုက်ရသည်။
 အိမ်ရှေ့မှာလည်း ကားလှလှတစ်စီးရပ်လျက်။
 မိသားစု၏ဘဝ၊ အမိအဖတို့၏ဘဝတွေကို ခုတုံးလုပ်၊ နင်းမြေ
 လျက် သူ့ဘဝကို ကြီးမြင့်အောင် နင်းတက်သွားသူကြီး၏ အိမ်ကေဟာ
 သို့ မွေးပျံ့ဖြူ ရောက်ရှိလာခဲ့ရပေပြီ။
 သူမရဲ့အချစ်ဆုံးမေမေ၊ ဒီအိမ်မှာ ကျဆုံးခဲ့တာပေါ့။ သို့သော်
 အိမ်ရှေ့မှာ လူသူလေ့ပါးနှင့် ရွပ်ထွေးမနေဘဲ ရှင်းလင်းနေခဲ့သည်။

“မေမေ”

ကားပေါ်မှဆင်းလျှင်ဆင်းခြင်းပင် မေမေ့ကိုအော်မြည်တမ်းတ
 လျက် မွေးပျံ့ဖြူ ပုံလျက်သား လဲကျ ခွေခေါက်သွားခဲ့ရပေပြီတည်း။
 အိမ်ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်မျှမရှိ။ အံ့ဘုန်းညို ဆရာမအတွက် အရမ်း
 စိုးရိမ်သွား၏။ ဆရာမကိုပြေးပွေ့ထားပြီး သူ့မှာ ကိုးယ့်ကားယား။

“ဆရာမ... ဆရာမ... သတိထားပါဦး၊ အဘ... အဘရေ
 လာကြပါဦးခင်ဗျာ... လာကြပါဦး”

အံ့ဘုန်းညို ခြေမကိုင်မီ လတ်မကိုင်မီ၊ ရေစိမ်းမြေစိမ်းနေရာ
 ဒေသမှာ သူ့သိတာ အဘတစ်ယောက်ပဲရှိသဖြင့် သူ အိမ်ထဲသို့ ကြီး
 အော်မိ၏။ ကားဆရာဦးလေးကြီးမှာလည်း ကားပေါ်မှ အပြေးဆင်းလာ
 ခဲ့ရှာပါသည်။

“ဟဲ့၊ ဟဲ့၊ ... သမီး... သမီး”

အိမ်ထဲမှအသံများနှင့်အတူ ထွက်လာသည့်အဘဦးထွန်းနိုင်နှင့်
 သူ့နောက်မှ မေမေကြည်ကြောင့် အံ့ဘုန်းညို၊ ခေါင်းမွေးတွေ ထောင်
 ကုန်အောင်ပင် အံ့အားသင့်သွားပြီး ပွေ့ချီထားသည့် ဆရာမကိုယ်လုံး

ပင် ပြုတ်ကျသွား၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။

“မေမေကြည်”

သူ လွှတ်ခနဲ အလန့်တကြားအော်လိုက်စဉ် အဘက ကြင်နာ
 ရှာ ဇေးနေခဲ့သည်။ ခရီးဦးကြိုပြုခဲ့သည်။

“လာ... လာ... အိမ်ထဲခေါ်ခဲ့ အံ့ဘုန်းညို၊ ကားဆရာရော
 အိမ်ထဲဝင်ပါဦးကွယ်၊ နားကြပါဦး”

အံ့ဘုန်းညို ယခုတိုင် သတိလစ်နေသည့်ဆရာမကို ပွေ့ချီပြီး
 အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်ရသည်။ လူက အံ့ဘုန်းညို နားမလည်နိုင်မှုတို့နှင့်အတူ
 ဆရာမကို စိုးရိမ်ရလွန်းသဖြင့် တဒဂ်ရှူးချင်ချင်။

ညှော်ခန်းဆိုဟူသည်ပေါ်မှာ ဆရာမကို ညင်သာစွာ ချပေးရင်း၊
 သူ၊ အဘနှင့်မေမေကြည့်တို့ ဆရာမသတိရအောင် ပြာပြာသလဲ ပြုစု
 ပေးနေကြစဉ် စားပွဲထိပ်ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်မှာ အေးဆေးစွာ စီးကရက်ဖွာ
 နေသည့် သားသားနားနားလူတစ်ယောက်ကို အံ့ဘုန်းညိုမျက်စိထဲ ခိုင်း
 ခနဲမြင်လိုက်ရသည်။

ထိုလူက ခပ်မဲ့မဲ့မျက်နှာထားဖြင့် သူတို့ကို ခပ်အေးအေးပင်
 ကြည့်နေခဲ့သည်။ အဲဒါ ဆရာမရဲ့ အတ္ထုကြီးပါသည်ဆိုသည့် ဒေါက်တာ
 ချမ်းမြေ့ဆိုတာ မြင်ရုံနှင့်သိလိုက်သည်။

ဆရာမသတိလစ်နေသဖြင့် သူတို့ စိုးရိမ်ပြာယာခပ်နေသမျှ သူ
 ကတော့ သူ့နှင့်လုံးဝမသက်ဆိုင်သည့်နယ်။

ဒါလား... ဆရာမအစ်ကို...

ဒါလား... ဒုက္ခသည်...

အိပ်ရာပေါ်မှာ လေဖြတ်နေတာ ခြောက်လလောက်ရှိပြီဖြစ်သည့်

နီးတစ်ယောက်၏ခင်ပွန်းတို့လား။

သူ့ဒုက္ခတွေအတွက် ဝင်ပြီး စားရတ်ရာ လက်လျှိုနေကြရင်း ပိန်ချုံးချိန်နေသည့် မိဘနှစ်ပါးရဲ့ရင်နှစ်သည်းခြာ သားကြီးကြည့်သွားလား။ အံ့ဘုန်းညိုမျက်လုံးထဲမှာ ပဟေဠိတွေနှင့် အမုန်းတရားတွေက တစ်လှည့်စီ လက်ဖြာလျက်။

ဆရာမအတွက် သူခံပြင်းလှပါသည်။ နာကြည်းလှပါသည်။ သူ့စမ်းသက်ချက်က ဘာလဲ။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ။ အားလုံးသော နှလုံးသားတွေ၊ နှလုံးသွေးတွေကို ထုံးလိုချေ၊ ရေလိုနှောက်၊ ယေတောက်၊ တမ်း ကစားနေတာလား။

ဟစ်တလားရဲ့ နာဖိစစ်ဆရာဝန် ဒေါက်တာမင်ဂလီလို လူတွေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း၊ မျက်လုံး၊ နှလုံးသည်းပွတ်တို့ကို အရှင်လတ်လတ်ဖြတ်တောက် ခွဲစိတ်ယူမည့်လူ။

ရောမမြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေတာတောင် တယောက်မှ မပျက်သည့် နီရိုးဘုရင်လို သွေးအေးအေးနှင့် ရက်စက်ကောက်ကျစ်သည့် သူ့အပြုံးက လှောင်ပြောင်သရော်ဟန်အပြည့်။

“မေမေ့သမီး အိုင်တင်လုပ်နေတာပါ။ တံကယ်သတ်လစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ အလကား... မူရာမာယာများနေတာ”

သူ့အပြောက ရက်စက် ကောက်ကျစ်လွန်းလှသည်။ မိဘနှစ်ပါးနှင့် မွေးပျံ့ဖြူကို ရက်စက်စွာ သပ်လျှိုလိုက်သည့်စကား။ အထင်အမြင်လွဲမှားစေသည့်စကား။

“မဟုတ်ဘူး သား၊ ကြည့်စမ်း! ငါ့သမီးလေး ပိန်ချုံး ချည်နဲ့ သွားလိုက်တာ။ လုပ်စမ်း! ဆေးအိတ်သွားယူစမ်း သား၊ သမီးကို ကုမ

ဦး... ကူပါဦး။ အံ့ဘုန်းညို... သမီးဘယ်လိုတွေဖြစ်လာသလဲ။ ဘယ်လောက်ခံစားလာရသလဲ... ပြောပါဦး”

မျက်ရည်ဖြူဖြူကျရင်း သမီးအတွက် ပြာသာခတ်နေ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့် မေမေကြည့်ကို အံ့ဘုန်းညို မယုံမရဲစွာနှင့် ထိကိုင်ကြည့်မိသည်။ ဒါ မေမေကြည်အစစ်လား... အတုလား။

“မေမေကြည် မသေဘူးနော်၊ သတိလစ်နေ၊ မျောနေတာကို သေပြီမှတ်လို့ ဖုန်းမှားဆက်လိုက်တာလား။ မေမေကြည်မသေတာ သားအရမ်းဝမ်းသာပါတယ်”

သို့သော် အစက ဖြူဖြူလုံးလုံး ဝဝကစ်ကစ်လေးဖြစ်သည့် မေမေကြည်မှာ ခြောက်လအတွင်း ပိန်ပါးချောတော့လျက်။ မသေရုံတမယ်။

အဘနှင့်မေမေကြည်၊ သမီးအတွက် ရတက်ဖြာပြီး ခေါင်းစမ်းခြစ်စမ်း ဟိုနှိပ်ဒီနှိပ်နှင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသလောက် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့မှာ သရော်လှောင်ပြောင်သည့်မိပြုံးနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်။

“မေမေရယ်... မေမေ့သမီး အရှက်ပြေ မူရာမာယာတွေ လုပ်နေတာပါ။ မအေသေတယ်ဆိုတာတောင် ချက်ချင်းပြေးမလာဘဲ သူ့လင်လေး စာမေးပွဲပြီးမှ လာခဲ့တာမကြာင့် အရှက်ပြေ သတိမေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပါ။ ပိန်ချုံးချည်နဲ့နေတာ ထည့်မပြောနဲ့မေမေ၊ ဟိုမှာ နှစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေ ဘယ်လိုစားတယ်မှမသိတာ”

“ကဲ၊ ဒီစမ်းသပ်ပွဲမှာ သား နိုင်တယ်နော်၊ မေမေ့သမီး ရှုံးတယ်။ မေမေတို့အားလုံး သားဆန္ဒ သားဆုံးဖြတ်ချက်ကို လိုက်နာရမယ်”

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏ လူမဆန်သည့်စကားကြောင့် အံ့ဘုန်းညို မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲဖြစ်သွားခဲ့၏။ သူ့မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က

ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဆရာမရှိတဲ့ မြစ်ကြီးနားမြေမှာတော့ ကျုပ် ဆရာမကို စောင့်ရှောက်ရအောင် တွယ်ကပ်နေရဦးမှာပဲ”

“မလိုဘူး ဓမ္မာကောင်၊ ဒါ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ငါ့နဲ့ ငါစောင့်ရှောက်မယ်။ သွား... မင်းထွက်သွားတော့။ အရှက်မရှိတဲ့ကောင်၊ ထာဝီရေသီနား ခိုစားတဲ့ကောင်။ မင်းမျက်နှာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး”

သူ့သားက ပက်ပက်စက်စက်နှင့် ရက်ရက်စက်စက်တွေ မြေပေါ်မှာ နေ၊ လုပ်နေလျှင် မေမေကြည် မျက်စိမျက်နှာတွေ ပျက်လျက်။ ဟိုထိုးတာ တစ်ချက်နှစ်ချက်။ သူ့ပြန်ထိုးနေတာ ဆယ်ချက်လည်းမဟုတ်ဘူး။ မတရားအနိုင်ကျင့်နေတာ။ ကားမောင်းသမားကြီး အကဲအကွယ်ပေးလို့သာ အံ့ဘုန်းညို ဖွတ်ဖွတ်မကျေတာ။

“ဟဲ့! သား။ မင်းလွန်နေပြီ။ ကလေးကို ဒီလောက်ထိုးကြည့်ရရင် တော်ရောပေါ့။ မင်းဘယ်လိုတွေ ပြောလိုက်တာလဲ။ အံ့ဘုန်းညိုဟာ မေမေတို့ဧည့်သည်ပါ”

“ဧည့်သည်ပေမယ့် အိမ်ရှင်ကို စော်ကားတယ်မေမေ။ ဒီအကြည့်... ကျွန်တော်နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားပြီ”

“ဟဲ့! မင်းလုပ်တာလည်း အံ့ဘုန်းညိုမျက်နှာနဲ့ တစ်ကိုယ်တူပျားရောင်... ပေါက်ကွဲနေပြီ”

“မကျေနိုင်ဘူး မေမေ။ ဒီအရွယ်ထိ သားကို ဘယ်သူမှမကျေကားဖူးဘူး။ ဒီလို လက်တောက်လောက် မလောက်လေး မလောက်လောက် စော်ကားတာ ကျွန်တော် လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူး။ မကျေအေးနိုင်ဘူး”

အချောအတင်ရန်ပွဲကို နားထောင်ရင်း ဖွေးပျံဖြူ နားမလည်ဘဲ သူမ သတိလစ်နေတုန်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ။ အံ့ဘုန်းညို ဆရာမ

နားသို့ကပ်သွားပြီး ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဆရာမ... ဆရာမဟာ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်း၊ သူ့ခွဲစိတ်ခန်းထဲက ကလေးတစ်ကောင်ပဲ။ သူက ဖက်ဆစ်ဆရာဝန်ပဲ။ ဒေါက်တာမင်ဂလီ လူတွေကို အရှင်လတ်လတ် အသည်းနှလုံးထုတ်ပြီး သုတေသနပြုတဲ့လူ။ စမ်းသပ်ချင်တဲ့လူ”

“ဟိတ်ကောင်! မင်း ငါ့ကိုဘာမှဝေဖန်နေစရာမလိုဘူး”
အံ့ဘုန်းညိုစကားလုံးများက နာကြည်းမှုဖြင့် ထက်မြည့်နေလျှင် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ ဒေါသပိုထွက်ရသည်။

ဒီလက်တောက်လောက်ကများ စကားလုံးတွေ မတန်မရာ။ အံ့ဘုန်းညိုအသွင်က ဒဏ်ရာရ သားကောင်ပမာ။

“ကျွန်တော်သွားမယ် ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့ မြစ်ကြီးနားမြေမှာ ကျွန်တော် ကုပ်ကပ်ဖက်တွယ်နေဦးမှာပါ။ ဆရာမအနားမှာ အနီးကပ် မစောင့်ရှောက်၊ မကူညီနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် အဝေးက စောင့်ရှောက်နေပါမယ်”

“မေမေကြည်... ကျွန်တော်သွားပြီ မေမေကြည်သားကို ကိုယ်ထက်ရောက် ကျူးလွန်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ကျောပိုးအိတ်သေးသေးလေးကို ကောက်လွယ်၊ လူကြီးများကို မကျေမတော့ပြီး အံ့ဘုန်းညို ထွက်ခွာသွားမည်ပြင်လျှင် မေမေကြည်ရော၊ ချုံဖြူပါ သနားကရုဏာများကြောင့် မျက်ရည်များ စိုတက်လာကြ၏။

“သား... ဒီမှာ အသိလည်းမရှိဘဲနဲ့၊ မေမေကြည်တို့နဲ့ပဲ နေသွား။ သူ့ကို သား ဝန်ချတောင်းပန်လိုက်ပါ”

“အို! အံ့ဘုန်းညို၊ မင်း ဒီမှာ ဘယ်သွားနေမလဲ၊ ချက်ချင်းပြန်

၁၇၄ ◈ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ရအောင်လည်း ရထားလက်မှတ် ချက်ချင်းရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းမှာ လမ်းစရိတ်လည်းမရှိဘူး။”

ဆရာမအသံက နွမ်းဖျော့ အားမဲ့သည့်အသံ။ လောလောဆယ် သူမမှာ ငွေမရှိတော့။ လခမထုတ်ရသေးသည့်အတွက် ရှိသမျှငွေထောက်ကလည်း အလာစရိတ်နှင့်ပင် ပြောင်ပေပြီ။ လခထုတ်မှ သူငယ်ချင်းဘဝကမှငွေလွှဲပေးလိုက်ဖို့ မှာပြီးသား။

ဆရာမအသံက ကြော့ကွဲနွမ်းဖျော့နေပြီး အင်အားမဲ့လွန်းနေတယ်လည်း။ အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကိုကြည့်ပြီး ရင်တစ်ပြင်လုံး မီးလောင်ခံရသလိုရောင်ကိုင်းနာကျင်နေလိုက်သည်မှာ အထိပင် မခံနိုင်တော့။

“ရပါတယ် ဆရာမ၊ တကယ်ဆို အံ့ဘုန်းညိုဆိုတဲ့ကောင်ဆယ်လေးနှစ်သားကတည်းက လမ်းပေါ်ရောက်နေရမယ့်ကောင်ပါ။ ကျွန်တော် ဆယ်ခုနှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ဆရာမပေးထည့်ထားခွန်အားတွေနဲ့ လောကကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိတွေ ရှိနေပါပြီ။ လောကြီးထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက် နေရာတစ်နေရာတော့ ရှိမှာပါ။ ကျွန်တော် ဆရာမကို နေ့တိုင်း လာကြည့်ပါမယ်”

ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည့် အံ့ဘုန်းညို၏မျက်ရည်စက်စက်မွှေးပျံ့ဖြူ၏ခြေအစုံပေါ်သို့ လွင့်စင်ကျကျနံ့ခံ၏။

“သား”

“အံ့ဘုန်းညို”

သားအမိနှစ်ယောက်၏ ရင်ကွဲပက်လက်အသံများကို နားထောင်ပြီး ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ ဒေါသတွေ အဆမတန်ထွက်နေခဲ့လေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၄)

“ဒီဆရာဝန်က ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်ဆိုးရှိတယ်။ ငွေရမယ်ဆိုရင် သူ့ဆေးခန်းမှာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးတယ်။ တိတ်တဆိတ် တရားမဝင်ပေါ့။ ဥပမာ- ကိုယ့်ဝန်ဖျက်ချပေးတာတွေ သားကြောဖြတ်ပေးတာတွေအထိ”

“အို!”

ယခုတော့ အံ့ဘုန်းညို ကားသမားဦးလေးကြီး၏အိမ်မှာ ခေတ္တသောင်တင်နေရသည်။ ထိုညက ဒေါက်တာချမ်းမြေ့အိမ်မှာ သူတို့ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်နေစဉ်၊ ဦးစိန်ခိုင်လည်း အနားမှာရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။ သူ ဒီကလေးကို သနားကရုဏာသက်ရသည်။

ချောမွေ့နူးညံ့သော သူ့ရုပ်ကြောင့် အံ့ဘုန်းညိုမှာ ‘မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်ဝါစေ’ ဟူသောဆုနှင့် ပြည့်စုံလေသလားမသိ။ သူ့ကိုမြင်လေရာရာ လူများက မေတ္တာရှိတတ်ကြပေသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဦးလေးရယ်... ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ကိုယ့်မအေကိုများ မသေဘဲ နဲ့ သေတယ်လို့ညှာပြီး သူမို့ ဖုန်းဆက်ရက်တယ်။ ဆရာမက ဖုန်းရချင်း လာမလို့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီးဖို့ တစ်ရက်လိုနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စာမေးပွဲကိစ္စနဲ့ပိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကျော့ရှင် ဆရာမ နဲ့ မေမေကြည့်အတွက်ပဲ။ အဲဒါကို ဆရာမက လက်မခံဘူး။ ကျွန်တော် ကို စာမေးပွဲဖြေကျန်စေခဲ့ပြီး သူတစ်ယောက်တည်း မြစ်ကြီးနားလာဖို့ လုပ်ပါတယ်”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ ခရီးက ဝေးလွန်း ကြမ်းလွန်းပါတယ်။ မိခင်အတွက် သောကရောက်နေရာတဲ့... မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက် အတွက် မသင့်တော်ပါဘူး”

ဦးလေးကြီး၏နမ အပျိုကြီးက ဝင်ရောက်ပြောရှာသည်။ အေးချမ်းသည့်မြစ်ကြီးနား၏ညက အံ့ဘုန်းညို ထင်သလောက် မဆို။ နေရာတိုင်းမှာ ကြင်နာတတ်သူများ ရှိနေသည်။ ဦးလေး ဦးစိန်ခိုင်နှင့် ဒေါ်လေး ဒေါ်စိန်မေတို့မောင်နှမသည် လူပျိုကြီး အပျိုကြီးများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ အရာအားလုံးဟာ သူ့စီမံပြုလုပ်ချက်တွေချည်းပါပဲ ခင်ဗျာ။ သူက ဆရာမကို မိဘကို သူ့လောက်မချစ်ခင် မတွယ်တာဘူး ဆိုတဲ့ပုံစံပြချင်တာ။ မအေသေနေတာတောင် ကျွန်တော်စာမေးပွဲဖြေပြီး မှ လာတယ်ဆိုတဲ့အပေါက်ချိုးပြတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ... ဒီလောက် ပက်စက် ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့အကြံအစည်ကြီးကို သူမို့ စဉ်းစားလို့ ရတယ်။ ဆရာမခမျာ ဘယ်လောက်တောင် နှလုံးသားတွေ ကြေမှု့ခဲ့ရသလဲ။ ဆရာမကို အရမ်းသနားရသလောက် အဲဒီလူကို အမှုန်ကြိတ် ပစ်ချင်တယ်”

“သူကတော့ကွာ... ပိုက်ဆံရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ ဆရာဝန်ပဲ။ လူနာတွေကိုတောင် ငွေအထပ်လိုက်ပုံမှ ကုတဲ့သူ။ ဒီလိုလှည့်စားမှုလောက် တတော့ အသေးအဖွဲ့ပေါ့”

ညှော်ခန်းထဲ မီးလင်းဖိုဘေးမှာ သူတို့ စကားစမြည်ပြောနေဖြစ်ကြသည်။ မြစ်ကြီးနားမြို့၏ဆင်ခြေပုံးရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ သစ်သားအိမ်သေးသေးလေးနှင့် နေလင်းကံစား၊ ဦးလေးခိုင်တို့မောင်နှမသည် သဘောသဘာဝ ကောင်းလှပါသည်။

အံ့ဘုန်းညို ကံကောင်းပါ၏။ ဦးလေးခိုင်မှာ အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ခဲ့သည်မို့ သူ့ကိုသနားကြင်နာလှပါသည်။ ဒေါ်စိန်မေကလည်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ဖိတ်ခေါ်ရှာပါ၏။

“ဒေါ်လေးတို့အိမ်မှာ မင်းပျော်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်ကွယ်။ ဒေါ်လေးတို့စားသလို စားနိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့”

“စားနိုင်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ညနေက ဆလတ်ရွက်ကြော်နဲ့ ဂျူးမြစ်ချဉ်ရည်ဟင်းလေး အရမ်းစားလို့ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မှာပါ။ နေတာတော့ ဒေါ်လေးတို့ လက်ခံရင် ဒေါ်လေးတို့နဲ့နေမယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာမ မပြန်သေးသရွေ့ ကျွန်တော် ဆည်း ရန်ကုန်မပြန်ဘူး။ သူ့အစ်ကိုအိမ်မှာ နေပေမယ့် ကျွန်တော် လုံးဝ မိတ်မချဘူး။ သူ့အစ်ကိုက ဘာနဖူး သိုက်တူးမယ့်လူစားမျိုး”

“မင်းက ဘာတတ်နိုင်လို့လဲ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ စာမေးပွဲဖြေ ခြီးသွားတဲ့ကျောင်းသား မဟုတ်လား။ ဦးလေးတို့ ကျွေးထားနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီလိုပဲ မင်း ဒေါ်လေးရဲ့ခြံက စိုက်ခင်းလေး ရေကူလောင်းပေါ့။ တော်ပါပြီ”

“စိုက်ခင်းလည်း ရေလောင်းပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တစ်ခုလည်း လုပ်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်တော် ဝပ်ရှော့မှာ သုံးနှစ် အလုပ်သင်ရင်း ဝင်လုပ်ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဉာဏ်ပါးတော့ တော်ရုံတန်နဲ့ ပျက်တာဆို ကောင်းကောင်းပြင်တတ်ပါတယ်။ ဦးလေးနဲ့သိတဲ့ကားဝပ်ရှော့တစ်ခုခုမှာ နေ့စားဖြစ်ဖြစ် သွင်းပေးပါဗျာ”

ဦးလေးခိုင် အံ့ဘုန်းညိုစကားကြောင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုထဲရင်း သူ့ကိုသဘောကျစွာ ကြည့်နေလေ၏။ ဒေါ်လေးမေမှာလည်း အံ့ဩချီးမွမ်းလျက်။

“ကျောင်းတစ်ဖက်တက်ရင်း အလုပ်လုပ်တာလား။ သားရန်ကလေးနဲ့ မထင်ရက်စရာကွယ်”

အံ့ဘုန်းညိုက သူ့ဘဝကိုပြောပြထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဦးလေးခိုင်တို့မောင်နှမမှာ သူ့အကြောင်း တော်တော်သိနေကြပေပြီ။

“ဆရာမခမျာ ကျွန်တော့်တာဝန်ယူရတဲ့အတွက် အလုပ်တွေအရမ်းလုပ်ရရှာတယ်လေ။ နေ့စဉ်ကျောင်းတက်ရတဲ့အပြင် ကျူရှင်သင်ရ၊ သိုးမွေးထိုးရ၊ တက်တင်းထိုးရနဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကျောင်းစရိတ်မ ကာမိပါစေတော့ဆိုပြီး အချိန်ပိုင်းအလုပ်သင် ဝင်လုပ်တာပါ။ ဆရာမကတော့ စာကိုပဲ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားစေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် စာလည်း လိုက်နိုင်ပါတယ်”

“အေးကွယ်... သားကို ဦးလေး တကယ်ချီးကျူးပါတယ်။ မိတ်ပိုက်ဆံဖြုန်းပြီး ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးတွေအတွက် တကယ်ကို အတုယူစရာပါပဲ”

ဒေါ်လေးမေမှာ အံ့ဘုန်းညိုကို သနားချစ်ခင်ပြီးသူပီပီ စေတနာ

တွေသာ တစ်မိမိစိမ့်ပွားနေလေတော့၏။

“ဦးလေးမောင်းတဲ့ကားပိုင်ရှင်မှာ ဝပ်ရှော့ရှိတယ်ကွ။ သူ့မှာ ကားဆယ်စီးလောက် ထောင်ထားတော့ ဝပ်ရှော့လည်း ရှိရတော့တာပေါ့။ ပြောလို့သာ ပြောရတယ်၊ ငါ့တူလည်း အကြာကြီးနေဖြစ်ချင်မှ နေဖြစ်မှာ။ ဦးလေးတော့ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးနေစေချင်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အလကားထိုင်စားရမှာ မြို့မကျပါဘူး။ အလုပ်လုပ်ပြီး ရတဲ့ပိုက်ဆံ... ဒေါ်လေးမေကို ပေးပါရစေ”

အံ့ဘုန်းညို စိတ်အားထက်သန်နေသဖြင့် ဒေါ်လေးမေတို့မောင်နှမမှာ အံ့ဘုန်းညိုအား အလုပ်လုပ်ခွင့် ပေးလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၁၅)

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး မွေးပျံ့ဖြူအတွက် ရင်ထဲမှာ ခါးသည်းနာကျင်လှပါသည်။ သူမရဲ့နှလုံးသားဟာ နာကျင်ရ လွန်းလို့ အဆမတန် ရောင်ကင်းကြီးထွားနေလိုက်တာ အထိပင် မခံနိုင် တော့။

ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ သားဖြစ်သူ၏အိမ်ဂေဟာမှာ အသား ကျနေပြီလားပင် မပြောတတ်တော့။ သူတို့ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေနေ သည်နယ်။

အိမ်မှာ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏ဇနီး ခိုင်နုငယ်ရဲ့ညီမဝမ်းကွဲတစ် ယောက်လည်း သူ့အစ်မကိုပြုစုဖို့ဆိုပြီး ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ မွေးပျံ့ဖြူ အထင်တော့ ကန်စပ်မှာ လာစောင့်နေသည့်ချိုင်းလို့ပဲ ခိုင်နုငယ်ရဲ့ညီမ ခိုင်သက်ဝေကို ထင်မိသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့... လှလှပပ ပြင်ဆင်ဝတ်စားထားသည့် ခိုင်

သက်ဝေသည် လှလည်းလှပါသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်လောက်သာရှိပြီး ဝင်းစိုသောအသား၊ လှပသောကိုယ်လုံးနှင့် မျက်နှာလေးကလည်း ဖွေးနု လတ်ဆတ်လျက်။ တောထဲမှသမင်မလေးလို အရာရာစူးစမ်းတက်ကြွ နေသည့်အရွယ်။

ခိုင်သက်ဝေ တက်ကြွနေသည်က ကိစ္စမရှိ။ လူမမာအစ်မကို ပြုစုဖို့ဆိုပြီး လူမမာအနားမှာ နေသည့်က ခပ်နည်းနည်း။ ဒီလိုကြီးရွှေ သဖွယ် တစ်အိမ်လုံးကို ဩဇာပေး ညွှန်ကြားနေသည်က ခပ်များများ။

ခိုင်သက်ဝေ၏အလုပ်များမှာ အလုပ်ပြင်ခြင်း၊ ဩဇာပေးခြင်းနှင့် ဈေးသွားခြင်းအပြင် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ကိုပြုစုခြင်း၊ ချွဲနွဲ့ခြင်းတို့သာ ရှိ ပေသည်။

ယခုအခါ ခြောက်တန်းနှင့် ခုနစ်တန်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏သားနှင့်သမီးမှာလည်း မိဘများက ဘယ်လိုပုံသွင်း ခဲ့သည်မသိ။ အဘိုးအဘွားနှင့်အဒေါ်ကို သိပ်မခင်တွယ်တတ်ကြ။ ကိန်း ကြီးခန်းကြီးနိုင်ဖို့သာ တတ်ကြသည်။

မိုးမလင်းခင်ကတည်းက မေ့မေ့ခမျာ အိမ်ဖော်ကောင်မလေး အမြင့်နှင့်အတူ မီးဖိုထဲမှထွက်ရ။ ဖေဖေကလည်း မြေးနှစ်ယောက်၏ ဝေယျာဝစ္စ၊ တစ်အိမ်လုံးအတွက် တောက်တိုမယ်ရအလုပ်တို့ဖြင့် ဂျင် ဂျင်လည်နေလေသည်။

သို့သော် သူတို့ကြည့်ရတာ ပျော်နေကြပုံပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ပျော် ချင်ယောင်ဆောင်နေကြသလားမသိ။

မွေးပျံ့ဖြူအမြင်မှာ 'ငိုဖလံ့မျိုး မီးကိုတိုးသည်' ဟု မြင်နေမိသော် လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေအတွက်မူ ဒါဟာ သူ့သား၊ သူ့မြေးတွေ မဟုတ်

ပါလား။ မေတ္တာတရား၏ အနှိုင်းမဲ့စွမ်းအင်ဖြင့် သူတို့ခွတ်မောင်းနေလိုက်ကြတာ သက်ဆုံးထိပင် တိုင်တော့မှာလားမသိ။

မွှေးပျံဖြူကတော့ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နှင့် မျက်နှာချင်း လုံးဝ မဆိုင်ချင်။ သူ့ရိုက်ချက်က ပြင်းလွန်းလို့ သူမမှာ ခုထိ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မပြေသေး။ ရင်မှာ တမြည့်မြည့်နှင့် လောင်ကျွမ်းနေလေဆဲ။

သူချမှတ်သည့် ရန်ကုန်မှတိုက်ခန်းကိုရောင်းပြီး ဖြစ်ကြီးနားမှာ လာရောက်ပူးပေါင်းနေထိုင်ရေးစီမံချက်ကိုလည်း မွှေးပျံဖြူ လက်မခံနိုင်ပါ။

အံ့ဘုန်းညိုအတွက်လည်း သူမ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ကို ပိုမို နာကြည်းမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အံ့ဘုန်းညိုဟာ ဧည့်သည်မဟုတ်ပါလား။ ပြီး... ဒီအရွယ်ဟာ သွေးဆူ တက်ကြွတတ်သည့်အရွယ်။ သူချင်ခင်လေးစားရသည့်ဆရာမကို အမနာပ ပြောတာ၊ စော်ကားတာကို ခံနိုင်မှာတဲ့လား။

သို့သော် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ကလည်း အတ္တတွေ တဟုန်းဟုန်းနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မြှင့်တင်တတ်သည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သည့် လူစားဖြစ်လေရာ...

ကလေးတစ်ယောက်ကို မတန်တဆ နင်းကန်ပြီး ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်လိုက်တာ ပြစ်မှုနှင့်ပြစ်ဒဏ် လုံးဝမမျှ။

အံ့ဘုန်းညို ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီလား။ ဘယ်အရပ် ဘယ်သောင့် ဘယ်ကမ်းမှာ အဆိပ်သင့်ငှက်ကလေး နားခိုနေပါသလဲ။ အထိုးအကြိတ်ခံရသည့်ဒဏ်ရာတွေကြောင့် နာဖျားနေမလား။

မွှေးပျံဖြူ ရင်နာရလွန်းသဖြင့် စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ

သူမအတွက်ပေးထားသည့် အောက်ထပ်အခန်းထောင့်လေးမှနေပြီး တစ်အိမ်လုံးကို စိတ်ပျက်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မိဘတွေအတွက်လည်း စိတ်မချမ်းသာ။ သူမပြန်ချင်ပေမယ့် မိဘတွေက မလိုက်။ သူတို့တွေကို သေတွင်းထဲမှာ မထားခဲ့ချင်။ မွှေးပျံဖြူ တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ချင်။

ဟော... တစ်နေကုန်ပြန်ပါပကော။ သူမ ဖြစ်ကြီးနားရောက်နေတာ သုံးရက်ပင် ရှိပါပြီကော။ သည်မြေဟာ သူမကို နွေးထွေးမှုတွေ ဘယ်တော့မှပေးစွမ်းမှာ မဟုတ်။ အိပ်တန်းပျံ့ငှက်ကလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း မွှေးပျံဖြူ အတွေးတွေ ပွားနေမိပြန်သည်။

မေမေ့ကို ပြန်ရနေတာပဲလေ။ မေမေ့ရင်ခွင်မှာ နားခိုနေရတာ နဲ့တင် သူမ ဒီမှာနေနေရကျိုး နပ်ပါသည်။ လုံးဝဆုံးရှုံးရပြီဟု ထင်ထားသည့်ရတနာတစ်ပါးမို့ မေမေသည် မွှေးပျံဖြူအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်အရာ။

အံ့ဘုန်းညိုအတွက်တော့ သူမ တစ်စက်မှ စိတ်မချမ်းသာခဲ့။ သူကလေးအဖြစ်က သောင်ပြင်လွှတ်သည့်ခွေးလိုလား။ သဲကန္တာရထဲမှာ လမ်းပျောက်ကျန်ခဲ့သည့် ကလေးငယ်လိုလား။ အသိအကျွမ်းတစ်ယောက်မှမရှိသည့် ဖြစ်ကြီးနားမြေမှာ အံ့ဘုန်းညို ဘယ်သွားနေမလဲ။ အချုပ်ခန်းထဲများ ရောက်နေမလား။

မွှေးပျံဖြူ မျက်ရည်ဝဲမိရသည်။ သူမသဘောက သူကလေးကို ဆားကင်းရာနေရာမှာ နားခိုတင်တယ်နေစေချင်တာ။ အပြစ်ကင်းပြီး ကြည်လင်အေးမြသည့် အံ့ဘုန်းညို၏ အပြုံးမျက်နှာလေးကို တရစ်ဝဲဝဲမြင်ယောင်မိပြန်တော့ မွှေးပျံဖြူ ရင်ဆို့ကြေကွဲရသည်မှာ အတိုင်းအဆမရှိတော့။

သူမ ထိတ်ခနဲ လန့်သွားရပြန်၏။

ဘုရားရေ! ပုထုဇနော ဥဗ္ဗတကော...တဲ့။

ငါဟာ အံ့ဘုန်းညိုကို သားလေးလို တပည့်လို ကြင်နာသနား
နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ပိုက်နေပြီလား။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မွေးပျံဖြူ
မျက်ရည်များနှင့် ရွှံ့နှစ်ရိပ်မိလာပြီး သောက ပရိဒေဝတွေ ရောက်နေ
တာ အမှန်။

ငါ့ရဲ့ငှက်ကလေး...

မင်း ဘယ်အရပ်မှာ ဘယ်သောင်းကမ်းဆိပ်မှာ နားထိုနေတယ်
ဆိုတာ ငါ့ကိုလာပြောပြပါ။

ဒါပါပဲ။ ဒါဆိုရင် သူမခံစားနေရသည့် သောက၊ ဒုက္ခဝေဒနာ
တွေအားလုံး ကင်းစင်ပပျောက်သွားမည်။

မွေးပျံဖြူ သူမရရှိသည့်အခန်း၏ ပြတင်းပေါက်မှ မမြင်နိုင်သည့်
အဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမျှော်ရည် မျက်ရည်များကျနေမိစဉ် သူမ၏ပခုံး
သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က လာရောက်ထိတို့လိုက်သလို ခံစားလိုက်
သဖြင့် လန့်ဖျပ်သွားကာ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဟင်! အံ့ဘုန်းညို... သား”

အဲဒါ အိပ်မက်လား... တကယ်လား။ သူမအခန်းထဲ အံ့ဘုန်း
ညို ဘယ်လိုရောက်ရှိလာသလဲ။ မွေးပျံဖြူ အံ့အားသင့် ငေးကြောင်နေ
ရာမှ မှောင်ရီသန်းသည့်အခန်းထဲ လက်ဆန့်တန်းလိုက်မိသည့်အခါ...

အံ့ဘုန်းညို သူမ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ အပြေးဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။
မျက်ရည်လူးသောမျက်နှာများမှာ မေတ္တာတရားတို့နှင့် တသွင်သွင် တဖျတ်
ဖျတ်။

မိခင်က သားငယ်ကို ပွေ့ဖက်ထားနည်းမျိုး။ သူမ အံ့ဘုန်းညို
ကို တင်းကျပ် ကြင်နာစွာ ဖက်ထားမိရာမှ ဖျတ်ခနဲသတိရမိသွား၏။

သူမက အသက်နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် ဆရာမရင့်မကြီးဖြစ်
မယ့် အံ့ဘုန်းညိုဟာ အသက် ခာယ့်ခုနှစ်နှစ်အရွယ် လူငယ်လေး။
ဘိကစားတတ်သည့်အရွယ်။

သူမကိုတင်းကျပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားသည့် အံ့ဘုန်းညို၏လက်
အလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေမှုကို မွေးပျံဖြူ သတိထားမိလိုက်
မည်။

“သားရယ်... မင်းအတွက် စိတ်ပူလိုက်ရတာ။ ခုလို အန္တရာယ်
မင်း ဘေးကင်းနဲ့ မြင်လိုက်ရတာ ဆရာမ အရမ်းဝမ်းသာတယ်။ ကဲ!
ဟ... ဒီမှာထိုင်ပါဦး”

အခြေအနေတွေကို ပြန်ထိန်းရင်း မချိပြီးနှင့် မွေးပျံဖြူ အံ့ဘုန်း
ညိုကို ရင်ခွင်ထဲမှ တည်ငြိမ်စွာ ဆွဲခွာလိုက်ပေမယ့် သူက သူမကိုတင်း
ကျပ်စွာ ကြိုးဖက်ထားလိုက်တာ။ နောင် တစ်သက်လုံး ဝေးကွာပျောက်
နေတော့မည်နယ်။

“ဟင်အင်း... ဆရာမကို ကျွန်တော်မခွဲနိုင်ဘူး။ ဆရာမ မရှိ
ဘဲ ကျွန်တော်မနေတတ်တော့ဘူး။ ဆရာမကို ကျွန်တော်...”

“အံ့ဘုန်းညို”

မွေးပျံဖြူအသံက ကမ္ဘာပျက်တော့မလို ထိတ်လန့်အက်ကွဲနေ
သွေးပျက်တော့မည့်အသံ။ အံ့ဘုန်းညို ဆရာမကို လန့်ဖျတ်လွှတ်
မလိုက်မိသည်။

“ဆက်မပြောနဲ့၊ ငါဘာမှမကြားချင်ဘူး။ အခြေအနေတွေက

ချောက်ထဲမှာ အတွင်းဆုံးကျနေပြီ။ အဆိုးဆုံးအခြေအနေ။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိတဲ့အချိန်”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပြောင်းဆန်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် ခုလို တစ်ခါမှတစ်ခါဆင်းရဲခဲ့ဖူးဘူး။ ဆရာမကို မမြင်မတွေ့ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နေဆယ်စင်းထွက်နေသလိုပဲ ခံစားနေရတယ်”

အံ့ဘုန်းညိုပါးစပ်ကို မွှေးပျံ့ဖြူ အလန့်တကြားပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ သူမထက် စီးမိုးနေသည့်အရပ်ကြီးနှင့် နထွားသောအံ့ဘုန်းညိုကို ကုတင်ထက်မှာ သူမ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမကတော့ ကုတင်ဘေးကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခဲ့သည်။

“နားထောင်စမ်း... သား၊ မင်းကို ငါ မွေးမြူချစ်ခင်ခဲ့တာ ကိုယ်သားတစ်ယောက်လို့၊ မောင်တစ်ယောက်လို့၊ ဒီလိုသိမ်ဖျဉ်းတဲ့စကားတွေ ကြားဖို့မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို လောကအလယ်မှာ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည်စေချင်တယ်။ ဆရာမရဲ့ရှည်ရှယ်ချက်က ဒါပဲ။ ဆရာမရဲ့ရှည်ရှယ်ချက်ကို မင်း ဖျက်ဆီးဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ဆရာမမျက်နှာကို အိုးမည်းမသုတ်ချင်ပါနဲ့”

“...”

“ကဲ! ပြောပါဦးကွယ်၊ မင်းအခုဘယ်လိုနေပြီး ဘယ်လိုစားသလဲ။ ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ဝင်လာခဲ့တာလဲ။ သုံးရက်လုံးလုံး မင်း ဘယ်လိုတွေ ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသလဲကွယ်”

ဆရာမ၏အသံနှင့် ဆရာမ၏မျက်နှာက အစွမ်းကုန်ဖြူစင်သွားရင်း၊ နူးညံ့နေလျှင် အံ့ဘုန်းညို အတိုင်းအဆမရှိအောင် ပူလောင် ကြွေး

ကွဲနေရပါသည်။

ဆရာမ ကယ်ဆယ်ခဲ့တဲ့ လူကလေးဟာ နှလုံးသားရှိတဲ့ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ပါ။ နှလုံးသားမရှိတဲ့ စက်ရုပ်မဟုတ်တဲ့အတွက် ဆရာမကို နတ်ဖုရားမတစ်ပါးလို ကြည့်ညှိုလေးစားသလိုမျိုး လေးစားချစ်ခင်မိပါတယ်။ ဆရာမ မေ့မထားလိုက်ပါနဲ့။

ဆရာမ နားလည် စာနာပေးစေချင်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ငလျင်ဆက်လဲသလို မှန်တိုင်းမိသလို တုန်လှုပ်ပြိုကွဲ၊ မြည်ဟီးနေရပေမယ့် ဆရာမကို စော်ကားသလိုဖြစ်နေမှာစိုးသဖြင့် အံ့ဘုန်းညို မြို့သိပ် သိမ်းဆည်းထားရ၏။

ဒီအချိန်ဟာ မေတ္တာပန်းတို့ ပွင့်လန်းရမည့်အချိန်မဟုတ်သေး။ ဆရာမကို သူ အကျိုးအကြောင်းတွေ ရှင်းပြရပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကိုလိုက်ပို့တဲ့ ကာသမားကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဆန်းစစ် သူ့အိမ်ခေါ်သွားခဲ့တယ် ဆရာမ။ သူတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဆည်းရုံးပြီး လူမျိုးကြီး အပျိုကြီးတွေ။ သဘောလည်း အရမ်းကောင်းကြတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ ဆရာမ အရမ်းစိတ်ပူနေခဲ့တာ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်ဆရာမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာတွေက နာလို့ နှစ်ရက်လောက် အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေရသေးတယ်”

“အို! ဆရာမ စိတ်မကောင်းလိုက်တာကွယ်”

“အခုတော့ ကောင်းသွားပါပြီ၊ ဒီနေ့ပဲ ‘မြတ်’ဝပ်ရှော့မှာ နေစားလုပ်တယ်။ ဦးလေးတို့က ထမင်းကျွေးပေးမယ့် ကျွန်တော် အလကားစားရက်ပါဘူး။ အလုပ်က ညနေငါးနာရီလောက်မှ ပြန်ရတော့ ရေမိုး

ချိုးပြီး ဒီကိုလာခဲ့တာ”

“သား... အခု ဘယ်လိုဝင်လာခဲ့တာလဲ။ သူများအိမ်ထဲ နှိပ်ဝင်တာ အန္တရာယ်များလှပါဘိကွယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာမရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမနဲ့တွေ့ဆုံတာကိုး။ ကျွန်တော် ဒီအနားမှာ မယောင်မလည်နဲ့ အကဲခတ်ပြီးမှ ထိဆရာဝန်ကိုမတွေ့တာရယ်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ဆရာမကိုတွေ့လိုက်တာရယ်ကြောင့် နောက်ဘက်ကနေ ခိုးကျော်ဝင်လာခဲ့တာပါ”

“အန္တရာယ်အရမ်းကြီးတယ် သား။ ပြီးတော့ အစ်ကိုနဲ့မင်းဆရာမရန်သူတွေ။ သူနဲ့တွေ့ရင် မင်းကို လုံးဝညှာမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ သူ့အိမ်ထဲ ခုလိုခိုးဝင်တာ တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားရင် သူတို့လီဆင်သလို ခံရတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမတို့က ဆရာတပည့်တွေ နောက်အိမ်ထဲထိ အခန်းထဲထိ မလာပါနဲ့ကွယ်။ သူများအမြင် မတင်တယ်ဘူး”

အံ့ဘုန်းညို ဆံပင်တိုလေးကို ပွတ်ပေးရင်း မွေးပျံ့ဖြူ ချောမွေ့ဖြောင့်ဖြလျှင် အံ့ဘုန်းညို၏နုလုံးသားတစ်ခွေလုံး လက်ကြမ်းကြီးဖြစ်ညှစ်ခံနေရသည့်နှယ်။ အခံရဆိုးလိုက်တာ။

သူ ဆရာမ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် အကွဲကွဲတကြီးဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့်

“ဆရာမရယ်... ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဆရာမကို ဘယ်လိုတွေ့ရတော့မလဲဗျာ။ ကျွန်တော် မြစ်ကြီးနားမြေမှာ ကုပ်ကပ်ပြီး ဒုက္ခနေတာ ဆရာမကိုစိတ်မချလို့ပါ။ ဆရာမမျက်နှာကို တစ်နေ့တစ်ခါလောက် ဖြစ်ဖြစ် မြင်ချင်လို့ပါ”

အံ့ဘုန်းညိုစကားကြောင့် မွေးပျံ့ဖြူ တုန်လှုပ်ခံစားရပါသည်။ သို့သော် စိတ်ကိုတင်းပြီး သူမ အံ့ဘုန်းညိုအတွက် အမိန့်ချမှတ်ရသည်။

“စိတ်ကိုအလိုမလိုက်ရဘူး သား။ ဆရာမရဲ့မျက်ကွယ် မြေစိမ်းဆူစိမ်း အရပ်ဒေသမှာ သားတစ်ယောက်တည်းနေတာ ဆရာမ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် သား... ရန်ကုန်ကိုအမြန်ဆုံးပြန်ပါ။ လောလောဆယ် သားရဲ့စာအုပ်ဆိုင်က အဘွားတို့နဲ့နေလိုက်ပါ။ ကျောင်းတွေ ခွင့်ရင်တော့ ဆရာမ ပြန်လာမှာပါ။ ရန်ကုန်ကိုပဲ သား ပြန်နေပါနော်။ သားကိုတွေ့ရင်ပေးဖို့ ဆရာမ ပိုက်ဆံရှာထားတယ်။ သားအတွက် လမ်းစရိတ်... ရော”

မွေးပျံ့ဖြူ ခေါင်းအုံးအောက်တွင် အလွယ်တကူထားရှိသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှငွေကို အံ့ဘုန်းညိုအား နှိုက်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် အံ့ဘုန်းညို မယူပါ။ မျက်ရည်ရစ်ဝဲသောမျက်ဝန်းများဖြင့် မွေးပျံ့ဖြူကို အသနားခံခဲ့သည်။

“ဆရာမဆီ မလာရရင်လည်း ရှိပါစေဗျာ။ ကျွန်တော့်ကာသာ မြစ်ကြီးနားမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း နေပါရစေ။ ဒီမြေမှာ ဆရာမရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့တင် ကျွန်တော် ရှင်သန်နေပါရစေဗျာ။ အလုပ်ပြီးတဲ့အခါ အိုင်၊ ဒီအိမ်နားကိုလာပြီး ဆရာမကို တစ်နေ့တစ်ခါ လာကြည့်ပါရစေနော်”

ပြောတတ်သလိုပြောရှာသည့် အံ့ဘုန်းညိုစကားက မွေးပျံ့ဖြူ နှလုံးသားအား ဓားထက်ထက်ဖြင့် ထိုးဆွမွှေနှောက်နေသည့်နှယ်။ သို့သော် သူမ မာန်တင်းခေါင်းခါရပါသည်။

“မလိုဘူး သား။ ဆရာတပည့်ဆိုတာ အဲလိုမလုပ်ရဘူး။ သား

ရဲ့ဘဝ မလုံမခြုံဖြစ်နေရတာ ဆရာမ စိတ်မချမ်းသာဘူး”

“ဦးလေးခိုင်တို့မောင်နှမက စိတ်ကောင်းရှိကြပါတယ် ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော် ဆရာမစကားကို အမြဲနားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်တော့ ချက်ချင်းမပြန်ပါရစေနဲ့ဦးဗျာ။ ဆရာမရဲ့ကလေးလေးဟာ ခံစားတတ်တဲ့လေးသားရှိနေတာကိုလည်း ထည့်သွင်းနားလည်ပေးပါဦးနော်”

“ကျွန်တော်ပြန်မယ် ဆရာမ”

မျက်ရည်ဝဲသောမျက်နှာလေးဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ အံ့ဘုန်းညို ထွက်ခွာသွားခဲ့လျှင် မွေးပုံဖြူရင်ထဲ လိုက်ဝင်နေမိ၏။

သူမ၏နုလုံးသားတစ်ခုလုံး မီးဖုတ်ခံထားရသည့်နှယ်။ ဖူးရောင်နာကျင်ကြေကွဲလျက်။

သည်စဉ် သူမ၏အခန်းအပြင်ဘက်မှ တံခါးပုတ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“သမီး... သမီးရေ၊ ထမင်းစားကြရအောင်”

မေမေအသံ။ မွေးပုံဖြူ မျက်ရည်များကို လျှင်မြန်စွာ သုတ်ဖစ်ရပါလေ၏။ သူမ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အခန်းထဲသို့ မေမေ ဝင်လာခဲ့သည်။

“အံ့ဘုန်းညို ပြန်သွားပြီလား သမီး။ တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်သား ပြန်မလာသေးလို့”

မေမေစကားကြောင့် မွေးပုံဖြူ မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ မေမေသိနေပါလား။

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ အံ့ဘုန်းညို ဒုက္ခရောက်နေရတာ သမီး

သိပ်သနားတာပဲ။ မေမေ အခု သမီးလာတာ မေမေတို့ကိုလာခေါ်တာပဲ။ ရန်ကုန်ပြန်ကြမယ်နော်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကို သမီး အေးအေးချမ်းချမ်း နေစေချင်ပါပြီ”

မွေးပုံဖြူ မေမေလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လျက် အရေးဆိုလျှင် မေမေ သက်ပြင်းချလေ၏။

“လူမမာတစ်ဖက်နဲ့ မေမေတို့နို့ အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါရဲ့ သမီးရယ်။ ကဲပါ... သမီးကျောင်းဖွင့်တော့ မေမေတို့ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမယ်။ လောလောဆယ် ကျောင်းပိတ်တုန်း ဒီမှာပဲ မေမေတို့သားအမိ သားအဖတွေ ပျော်ပျော်နေကြတာပေါ့။ ကဲ! လာ... ထမင်းစားရအောင်၊ သမီးကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ မေမေချက်ထားတယ်”

“ဘုရားရေ! ဒီမှာနေရတာ မေမေပျော်တယ်ဟုတ်လား။ သမီးက မေမေပျော်ချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့ထင်တာ။ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဘုရားသွား ကျောင်းတက်နဲ့ မေမေ ဝတ်ဖြိုးဖြိုး... ကျန်းကျန်းမာမာလေးပါ။ အခုကျ မေမေ ဘာလို့ပိန်နေတာလဲ”

“ဒါကတော့ သမီးရယ်၊ အသက်ကလည်း ကြီးပြီမဟုတ်လား။ မေမေ ခုမှ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ နေလို့ကောင်းနေတာပါ။ ကဲ! လာ... ဟိုနှစ်ယောက် ပြန်မရောက်ခင် ထမင်းစားနှင့်ကြရအောင်။ မေမေမြေးတွေကတော့ စားပြီးသွားပြီ။ ခိုင်နုငယ်ကိုလည်း ထမင်းသွားခွဲပြီးပြီ”

“အိမ်ကြီးရှင်တွေ အကုန်စားမပြီးသေးဘဲနဲ့ သမီးတို့ ထမင်းစားခွင့်ရှိလို့လား မေမေ။ တော်ကြာ ပြဿနာတက်နေပါဦးမယ်”

“သမီးလေးကလည်းကွယ်... ကိုယ့်အစ်ကိုကို တစ်ခါလောက် အကောင်းမြင်ကြည့်ပါဦး။ မေမေတို့မှာ ဒီသားနဲ့သမီးနှစ်ယောက်တည်း

၁၂၂ ◈ ကြယ်စင်ပျံ့နေ

ရှိတာမဟုတ်လား။ သားကိုလည်း ပစ်ထားခဲ့လို့မရ။ သမီးကိုလည်း မေ့
နိုင်။ လူမမာကလည်း တစ်ဖက်”

စကားပြောရင်းပင် မွေးယုံဖြူတို့သားအမိ ထမင်းစားခန်းထဲ
ရောက်လာကြသည်။ မွေးယုံဖြူ မေမေ့ကို စကားတစ်ခွန်းပြန်မေးမိသည်
“ဒီလူမမာရှိနေသရွေ့ မေမေ့တို့ ရန်ကုန်မပြန်ကြတော့ဘူး
ဟုတ်လား”

“သမီးကလည်းကွယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်ပါလိမ့်...အဲ”

သူမတို့သားအမိ ကြောင်သွားသည်မှာ ထမင်းစားခန်းထဲ
ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နှင့် ခိုင်သက်ဝေတို့ ရုတ်ခနဲဝင်လာကြလို့ပင်ဖြစ်သည်

အခန်း (၁၆)

သုံးရက်မျှအနားယူပြီး မွေးယုံဖြူ အားပြည့်လာသည်နှင့်အတူ
အိမ်ထဲအနေအထားအားလုံးကိုလည်း တွေ့မြင်နားလည်သွားလေသည်။
အခြေအနေအရ ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကို ရန်ကုန်သို့ ချက်ချင်းပြန်ခေါ်လို့ရ
မှာမဟုတ်။ မိဘများ စိတ်ချမ်းသာစေရန် သူမ ဒီမှာနေပေးရပေဦးမည်။
ကျောင်းဖွင့်ခါနီးမှ အနုနည်း အကြမ်းနည်းတွေသုံးကာ မရ
အရ ခေါ်ရပေတော့မည်။

သည်တော့ ဒီအိမ်မှာ လောလောဆယ် မွေးယုံဖြူ တာဝန်တစ်
ခု ယူရပေမည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ့လည်း သက်သာအောင် ခိုင်နင်းကို
တာဝန်ယူလိုက်ဖို့ သူမ ဆုံးဖြတ်ရ၏။ မေမေ့ကို သည်မနက် မွေးယုံဖြူ
ပြောလိုက်သည်။

“မေမေ...သမီး မေမေ့တို့ ခုလိုက်ရင် ခုပြန်ချင်တာပါ။ ဒါ
ပေမဲ့ မေမေ့တို့အလိုအရ ကျောင်းဖွင့်တဲ့အထိစောင့်မယ်။ ဒီတော့ ဒီမှာ

နေခိုက် စားခိုက် သမီး လူမမာကြည့်တဲ့တာဝန်ယူမယ်။ သူ့ကိုကျွေးတာ မွေးတာ၊ ရေပတ်တိုက်၊ အဝတ်လဲ၊ ငြီးလိမ်းတာ အကုန်ပေါ့။ သမီး တာဝန်ယူလိုက်မယ်”

မွေးပျံဖြူစကားကြောင့် မေမေ တွေဝေသွား၏။ သမီးလုပ်သူ ကိုလည်း သနားကြင်နာသွားမိသည်။

“သမီးကို မေမေမခိုင်းရက်ပါဘူးကွယ်၊ သမီး နားပါ၊ မေမေ တို့ နိုင်ပါတယ်။ လူမမာက ချေးသေးလွတ်တာမဟုတ်တော့ သမီး ခွံ မှာပေါ့”

“ရပါတယ် မေမေ၊ မေမေတို့မှာ အလုပ်လုပ်ရင်း လူမမာပြေး ကြည့်ရတာ ကသိလင်တနိုင်ပါတယ်။ သမီး သူ့ကိုကြည့်မယ်။ သူ့အတွက် တာဝန်ကို သမီးအကုန်ယူလိုက်မယ်။ ကျောင်းမဖွင့်ခင်အထိ မေမေတို့ ပြန်လိုက်တဲ့အထိပေါ့။ အဲဒါ ယောင်မကို စေတနာရှိလို့မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျွန်ဝယ်ရာအဆစ်ပါဆိုသလို မေမေတို့ကိုချစ်လို့ မေမေဒုက္ခကို မျှဝေ ကူလိုက်တာ”

မွေးပျံဖြူစကားကြောင့် ဒေါ်မေမေကြည့်ရင်ထဲ နင့်ခနဲဖြစ်သွား ရပေမယ့် သူတို့မှာ အခြားနည်းလမ်းလည်းမရှိပါ။

“သာဓုပါ သမီးရယ်... သာဓုပါ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူနာပြုစုတယ် ဆိုတာ စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်ပါ။ မေမေတို့ဘုရားရှင် ကတောင် ဟောကြားခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒုက္ခသည်ဂီလာနုပုဂ္ဂိုလ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ...”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ သမီးကို တရားမပြပါနဲ့နော်၊ သမီး တရားနဲ့ပဲ သမီးနေပါရစေ။ အဓိကက ဖေဖေနဲ့မေမေကိုမခွဲနိုင်လို့ဘဲ။

ကျန်တာတွေ သမီးနားမလည်ဘူး။ မေမေသားကြီးကရော စေတနာရှိ စရာကောင်းလို့လား။ ဒုက္ခသည်ပုံပေါက်ရဲ့လား။ သူ့ကြည့်ရတာ နာတာ ရှည်နီးတစ်ယောက်ရဲ့ယောက်ျားနဲ့မတူဘူး။ နက်ဖြန်သဘက် လက်ထပ် တော့မယ် သတိထားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ တူတူလာတယ်။ သူ့ကို သမီး လုံးဝကြည့်မရဘူး”

“ဒါကတော့ သမီးရယ်၊ ကံစိမ်ရာအတိုင်းပဲပေါ့။ သူ့ခမျာလည်း မိန်းမကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဆေးဝါးကုသပါတယ်။ ရောဂါမသက်သာလာ တော့လည်း လူငယ်လူရွယ်ပီပီ”

“ထားပါ... မေမေက မေမေသား ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင် တာ အကျင့်ပါနေပြီပဲ။ ကဲ! သွားစို့၊ ခုမနက်ကစပြီး လူမမာ ပြုစုမယ်။ မေမေတို့လုပ်ရတာတွေ သမီးကြည့်ထားတယ်။ အားလုံးလုပ်တတ်တယ်”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ၊ သူ့ကို အညစ်အကြေးကိစ္စလုပ် ပေးရတဲ့အခါတွေကျတော့လည်း အမြင့်ကိုလှမ်းခေါ်ပါ”

မေမေနှင့်အတူ မွေးပျံဖြူ အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့၏။ အပေါ်ထပ် မှာ လူမမာအခန်း၊ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့အခန်းနှင့် ခိုင်သက်ဝေ၏အခန်း အပြင် ကလေးနှစ်ယောက်၏အခန်းတို့ဖြင့် အခန်းစေ့ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ အောက်ထပ်မှာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေက တစ်ခန်း၊ မွေးပျံဖြူက တစ် ခန်း၊ အမြင့်က တစ်ခန်း နေကြသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ခေတ်ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ကျူရှင် တွေ၊ စာသင်ပိုင်းတွေဖြင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် အိမ်ကပ်ရသည်မရှိ။ စက်ဘီး ကိုယ်စီဖြင့် ပြေးလွှားနေရသည်။

“အို!...”

www.burmeseclassic.com

လူမမာအခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အနံ့အသက်များက မသတိ
စရာ။ မွှေးပျံ့ဖြူ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ခိုင်နုငယ်ဟာ တစ်ခါက
ငယ်ရွယ်လှပသူပီမီ မာနတွေတဝင်းဝင်းနှင့် မောက်မာတင်းထန်ခဲ့သော်
လည်း ယခုတော့ သဘာဝကြီးက တရားပြနေလေသည်ထင်။

ငါလင်၊ ငါ့သား၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုသည့်အတွက်လည်း ကိုယ်ပိုင်
မဟုတ်ပါတကား။

အလှဆိုတာကရော ဘယ်မှာတည်မြဲပါအံ့နည်း။

အိပ်ရာပေါ်မှာ ရောဂါနှင့်နပ်နီးလုံးရင်း ခြောက်လကျော်မျှ အိပ်
ရာ ဖျာကပ်ဖြစ်ကာ သေမင်းနှင့်သေခြင်းတရားကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ရသည့်
လူမမာ၏အသွင်က သူမကို တရားပြနေလေ၏။

သူမတို့သားအမိ ဝင်သွားတော့ ခိုင်နုငယ်က ပူးပူးဝါးဝါးဖြင့်
အနည်းငယ်မြှောက်နိုင်သည့်လက်ဖြင့် သူ့ကိုယ်ကို ပုတ်ပြခဲ့သည်။ သာ
ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းတာပေါ့။

“မြင်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ မေမေရယ်။ သူဟာ တစ်
က ခိုင်နုငယ်ဆိုတာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ လောကကြီးဟာ တရားကျစရာချည်းပါ။
ဘယ်အရာမှ မတည်မြဲတတ်တဲ့ သဘာဝကြီးထဲမှာ အားလုံးနဲ့အဆင်ပြေ
အောင် နေလိုက်ပါကွယ်။ အရာရာကို အသင့်အတင့်နှလုံးသွင်းပါ။ အစ်ကို
ဟာ အစ်ကိုပါပဲကွယ်”

“မေမေတရားကလည်း နောက်ဆုံးကျ ဒီဘူတာပဲ ဆိုက်တာ
ပဲ။ မေမေသားနဲ့ ဆုံးတာပဲ။ ပြောထားပါရဲ့နော်၊ သမီး ဒီမြစ်ကြီးနားမှာ
မေမေသားဆီမှာနေဖို့ ဘယ်လိုမှစိတ်မကူးဘူး။ ကျောင်းဖွင့်ရင် ပြန်မှာပဲ”

အခန်းထဲရောက်သည်အထိ သူမတို့သားအမိမှာ စကားအခြေ
အတင်ပြောနေရလေဆဲ။ မေမေက လူမမာပြုစုနေကျပီပီ ခိုင်နုငယ်ကို
စောင့်ခွာပေးခြင်း၊ ကြည့်ရှုခြင်းတို့လုပ်သလို မွှေးပျံ့ဖြူကလည်း ပြတင်း
ပေါက်တွေ လျှောက်ဖွင့်ခြင်း၊ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့်အခန်းကို ရှင်းလင်းခြင်း
တို့ လျှောက်လုပ်နေ၏။

သို့သော် သားအမိနှစ်ယောက်တည်းမို့ စကားတွေကို ပွင့်လင်း
စွာ ပြောဖြစ်နေလေဆဲ။

“မေမေတို့ မလိုက် လိုက်လိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား သမီး။ သမီးဟာ
သမီးအစ်ကိုပြောသလို အံ့ဘုန်းညှိအပေါ် အချစ်ပိုလွန်းတယ်။ အမိ၊
အဖ၊ အစ်ကို၊ တူ၊ တူမတွေထက် ပိုနေပြီ”

“မေမေ”

စားပွဲပေါ်မှဆေးပုလင်းတွေ ရှင်းနေရင်းမှ မွှေးပျံ့ဖြူ လန့်ဖျပ်
ဆော်လိုက်သံက အသတ်ခံရတော့မည့်သားကောင်နယ်။ မေမေကတောင်
သူမကို ဒီလိုထင်နေသတဲ့လား။ ဖေဖေကရော... ဖေဖေကရော ဒီလို
ထင်သွားပြီလား။

ဖေဖေနှင့်မေမေဟာ အစ်ကိုဘက်တော်သားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ
ပြီလား။ အစ်ကိုရဲ့မာယာတွေကို အဟုတ်ထင်နေပြီလား။ ဒါဖြင့် သူမဘက်
မှာ မည်သူမျှမရှိတော့ပြီပေါ့။

မေမေသည် တစ်ရက်နောက်ကျပြီးမှ ရောက်ခဲ့သည်။ အံ့ဘုန်း
ညှိ စာမေးပွဲဖြေပြီးမှ ရောက်လာခဲ့သည့် မွှေးပျံ့ဖြူအပေါ် အစ်ကိုသွေး
ထိုးပေးသလို အထင်လွဲသွားခဲ့ပြီလား။

ရင်ထဲမှာ တရှိန်ရှိန်ပူလောင်ရင်း မွှေးပျံ့ဖြူ မျက်ရည်တွေနှင့်

၁၇၈ ◆ ကြယ်စင်ပျံ့ငွေ

ကြောင်အနေသောအခါ ဒေါ်မေမေကြည် ပြာပြာသလဲ။ သူ့သမီး အရမ်း ခံစားသွားရပြီမဟုတ်ပါလား။

“အို! မငိုပါနဲ့သမီးရယ်၊ မေမေက အဖြစ်ပြောတာပါ။ ကျောင်း ဖွင့်ရင် သမီးနဲ့ပြန်လိုက်ဖြစ်အောင် မေမေတို့အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုးစားပါ့ မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးကို မေမေတို့ပိုပြီးစားပေးပါ့မယ်။ အံ့ဘုန်းညို့ အတွက်လည်း ရန်ကုန်မှာမှ ပိုအဆင်ပြေမှာမဟုတ်လား”

မေမေထင်ဆင့်စကားကြောင့် မွေးပျံ့ဖြူ၏နလုံးသားတို့ ပိုမိုနာ ကျင်ကြေကွဲရပါသည်။ သူမရဲ့မိဘနှစ်ပါးအပေါ်ထားခဲ့သည့် မေတ္တာ၊ စေ တနာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်ရပေပြီ။ ရွှပ်တွေးပွေလီနေသည့်အခြေအနေ ပေမို့ ရင်ထဲမှစကားများကို မွေးပျံ့ဖြူ မပြောချင်တော့။ သိုဝှက်သိမ်းဆည်း လိုက်ပါမည်။

သားအမိအရင်းအခြာကြီးကိုတောင်မှ ဘာသာစကားတွေ လွှဲ မှားအောင် အစ်ကို ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ပြီ။ အားလုံးဟာ သူ့ရဲ့မာယာပရိယာယ် ပင်လယ်မှာ သားကောင်တွေဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ရိုးပါစေတော့။ အားလုံးကို မွေးပျံ့ဖြူ အရှုံးပေးလိုက်မည်စိတ် ကူးတော့လည်း သူမနလုံးသားထဲမှာ တံကျင်လျှိုသည့်နယ် စူးအောင့် နာကျင်လွန်းရပါတိ။

အဲဒီတံကျင်၊ အဲဒီဆူးကတော့ သူမရဲ့အတ္တ၊ မာနတွေလား။ ဒါမှမဟုတ် အံ့ဘုန်းညို့ဆိုတဲ့ ငှက်တေလေလား။

သူမအပေါ် အစွမ်းကုန်တွယ်တာလွန်းသည့် သည်ငှက်ကလေး ဟာ သူမရဲ့လမ်းညွှန်မှုတွေ လိုဦးမှာပါ။ လောကထဲ ပရမ်းပတာ လွှတ် တင်လိုက်ဖို့အတွက် ငှက်ကလေး အချိန်မရောက်သေး။

မေမေပြောတာ သူမ ကြိတ်မှိတ်ခံယူလိုက်ပါသည်။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ပေမယ့် စိတ်ကိုချုပ်ထိန်း တည်ဆောက်လိုက်၏။ ခပ်ပါးပါးသာ ကျန်တော့သည့် ခိုင်နုငယ်ကို သူမ အိပ်ရာပေါ်မှ ညင်သာစွာ ဆွဲထူပေး လိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်ပေး သွားတိုက်ပေးလိုက်သည်။ မေမေ သူမကို ကရုဏာသက်စွာ ငေးကြည့်နေတော့ မွေးပျံ့ဖြူ ရင်နာရပြန်သည်။

“မေမေကို စိတ်နာသွားပြီလား” ဟု ဖွင့်မေးနေသလောက်။

လူမမာမှာ အိပ်ရာပေါ်မှ မထနိုင်၊ စကားပီအောင် မပြောနိုင် သော်လည်း သတိအချို့ရှိပုံရသည်။ မွေးပျံ့ဖြူပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသမျှ မျက် လုံးအကြောင်းသားနှင့် ခံယူ၏။

အဝတ်အစားလဲပေးပြီး ခိုင်နုငယ်ကို သူမ ခေါင်းဖြီးပေးလိုက် ပြန်သည်။

“မေမေ... အိပ်ရာလဲပေးရအောင်၊ သူ့အိပ်ရာခင်းတွေ စောင် တွေ မသန့်ရှင်းတော့ဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို ဘွဲ့ယောက်ျားက သူ့အနား ဘယ်လာချင်တော့မလဲ”

“သားက အသန့်အပြန့် အလှအပမုကြိုက်တာဆိုတော့ လူမမာ ဆီ မနက်တစ်ခေါက် ညတစ်ခေါက်တောင် မနည်းလာကြည့်ရတယ်”

မေမေနှင့်သူမ၏စကားများကို ခိုင်နုငယ် နားလည်လေသလား ဆယ်၊ မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး ဂူးဂူးဝါးဝါး ဝင်ပြောနေသဖြင့် လူမမာ ရှေ့မှာ စကားပြောဆင်ခြင်ဖို့ မွေးပျံ့ဖြူ သတိရလိုက်သည်။

“ကဲ! မေမေ၊ သမီးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါတယ်၊ မေမေထား ခဲ့လို့ ရပါပြီ”

ပထမဆုံးနေ့မို့ မွေးပျံ့ဖြူ လုပ်ကိုင်ပေးနေသမျှ မေမေကြည့်

နေပုံက စာမေးပွဲစစ်နေသည့်နယ်။

“အေးပါ သမီးရယ်၊ သမီးအတွက် မေမေ ရင်နာမိတာတော့ အမှန်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဆစ်ပါနေရတာ”

“ရပါတယ် မေမေ၊ သမီးမှာ ကိုယ်လွတ်ရှုန်းချင်တဲ့အတွက် မရှိပါဘူး။ ချစ်သောသူတွေနဲ့ မကွေကွင်းချင်တဲ့အတွက် မချစ်မနှစ်သက်သူတွေနဲ့ အတူနေခြင်းဆင်းရဲကို ခါးစည်းခံပါ့မယ်။ ခိုင်နုငယ်အတွက် မနက်စာ... အမြင့်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ မေမေ”

မွေးပျံဖြူ၏အစီအစဉ်အတိုင်း လိုက်နာစွာ မေမေ ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။ မေမေရင်ထဲ သမီးဖြစ်သူကို သနားကြင်နာမိသလို သားကိုလည်း မပစ်ပယ်နိုင်သည့်ဒုက္ခက ဝန်ပိနေ၏။

ဖြစ်ရာဘဝမှာ သံယောဇဉ်ကင်းပြတ်တတ်သူဖြစ်ပါစေဟု မေမေ ဆုတောင်းနေမိသည်။

အခန်း (၁၇)

ခိုင်နုငယ်ကို နံနက်စာ ခွဲပေးရင်း မွေးပျံဖြူ အတွေးများ ပျံ့ချွန်နေမိသည်။

လူ့ဘဝ၏အနှစ်သာရဆိုတာ တံလျှပ်ပမာ။

ပန်းတိုင်ဆိုတာရော လူသားတွေမှာ တကယ်ရှိရဲ့လား။ တစ်ခါတရံရပ်ချော၊ ပစ္စည်းရှိသူပီပီ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်စေခဲ့သည့် ခိုင်နု သမီး၏ဘဝကရော နေဝင်တော့မှာလား။ လင်ယောက်ျားကလည်း အနားစာပဲ။ သားနှင့်သမီးကလည်း သူ့ကိုစွန့်သွား။

မည်သူမပြု မိမိမူဆိုသလို သားနှင့်သမီးကို ခိုင်နုငယ် ဘယ်လို ဖော်ထုတ်ခဲ့လို့လဲ။ ဒါမှမဟုတ် မျိုးစေ့မမှန် ပင်မသန်ဆိုသလို မိသားစုအပေါ် အတ္တကြီးသည့် သံယောဇဉ်ကင်းပြတ်တတ်သည့် ဖအေနှင့်မအေက မွေးဖွားခဲ့သူတွေမို့ မိခင်အပေါ် မခင်တွယ်ကြတာလား။

ခိုင်နုငယ်အပေါ် မွေးပျံဖြူ ကြင်နာသနားမိပါသည်။ နေဝင်တော့

မည့်ဆည်းဆာအောက်မှ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လောက်မှာ သနားစရာကောင်းပါသလဲ။

လူမမာကို ထမင်းခွံလိုက်၊ ဟင်းချိုရည်တိုက်လိုက်၊ ဟင်းဖု ကျွေးလိုက်နှင့် သူမ စိတ်ရှည်စွာ ကျွေးမွေးနေစဉ် ဖေဖေ လူမမာအခါ ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ နိုင်နုငယ်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းသလား မွေးပျံဖြူအတွက် စိတ်မကောင်းသလားတော့မသိ။ အခန်းထဲမှ ကုလား ထိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဖေဖေ သက်ပြင်းရည်ကြီးချခဲ့သည်။

“ဖေဖေ ထမင်းစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး။ သမီးကိုစောင့်နေတာ။ အခု မေမေအေး လွှတ်လို့။ သူ့ကိုထမင်းကျွေးပြီးရင် သွားကြစို့”

“သူ့ကို ဘယ်သူစောင့်မလဲ ဖေဖေ”

“ရပါတယ်။ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ သမီးရယ်”

နိုင်နုငယ်ကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ပြီး မွေးပျံဖြူနှင့်ဖေဖေ အောင် ထပ်သို့ဆင်းခဲ့ကြသည်။ သားအဖနှစ်ယောက်လုံး စကားမဆိုမိကြ။ ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေမိ၏။

ထမင်းစားခန်းဝင်ခါနီးမှာ ဖေဖေလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်ရုံ သူမ ဖေဖေထံ ကတိတောင်းမိသည်။

“ကျောင်းဖွင့်ရင် ပြန်လိုက်မယ်မဟုတ်လား ဖေဖေ၊ သမီးနဲ့ ခံနေတာ အဲဒီအတွက်ပဲ”

ဖေဖေမျက်ရည်စုံသွားသည်မို့ မွေးပျံဖြူ ပြောမိတာ နောင်မှ ရမိခဲ့လေသည်။

“ဟား... ငါ့မိန်းမက မွေးကြိုင်သန့်ပြန်နေပါလား။ ခုလိုတော့ လည်း ချစ်စရာကြီးပါလားဟေ့”

ညရစ်နာရီလောက်မှာ တစ်ကြိမ်ဝင်လာသည့် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ အသွင်က ဖျတ်လတ်လန်းဆန်းနေ၏။ လူမမာခန်းက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်ဘဲ စားပွဲတင်ပန်းအိုးမှာ နင်းဆီဖြူတွေ ထိုးစိုက်မွေးပျံ့နေသည်အပြင် လူမမာ၏ကိုယ်မှာလည်း အဝတ်သစ် အစားသစ်တွေနှင့် ဖြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပေးထားလေ၏။

နိုင်နုငယ်ကိုစောင့်ရင်း အခန်းထောင့်မှာ မွေးပျံဖြူ တက်တင်း ထိုးနေသည်ကို ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ တွေ့ပုံမရသေး။ သူ့မိန်းမအနားသို့ သွားပြီး သားမန်လူနာတစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်သလို နှုတ်ဆက်နေလေ၏။

“ငယ်... နေသာရဲ့လား။ သားနဲ့သမီးရော ငယ်အနားကို ဒီနေ့ ရောက်သေးလား။ တိတ်ပါကွာ... ကလေးတွေလည်း သနားပါတယ်။ စာတွေနဲ့ လုံးပန်းနေရတာနဲ့ ကိုကိုနဲ့တောင် မတွေ့အားပါဘူး။ တိတ်! စိတ်! မငိုနဲ့။ ကိုကို ငယ်ကိုချစ်တယ်... သိလား။ အခုရှာနေတာ မင်းတို့သားအမိတွေအတွက်ပါ။ ကဲ! ကိုကို ထမင်းသွားစားလိုက်ဦးမယ်နော်။ ငယ်ရော စားပြီးပြီလား။ ဆေးလည်းသောက်ဦး။ ဆေးသောက်မှ ရောဂါ သက်သာပြီး အရင်လို မိသားစုပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်နေရမှာ... နော်”

သူ့မိန်းမကို စကားတတွတ်တွတ်ပြောရင်းမှ မွေးပျံဖြူကိုပြင် သွားသဖြင့် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ ကြောင်အမ်း ဆွံ့အသွား၏။

သည်စဉ် အခန်းထဲသို့ မွေးကြိုင်လှပသည့် အလင်းတန်းတစ်ခု နယ်၊ လိပ်ပြာတစ်ကောင်လို နိုင်သက်ဝေ မြူးကြွစွာ ဝင်ရောက်လာ၏။

အစ်မဖြစ်သူကို စောင့်ရှောက်ရအောင် လာနေသည်ဆိုသည့် ခိုင်သက်ဝေ
ဒီနေ့အဖို့ ဒီအခန်းထဲကို ယခုမှ တစ်ကြိမ်ရောက်လာ၏။

“ကိုကို... ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ ကိုကိုအကြိုက် ငါးနှစ်နဲ့
ပုစွန်ကြော်။ ကန်စွန်းရွက်ချည်ရည်”

ခိုင်သက်ဝေအသွင်က အင်္ကျီကိုယ်ကျပ်အနက်က စွပ်ကျယ်ပုံ
ဘောင်းဘီအကျပ်က ပေါင်လည်လောက်။ ဖြူသောအသားစိုင့်တွေ ဝင်း
ထွက်နေပုံက မွေးပျံဖြူပင် မကြည့်ရဲ။ တကယ့်ဖယောင်းရုပ်။

“မေမေချက်တာ မဟုတ်လား၊ မွေးမလေး... အမှတ်ဝင်ယူ
နေတယ်”

ခိုင်သက်ဝေမျက်နှာလေး ရှုံ့ကာတွန့်ကာ မာယာများနေလွှင့်
ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ အားလုံးကိုမေ့သွားပုံရ၏။ တစ်လောကလုံးမှာ နှစ်
ယောက်စည်းရှိသည့်နှယ် ခိုင်သက်ဝေ၏ပါးဖောင်းဖောင်းလေးကို လှမ်း
ညှစ်လိုက်ပြီး ပခုံးဖက်ကာ၊ အခန်းထဲမှထွက်သွားကြသည်။

လှေကားတစ်လျှောက် ရယ်မော ကိုစယ်သံများ စည်လှေလွှင့်
လာသည့်အခါ မွေးပျံဖြူ ခိုင်နုငယ်ကို လှမ်းခိုးကြည့်မိ၏။ သူ့အသွင်က
မထူးခြား။ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိတာဘဲ ကောင်းပါတယ် ခိုင်နုဝေရယ်၊
နို့မို့ စိတ်ဆင်းရဲနေရဦးမယ်။

လောကကြီးထဲ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုတောင် ကိုယ်မပိုင်ကြ
တဲ့နောက် အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်၊ ဥပေက္ခာပြုလိုက်တာမဲ့ ကောင်းပါတယ်။

ခိုင်နုငယ် စူးစူးဝါးဝါးအသံပြုသဖြင့် တက်တင်းထိုးလက်စကို
ချခဲ့ပြီး မွေးပျံဖြူ အနားကပ်သွားလိုက်သည်။

လူနာကို ဆီးတည်ပေးပြီးစဉ်၊ အမြင့်နှင့်မေမေ အိမ်ပေါ်တက်

သာခဲ့ကြသည်။ အမြင့်ပုံစံက တစ်ခုခုကိုပြောချင်နေသည့်ပုံစံ။ မကြာမီ
အမြင့်ထံမှ စကားတွေ ပွင့်အံ့ထွက်လာခဲ့၏။

“ရုပ်ရှင်ရိုက်တာကျနေတာပဲ၊ ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ။ ယူမှာဖြင့်
လည်း မြန်မြန်...”

“အမြင့်... စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောစမ်း”

မေမေဟန်တားမှုကြောင့် စကားပြတ်တောက်သွားပေမယ့် မွေး
ပျံဖြူ နားလည်လိုက်ပါသည်။ ခက်တော့နေပါပြီ။ မိန်းမက အိပ်ရာပေါ်
မှာ နာတာရှည်ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ အခြားသားယာမှုရှာတာ ဒေါက်တာချမ်း
မြေ့၏သစ္စာမဲ့မှုပါပဲ။ အေးလေ... ဒီလိုတစ်ကိုယ်ကောင်းသမားမျိုးမှာ
သစ္စာတွေ၊ မေတ္တာတွေ ဘယ်ရှိနေမလဲ။ သူ့အကြောင်းနှင့်သူပေါ့။

သို့သော် ထိုသူ့အကြောင်းက မကြာခင် ကိုယ့်ကိုလာပတ်တော့
ဆင်ဖြစ်ကြောင်း မွေးပျံဖြူ မတွေးမိခဲ့ပါ။

ယခုတော့ လူမမာအနားမှာ မေမေ၊ အမြင့်နှင့် မွေးပျံဖြူတို့
နှိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေခဲ့ကြသည်။ မည်သူမျှမကပ်ချင်သည့်လူမမာ၊ နွေး
ထွေးမှုကင်းမဲ့နေရှာသည့်လူမမာအနားမှာ သူမတို့မိန်းမသားချင်းတွေပဲ
အနာ နားလည် စောင့်ရှောက်မှုတွေ ပေးနေမိကြသည်။

မိန်းမဆိုတာ မိခင်စိတ်ရှိကြသူတွေပါပဲ။ အပြစ်ရှိသူကို ခွင့်လွှတ်
ပြင်နာတတ်တာလည်း မိန်းမသားတွေ။ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ကြီးမားပါတယ်
ဆိုတဲ့ မင်းယောက်ျားကြီးတွေထက် ခံနိုင်မှုစွမ်းရည်မြင့်မားတတ်တာလည်း
မိန်းမသားပါပဲ။

အမြင့်က မီးဖိုထဲမှာ သိမ်းဆည်းဖို့အတွက် ပြန်ဆင်းသွားလျှင်
မေမေနှင့်မွေးပျံဖြူတို့ ဆေတ္တာစကားပြတ်သွားကြသည်။ သူမ မေမေကို

ပင် စကားပြောလိုစိတ်မရှိတော့။

မေမေဟာ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နားမလည်ခဲ့။ မေမေစွပ်စွဲသလို သူမကရော အံ့ဘုန်းညိုကို မေမေတို့ထက် ပိုချစ်ခဲ့လို့လား။

ဟင့်အင်း...

မေမေရယ်... ခုနေ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်က ဖေဖေ အံ့ဘုန်းညိုတို့သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကိုစားဖို့ပေးပါဆိုရင် သမီးအံ့ဘုန်းညိုကို ပေးလိုက်မှာပါ။

အို! ဟုတ်ရဲ့လား၊ ပေးနိုင်ပါ့မလား။ အတွေးထဲမှာပင် ရင်ထဲနဲ့ သွားသည်ဖို့ ဖွေးပျံ့ဖြူ ပြင်ဆင်ရပြန်သည်။

ဘီလူးကြီးရယ်... ကျွန်မကိုပဲ စားလိုက်ပါတော့နော်။ သူတို့သုံးယောက်ဟာ ကျွန်မအတွက် အရေးပါကြပါတယ်။

ဘဲပြီးဆံပင်လေးနဲ့ သနားစရာ မျက်ဝန်းချိုချိုလေးနဲ့လူကလေးကိုလည်း ကျွန်မ မပေးရက်ပါဘူး။

လောကကြီးထဲမှာ လူကလေး ရှင်သန်ကြီးထွား မားစွင့်နေစေဦးနော်။

“သမီး... မေမေကိုစိတ်ကောက်နေသလားဟင်”

မျက်ဝန်းအကြောင်သားနှင့် ငေးမိငေးရာ တွေးမိတွေးရာနဲ့ လူမမာအနားမှာ သူမတို့ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေမိကြရာ မေမေထံမှ စိတ်မကောင်းသည့်အသံလေး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ ကုလားထိုင်သုံးလုံးက ဖိုခနောက်ဆိုင်။ အမြဲပြန်မလာသေးသည်မို့ မေမေနှင့်သူမပဲ တိတ်ဆိတ်စွာရှိနေရသည်။

“မကောက်ပါဘူး မေမေရယ်၊ အခြေအနေတွေက တစ်မျိုး၊ သင်စရာတွေဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ သမီး သံဝေဂတွေ ရနေတာပါ။ တရားတွေ ကျနေတာပါ။ ကြည့်ပါဦး... အခု ခိုင်နင်းရဲ့ဘေးမှာ သူစိမ်းတွေပဲ ရှိနေကြတယ်”

“အို... သမီးရယ်၊ ယောက္ခမ၊ ယောင်းမဆိုတာလည်း ဆွေမျိုးတွေပါပဲကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေချာတွေးကြည့်တော့ သူစိမ်းတွေ ဟုတ်လား။ သူ့ရဲ့နေဝင်ချိန်မှာ သူ့အနားကို ဘယ်မှာ သူ့မိ၊ သူ့ဖ၊ သူ့မောင်နှမ၊ သူ့လင်သား၊ သူ့သားသမီးတွေ ကပ်လာကြလို့လဲ။ အဲဒါတရားရစရာပါ။ သမီးသာ သူ့လိုဖြစ်မယ်ဆိုရင်”

ဖွေးပျံ့ဖြူအသံက တကယ်ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရာ မေမေက သူမ၏ပခုံးလေးကို လှမ်းဆုပ်အားပေးလေ၏။

“အမယ်လေး! သမီးရယ်၊ ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးပူနေလိုက်တာ။ အနည်းဆုံး သမီးအနားမှာ ဖေဖေ၊ မေမေနဲ့ အံ့ဘုန်းညိုတို့တော့ ရှိနေမှာပေါ့ကွယ်”

အို... မေမေအတွေးထဲမှာ အံ့ဘုန်းညို အမြဲပါနေခဲ့ပါလား။ အဲဒါ အကောင်းလား၊ အဆိုးလား။

“အံ့ဘုန်းညို မရှိရင်နေပါစေ မေမေ၊ သူက သူစိမ်းပဲ။ သမီးအနားမှာ မေမေတို့ရှိနေမယ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ကဲ! ဒါဆို သမီးလေဖြတ်ခံလိုက်တော့မယ်နော်”

မေမေ ရှင်လန်းသွားစေဖို့ ဖွေးပျံ့ဖြူ ကျီစယ်လိုက်လျှင် မေမေအသံက ပြာပြာသလဲ။

www.burmeseclassic.com

“အလိုလေး၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ လေတော့ အဖြတ်မခံလိုက်ပါနဲ့သမီးရယ်။ မေမေတို့ ပြုစုနိုင်ပေမယ့် ငါ့သမီးလေး လူဖြစ်ကျိုးရုံးမှာ မမြင်ပါရစေနဲ့။ အခုအတိုင်း လှလှပပ လန်းလန်းဆန်းဆန်းလေးပဲ မြင်နေပါရစေ။ ကျန်းမာခြင်းကမှ တကယ့်အနှစ်သာရပါ သမီးရယ်။ မကျန်းမာလို့ရှိရင် ရွှေပုံပေါ် စံနေရလည်း အလကားပါပဲ။”

သားအမိနှစ်ယောက် အနည်းငယ်ရွှင်လန်းကာ နားလည်မှုတွေ ရနေကြစဉ် အခန်းထဲသို့ ကလေးနှစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ မေမေကို နှုတ်ဆက်မလိုဖြစ်မည်။

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နှင့် ခိုင်နုငယ်၏သားသမီးများပီပီ ကလေးများမှာ လှပချောမွေ့ကြပါ၏။ မေမေက သူ့မြေးများကို ချစ်ခင်စွာ ဆီကြိုလိုက်သည်။

“လာလာ... ငါမြေးတွေလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ စာကြည့်လိုက်ရတာ မောနေတာပဲ။ ကျူရှင်ပြေးရ ဝိုင်းသွားရနဲ့”

ကလေးများသည် အဘွားကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပုံရ၏။ မွေးပုံဖြူကိုတော့ ခပ်စိမ်းစိမ်း။

“မေမေကို လာကြည့်တာ... သား စာကျက်ရဦးမယ်။ ဒီလအတန်းထဲမှာ သား အဆင့်နှစ်ခြစ်သွားတယ်။ တစ်ရအောင် ပြန်ကြိုးစားရဦးမယ်။ မေမေ နေလို့ထိုင်လို့သက်သာရဲ့လား။ ကောင်းသောညပီမေမေ”

မိခင်၏သက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ယူနှုတ်ဆက်ပုံက ဝတ်ကျေတန်းကျေ။ ပါးစပ်တစ်ခြမ်းရွှဲနေပြီး သွားရည်တွေစီးကျကာ ငိုလိုက်ရယ်လိုက်နဲ့ မလှမပတော့သည့် သူတို့မေမေကို စိတ်ပျက်နေကြပုံ။

မွေးကတည်းက မအေတစ်ခြား၊ ကလေးတစ်ခြားနှင့် နာနီလက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပြီး နို့ဘူးနှင့်လူလားမြောက်ခဲ့ရသည့်အကျိုးကျေးဇူးတွေဖြစ်မည်။

အချိန်ရလျှင်ဖြင့် တူနှင့်တူမကို မိခင်မေတ္တာဖော်ကျူသည့် ဇာတ်လမ်းပုံပြင်တွေပြောပြီး မွေးပုံဖြူ စည်းရုံးပေးချင်ပါဘိ။

သို့သော် ကလေးများမှာ အချိန်မပေးနိုင်တော့။ ဖခင်၏စိမ့်အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ စက်ရုပ်တွေသဖွယ်။ ပညာကိုသာ အာသာငမ်းငမ်း ကြိုးစားနေကြပါလေပြီ။

ဆုပေးဒဏ်ပေးစနစ် ကျင့်သုံးသဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းမှလွတ်အောင် ကြိုးစားရင်း ယခုတော့ သူတို့အတွက် ပညာသာ အမိ၊ ပညာသာ အဖဖြစ်နေသလား မသိချေ။

မိခင်ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ဘွားအေနှင့်အခေါ်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ ကလေးများ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူမ ခိုင်နုငယ်ဘက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ လူမမာမှာ မျက်ရည်များစီးကျလျက်။

ဪ... ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးများလဲ ခိုင်နုငယ်ရယ်။

အခန်း (၁၈)

ခေါက်တာမျှမ်းမြေ့...

အသက် (၃၅)နှစ်အရွယ်၊ လှပချောချော၊ ဗလတောင်တောင် သူ့ခံယူချက်က တစ်မျိုး။ လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် တည်ဆောက်ရမှာပဲ။

သားမန်ကျောင်းဆရာနှင့်ဆရာမ၏သားအဖြစ်မှ ယခုလို ခွဲစိတ်အထူးကုဖြစ်လာအောင် သူ့မှာ မနည်းကုပ်ကပ်ပြီး ကြိုးစားခဲ့လိုက်တာ။ ခိုင်နုငယ်က သူဌေးသမီးမို့ သူမ၏ပံ့ပိုးမှုတွေလည်း ပါတာပေါ့။

သည်ကြားထဲ ညီမဖြစ်သူ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဆေးကျောင်းထားပေးဖို့ အရေးဆိုကြသေးသည်။ တော်တော်ခက်တဲ့လူတွေပဲ။ အဲဒီအချိန်က သူ့မှာ အထူးကုဖြစ်အောင် ကျောင်းဆက်တက်နေရတုန်း မိန်းမကလည်း သားနှင့်သမီးကိုမွေးပြီး နာနီတွေ အလုပ်သမားတွေနှင့် ကိုယ့်အိမ်မှာလည်း ကျပ်ပြူးလို့။

“မေမေတို့က ဘာလဲ၊ သားကို အကြွေးပြန်ဆပ်ခိုင်းနေတာလား။ သားကို ကျောင်းထားပေးခဲ့လို့ သူ့ကိုကျောင်းပြန်ထားခိုင်းတာလား။ ဒီဘက်ကိုလည်း ကြည့်ဦးမေမေ။ တစ်လကို ဆယ်သိန်းကျော်မှ လောက်ငှမယ့်အိမ်။ ယောက်ျားမဆီက လက်ဖြန့်တောင်းနေရတာ။ ကျွန်တော် ထပ်ကျောင်းတက်နေရတယ်လေ။ ဘယ်မှာ ဝင်ငွေရှိမလဲ”

တကယ်တော့ သူ ခေါင်းရှောင်တာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်မှတ်လို့။ ခုရှုပ်မှနှောင်ရှင်း။ သူ စကားတတ်တတ်နှင့် ငြင်းထုတ်လိုက်တော့ မွေးပျူဖြူ သူ့ကို လုံးဝစိတ်နာသွားခဲ့သည်။

ဂရုတော့ မစိုက်။ သင်းက ဘာမို့လဲ။ ကိုယ့်အတွက် ဘယ်နေရာမှ အရေးပါခဲ့သူမဟုတ်။

ချမ်းမြေ့တစ်ယောက် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ဖောက်ပြီး ကိုယ့်တက်လမ်း ကိုယ်ရှာခဲ့လိုက်တာ ယခုတော့ တိုက်နှင့်ကားနှင့်၊ ရွှေနှင့်စိန်နှင့်။ လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရှေ့ဖြစ်ချိန်ကျမှ မထင်မှတ်သည့်လောကဓံက သူ့ကို အလဲထိုးခဲ့သည်။

ခိုင်နုငယ် လေဖြတ်သွားလို့ပါပဲ။ သူ့မှာ ရွှေငွေစည်းစိမ်တွေနှင့် လောကကို အသားကုန်စည်းစိမ်ခံမည်ဆိုကာမှ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တော့။

သူ့ဘဝ အနှစ်သာရခဲ့ပြန်သည်။ ကိုယ်က ငွေကို ငန်းငန်းတက်အောင် ရှာဖွေခဲ့မိလို့ နာမည်ပျက်ရသည့်ကြားထဲ မိန်းမလိုက်စားတယ်လို့ ထပ်ပြီး အမည်မကပ်မထင်ချင်တော့။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူ့ဇာတာက စန်းထလာခဲ့ပြန်သည်။ ခိုင်နုငယ်သူ

၁၇၂ ◈ ကြယ်စင်ပျိုလေး

ညီမဝမ်းကွဲ ခိုင်သက်ဝေ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့ဘဝ သစ်တံတိုကြီး ထပ်မံအညွန့်အညောက်တွေ ဝေခဲ့ရ၏။

ချစ်တာတွေ မေတ္တာတွေ သိပ်နားမလည်ပေမယ့် မိန်းမက အနားကပ်မရသည့်အတွက် သူ့မှာ လိုအပ်နေတာအမှန်ပါပဲ။ ခိုင်သက် ဝေကလည်း နတ်နေကင်းမထားတတ်သူမို့ သူတော်အချင်းချင်း ပေါင်း ဖက်တွေ့ရ၏။

ခိုင်သက်ဝေကို တံစိုးလက်ဆောင်တွေပေးရင်း ဖြားယောင်းနေ တာ ယခုဆို တော်တော်ခရီးရောက်နေခဲ့ပြီ။ ဒီလိုပဲ ခိုးစားရတာပေါ့။ လှေကြီးပေါ် လှေငယ်တင်။

မိန်းမက သုံးစားမရတော့။ အပြင်မှာလည်း သမားဂုဏ်ကိုအထိ ခိုက်မခံဝံ့လို့ သူ့မှာ တရုတ်ဖယောင်းချက်လို အတွင်းလိုက်စားရတော့ တာပေါ့။

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ တွေးတောနေရင်း အိပ်ရာပေါ်မှာ ဟက်လက် လှန်နေစဉ် သူ့အခန်းတံခါး ဖြည်းဖြည်းငြိမ်းသွားလာတော့ သူ့လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“အိုး...”

ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလေးနှင့် ရှိုက်ကြီးဖိုငယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့် အသက် (၁၈)နှစ်အရွယ် ခိုင်သက်ဝေ၏အလှက မာရ်နတ်၏သမီးဖျို။ သူ့ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်းချန်ပေါက် ဆူပွက်သွားရပြီး အိပ်ရာပေါ်မှပင် လက် ကမ်းကြိုလိုက်တော့ ခိုင်သက်ဝေက တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး သူ့ထံ မခို တရို့ရောက်လာခဲ့သည်။

“အိုး... ဘောဘီ၊ မင်း သိပ်လှတာပဲကွာ”

တံတွေးနှင့်သံကြီးဖြင့် သူ အငမ်းမရ ပွေဖက်လူးလို့ပျံ့ပြင်တော့ ခိုင်သက်ဝေ သူ့ရင်ဘတ်ကြီးကို တွန်းထား၏။

“တော်ပါ။ ကိုကိုမိန်းမလောက် မလှပါဘူး။ သူ့လောက် သက် တိုမချစ်ပါဘူး”

စူထားသည့်နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ငုံ့ခဲကိုက်ဟပ်ချင်စရာ။ သူ ချက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ရှင်းချက်ထုတ်ရ၏။

“ချစ်ပါတယ် သက်ရယ်၊ သက်ကိုအချစ်ဆုံးပါ။ သူကတော့ တိုကိုကလေးတွေရဲ့အမေ၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်ပုဂ္ဂိုလ်လောက်ပါ။ သက်က မှ ကိုကိုနဲ့လုံးသား ကိုကိုကလီစာ။ ကံပါကွာ... စကားတွေ များမနေ ခါနဲ့။ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်ကြရအောင်”

ခိုင်သက်ဝေ၏ဂါဝန်ပါးပါးလေးကိုပင် ဖယ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားနေ တုန်း သူမက သူ့လက်များကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြန်၏။

“သက်ပြောတာ နားထောင်ဦး ကိုကို၊ အခု သက်တို့ ဒီလိုနေ ကြတာ တစ်လလောက်ရှိပြီ။ သက်မှာ ကိုယ်ဝန်တွေဘာတွေ ရှိလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မပူပါနဲ့ကွာ၊ ကိုကို အားလုံးတာဝန်ယူတယ်”

“ဘာလဲ... ဖျက်ချပေးဖို့ တာဝန်ယူတာလား။ ကိုကိုအရမ်း ခက်စက်တယ်သိလား။ ကိုကိုမှာ နဲ့လုံးသားမရှိဘူး။ ကိုယ့်သမီးအရွယ် လေးကို ဖျက်ဆီးရုံပဲလား။ ကိုကိုဆန္ဒအတွက် အသုံးချရုံပဲလား”

“အို! သက်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲကွာ၊ သက်ကို တိုကို တကယ်ချစ်တာပါ။ တကယ်တာဝန်ယူမှာပါ။ ဘယ်တော့မှ ပစ် ထားဘူး။ ကဲ... လာကွာ၊ အဖိုးတန်တဲ့အချိန်တွေ အလကားအလွဲ

သုံးစားလုပ်ပစ်တယ်”

“ကိုကို သက်ကို လက်မထပ်ရဲပါဘူး”

“ဒါကတော့ သက်ရယ်၊ နိုင်နုငယ်ရှိနေသေးတာပဲ၊ သူမရှိရင်တော့ အဟုတ်သားပေါ့။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတာ ပြဿနာမရှိဘူးလေ။ မလဲဘဲ ထူတော့ ကိုကို လူဆိုးဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုကို အစကတည်းက ဒါတွေ မတွေးခဲ့ဘူးလား”

“ကဲ! ဒေါ်နိုင်သက်ဝေ၊ ကိုကိုကို ဒီလိုပဲ ချောင်ပိတ် အလဲထဲနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကြ... ကြပေတော့။ မင်း ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းဘဝအတွက် တစ်သက်လုံးတာဝန်ယူတယ်လို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

သူ နိုင်သက်ဝေကိုလွှတ်ပေးပြီး အိပ်ရာပေါ်မှ ထထိုင်မည်ဖြစ်တော့ သူမကပင် ဆွဲဖက်ထားပြီး မျက်ရည်များနှင့်...

“သက်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရလို့ပါ ကိုကိုရယ်။ သက် ကိုကိုကို အရမ်းချစ်မိတယ်။ ကိုကိုဟာ သက်ရဲ့အချစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်ကိုကိုကိုက နှစ်နှစ်ကာကာမချစ်ပါဘူး။ မမ နေမကောင်းတုန်း အသုံးချတာပါ”

“စကားအရမ်းများတာပဲကွာ၊ ကိုကိုလည်း သက်ကို အရူးအချစ်ပါသတဲ့... ဟုတ်ပြီလား”

ဆယ်ကျော်သက်မလေးကို စကားလုံးကြီးကြီးနှင့် ပစ်ပေါ်လိုက်ပြီး အရည်ဖျော်သွားသည့် ကောင်မလေးကို သူ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းပင် အချစ်မုန့်တိုင်း ရမွှက်မုန့်တိုင်းတွေ ဆင်ပစ်လိုက်သည်မှာ...

လူမမာအခန်းမှ မွှေးပျံဖြူ ဆင်းလာခဲ့တော့ ည (၁၂)နာရီ။ နိုင်နုငယ်၏အခန်းမှာ သူမ အိပ်စောင့်ပေးချင်ပေမယ့် မေမေက ခွင့်မပြုခဲ့ချေ။

“တစ်နေ့လုံး စောင့်ပေး ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ပြီပဲကွယ်။ ညဘက်တော့ သမီးနားလိုက်ပါ။ နို့မို့ ကျန်းမာရေးထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်။ မေမေ နဲ့အမြင့်ပဲ စောင့်အိပ်မယ်”

“မေမေက အသက်ကြီးပြီ၊ မေမေနားပါ။ သမီးနဲ့အမြင့် စောင့်အိပ်ပါရစေ”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မေမေတို့က လူမမာနဲ့ အထပ်ကျနေပြီ။ ညဘက်တော့ သမီးလေး နားလိုက်ပါ”

ပြောမရသည့်အခန်း မေမေစိတ်ချမ်းသာစေရန် မွှေးပျံဖြူ အပေါ်ထပ်မှဆင်းဖို့ လေ့ကျင့်ဆီ လှမ်းခဲ့စဉ်...

“ဟင်! ”

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာသည့် နိုင်သက်ဝေကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ အခန်းထောင့်မှာ ကပ်နေလိုက်ရ၏။

နိုင်သက်ဝေ၏ပုံစံက ဖရိုဖရဲ၊ မြင်ရုံနှင့်အသိသာကြီးပါ။ ညအိပ်ဝတ်စုံဂီဝန်ပါးပါးမှာ အောက်ခံမပါ။ လှချင်းစိုင်းလှနေပေမယ့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသည့် နိုင်သက်ဝေဟာ အချစ်မူး မူးနေသည်လား။

မွှေးပျံဖြူ ထိတ်လန့် အံ့သြ မယုံနိုင်ဖြစ်နေရာမှ ကလေးနှစ်ယောက်၏အခန်းသို့ စိုးရိမ်တကြီးလှမ်းကြည့်မိ၏။ အခန်းထဲမှာ မီးလင်းနေပေမယ့် စာကျက်နေကြသံတွေ ကြားနေရသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။

သူတို့ တော်တော်အတင့်ရဲနေကြပါလား။ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘာတွေ

၁၇၆ ◈ ကြယ်စင်ပျူလေ

ဖြစ်လာကြဦးမှာလဲ။ ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင်ဖြင့် မွှေးပျံ့ဖြူ ကိုယ့်အခန်း
သို့ အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီအကြောင်းတွေ မေမေတို့သိမှာမဟုတ်ပေ။

အခန်း (၁၃)

မွှေးပျံ့ဖြူ ဒီအိမ်မှာနေရတာ တထိတ်ထိတ်။ ဘာတွေ ထိတ်
သန့်စိုးရွံ့နေရမှန်းမသိပေ။ ဒီအိမ်ဟာ မကောင်းမှုအိမ်ကြီးပေါ့။

မယားကြီးက အိပ်ရာပေါ်မှာ နာတာရှည်လေဖြစ်ထားသည့်
ချော့ပါသည်။ မယားငယ်... အဲ! ခိုင်သက်ဝေကို ဘယ်လိုတံဆိပ်ကပ်
ချမှန်းပင်မသိ။ ခိုင်သက်ဝေကတော့ တစ်အိမ်လုံးကို တစာစာနှင့် ဩဇာ
တွေ ဖေးနေ၏။ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ကိုလည်း အပိုင်ကိုင်ထားလိုက်တာ။

အစ်ကိုနှင့်ခိုင်သက်ဝေတို့ တိတ်တိတ်ပုန်းညှားနေကြတာ၊ ဖေ
ဖေနှင့်မေမေတို့ သိမှာမဟုတ်။ မွှေးပျံ့ဖြူလည်း မိဘတွေကို ပြန်မပြော
ဖြစ်။ ပါးစပ်ကထွက်ရမှာ မျက်နှာပူသည်။ ရှက်သည်။ သားအမိချင်း
တောင် ပြောရမှာရှက်ပါသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူမက ခိုင်နုငယ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေနှင့် အလုပ်
ခွပ်နေပြီး ဖေဖေနှင့်မေမေတို့မှာလည်း အမြင့်နှင့်အတူ အိမ်အလုပ်တွေ

နှင့် မနားရ မအားရပေ။

ဒေါက်တာချမ်းမြေဟာ အိမ်မက်အလုပ်သမား သုံးလေးယောက် ထားရမည့်ကိစ္စမှာ မထားဘဲ၊ စိတ်လည်းချရအောင် မိဘနှင့်နှစ်ကို အထူးထိုးထားပုံရသည်။

မွေးပျံ့ဖြူ အံ့ဘုန်းညိုကိုမမြင်ရတာ ငါးရက်လောက်ရှိတော့ ကုန်ပြန်သွားပြီလား။ မပြန်သေးဘူးဘဲ ဒီမြေမှာကပ်နေသလား။ အသေတွေနှင့် သတိရနေမိသည်။

ရန်ကုန်ပြန်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူမကိုနှုတ်ဆက်သွားမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် အိမ်ကိုမလာရဲလို့ အဝေးတစ်နေရာကပဲ မျှော်ကြည့်နေမလား။ သေသေချာချာ ပြတ်ပြတ်သာသားမသိရသေးသဖြင့် သူမ စိတ်စနောင်စနင်းဖြစ်နေရတာပါ။

ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာ အထူးပိုပြီး အလုပ်ရှုပ်နေတာ ကြောင့်မသိ၊ ခိုင်နုငယ်၏အခန်းထဲကို ဘယ်သူမှမလာနိုင်ကြ။ မွေးပျံ့ဖြူ တစ်ယောက်တည်း လူမမာ၏ချေးသေးကိစ္စမှအစ မနိုင်မနင်း လုပ်နေပါသည်။

နေ့လယ်စာစားချိန်တန်လို့ လူမမာကို ထမင်းကျွေးဖို့အတွက် မွေးပျံ့ဖြူ အောက်သို့ဆင်းပြီး ထမင်းပွဲယူရသည်။ မေမေနှင့်အမြင့်တူလည်း ယခုထိ မီးဖိုထဲမှာ ချက်ကြပြုတ်ကြတုန်း။

“မေမေ... ဒီနေ့ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်ရှုပ်နေကြတာလဲဟင်”

“ဪ... ဆေးရုံမှာ စစ်ဆေးရေးလာလို့ဆိုလားကွယ်”

“အဲဒါ ဒီအိမ်က တာဝန်ယူကျွေးမွေးရမှာလား”

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ သားက ဟင်းတွေပို့ချင်တာလို့

တော့လည်း ချက်ပေးရတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါဆိုလည်း ဆိုင်မှာဝယ်ပေးလိုက်ပါလား။ အိမ်ကလူတွေ အလုပ်ရှုပ်အောင် သူမို့ အားမနာ”

“ဪ... သမီးကလည်း ဆိုင်က တအား ငွေယူတာလေ။ အိမ်မှာဆိုတော့ အကုန်သက်သာတာပေါ့။ သည်းခံပါ သမီးရယ်။ သည်းခံ

“ခံပါတယ်... ခံပါတယ်။ တဲ၊ လူမမာအတွက် ထမင်းပွဲယူ

ကိုယ်တိုင်ပင် ခူးခပ်ပြီး မွေးပျံ့ဖြူ အိမ်ပေါ်တက်သွားတော့ လူမမာအခန်းထဲမှာ ခိုင်သက်ဝေ လှပစွာပြန်ထွက်လာတာ မြင်လိုက်ရသည်။ မွေးပျံ့ဖြူကို မျက်လုံးစူးစူးနှင့် ခပ်လှောင်လှောင်ကြည့်ပုံကြောင့် ခံချင်စရာ။ သူမကပင်...

“ကိုကိုကြီးလည်း တစ်မိသားစုလုံး တင်ကျွေးထားရတာဆိုတော့လည်း အခန့်သား တက်စားကြမှာပေါ့”

ပြောပြီး မော့မော့ကျော့ကျော့ ထွက်သွားပုံက မခန့်လေးစား။

မွေးပျံ့ဖြူ ဒေါသတွေ မျိုချနေရပါ၏။ ရွယ်တူလည်းမဟုတ်။ သူဟာ အံ့ဘုန်းညိုအရွယ်သာသာ။

ခိုင်နုငယ်မှာ မျက်ရည်တွေနှင့်၊ မွေးပျံ့ဖြူကို အားကိုးတကြီး ကြည့်နေပုံ၊ ခိုင်သက်ဝေ ဘာဝင်လုပ်သည်မသိ။ သူတို့ညီအစ်မချင်းပဲ လေ။

“ခိုင်... ထမင်းစားမယ်နော်”

လူမမာကို ခေါင်းအုံးတွေနှင့် ဆင့်ထောင်ပေးပြီး သူမ စိတ်ရှည်

စွာ ထမင်းခွံကျွေးနေခဲ့သည်။ ကျွေးမွေးပြီး ဆေးတိုက်ပြီး အမြင်ရောက်လာမှ သူမ လူလဲပြီး ထမင်းစားရန် အောက်ဆင်းခဲ့ရသည်။

ညဘက်မှာ မေမေတို့နှင့်အတူ လူနာနား နေပေးခဲ့ပြီး ဒီ
တော့ ဆယ်နာရီလောက်မှာပင် မွေးပျံ့ဖြူ ကိုယ့်အခန်းသို့ပြန်ခဲ့သည်။
ဒေါက်တာချမ်းမြေ့အခန်းရှေ့မှတ်တော့ အခန်းထဲမှ ခိုင်သက်ဝေဇီအသံ
တီးတီးကိုကြားရသဖြင့် မွေးပျံ့ဖြူ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ခဲ့သည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီနှစ်ယောက် တော်တော်ကဲနေကြပါလား။ ဘယ်သူ
ကိုမှ ဂရုမစိုက်တော့ဘူးလားမသိ။ စိတ်ပျက်စွာနှင့် ဖွေးပျံ့ဖြူ ကိုယ့်အခါ
ထဲ အမြန်ပြေးဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ သူမ အိပ်ချင်လှစွာ
ကုတင်ဘက် လှည့်လိုက်တော့...

“ဟင်!”

သူမကတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည့်အံ့ဘုန်းညိုကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် မွှေးပျံ့ဖြူ ထိတ်ခနဲစိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ သူမကလေးကို မမြင်မတွေ့ရတာ လေးငါးရက်ပင် ရှိပြီမဟုတ်လား။

သို့သော် တကယ်တွေ့ကြည့်ပြန်တော့လည်း မွေးပုံဖြူ စိတ်
မချမ်းသာ။ သူမဖြစ်စေချင်တာက အံ့ဘုန်းညိုကို ရန်ကုန်မှာ ပြန်နေ
ချင်တာပါ။ သူ့ကလေးကို စိတ်ချရသည့်အရပ်၊ လုံခြုံသည့်အရပ်မှာ
စေချင်တာ သူမ၏စေတနာ။

အင်းလေ... သံယောဇဉ်တွေနှင့် ကုပ်ကပ်တွယ်တာနေရှာသည်
ဆိုတော့လည်း သူမ ရင်နှင့်ခံစားရရုံမှအပ မတတ်နိုင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခြားဘာသာသူများ သိသွားသေးလဲဟု မိုးရိမ်ပူပန်ရင်း မွေးပုံဖြူ
ထိတ်လန့်နေမိ၏။ အထူးသဖြင့် အစ်ကိုမြင်သွားလျှင် ပြဿနာက မိုး
မီးလောင်လိမ့်မည်။ သူကလေး ဘယ်လိုများ ခိုးဝှက်ဝင်ရောက်ခဲ့ပါလိမ့်။
အခန်းပြတင်းပေါက်များလည်း ပိတ်ထားလျက်နှင့်။

“အံ့ဘုန်းညို...သား၊ အံ့ဘုန်းညို...”

နတ်ဦးကိစ္စ အိပ်ပျော်နေပုံရသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို သူမ တိုးတိတ်
စွာလှုပ်နှိုးနေမိသည်။ သူမတို့အဖြစ်က ဝရမ်းပြေးသားအမိန့်ယံ။ တိတ်
ဆန်းတွေ့ဆုံကြင်နာနေရသည့်ဘဝ။

“ဟင်၊ . အင်”

အံ့ဘုရား၊ လန့်နိုးသွားပြီး သူမကို သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ကြိုး
ဆက်ထားပုံကြီးက အလန့်တကြားရှိချင်စရာ။

ဒါတော့ မွေးယုံဖြူ လက်မခံနိုင်။ လမ်းကြောင်းလွဲချင်နေသည့်
သူကလေးကို သူမစိတ်ဆိုးရသည်။ သူ့အပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာတွေ
များပြားလွန်းလို့ အရာရာသည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် သူကလေး လမ်း
ကသွားမှာကို မွေးယုံဖြူ ခွင့်လွှတ်လို့မဖြစ်။

“မယ်စမ်း၊ အံ့ဘုန်းညို့၊ ငါစိတ်ဆိုးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မင်းစိတ်တွေ ဒီလောက်ကြမ်းရိုင်းနေရတာလဲ။ ငါ မင်းကို မိခင်တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ။ မင်းအဖြစ်က အင်္ဂုလိမာလလို လက်ညှိုးဆင်းတစ်ထောင်ပြည့်အောင် မိခင်ရင်းကို လိုက်ဖြတ် လိုက်သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသလိုပဲ။ မင်းမှာ အမှောင်တွေပုံးနေပြီ။ မင်း ငါ့ကိုလွှတ်လိုက်”

အချစ်လွန် အကြည်ညိုလွန်စိတ်ဖြင့် အံ့ဘုန်းညို စိတ်တွေ
ဆင်းပူး သိမ်းယိုင်နေသမျှ တစ်ခါတည်း ရပ်တံ့သွားအောင်ပါ။ ဓမ္မေ၊ နိဗ္ဗာန်။

ရှေ့ဆောင်သောစာပေ

ပစ်လိုက်သည့်စကားအဆိပ်က အံ့ဘုန်းညိုရင်ကို တည့်တည့်ခွင်းသွားပေသည်။

“ဆရာမ”

ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရလိုက်သည့်သားကောင်တစ်ကောင်လို အံ့ဘုန်းညိုအသွင်က သွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်လှမှု နှလုံးသွေးများ ချက်ချင်း အေးခဲသွားသလို ခံရချက်က မသက်သာ။ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဖျစ်မြည်အောင် ကြေကွဲသွားတော့သလို။

နားလည်မှုတွေ လွဲလှချည်လား ဆရာမရယ်...

ကျွန်တော့်အချစ်က တုန့်ခိုင်းမမီတဲ့ မေတ္တာစစ်နဲ့ပါ။

“ဆရာမ”

ရုပ်ချည်း ပြိုကွဲ ယိုပွင့်သွားသည့်အံ့ဘုန်းညိုအသံနှင့်ရုပ်ကြောင့် မွှေးပျံ့ဖြူရင့်ထဲ တစ်စစ် ကြေကွဲနားကျင်ရပေမယ့် သူမ မာန်တင်းရသည်။ သူမ၏စေတနာတွေ အလကားမဖြစ်စေချင်။

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမ၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်များဖြင့် တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ရင်မှာ ထွေးအပ်ထားမိသည်။ သူ့မျက်ရည်များက ထားဆီးမရနိုင်အောင်။ အံ့ဘုန်းညို ဘာစကားမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ လိပ်ပြာလွင့်နေသူပမာ။

“နားထောင်စမ်း! သား၊ လောကမှာ မပစ်မှားအပ်တဲ့အရာတွေ ရှိတယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ရတနာသုံးပါးရယ်။ နောက် အမိအဖနဲ့ ဆရာသမားရယ်။ သား နားလည်တယ်မဟုတ်လားဟင်။ ဆရာမမင်းကိုအရမ်းချစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းလို ရုန်းရိုင်းတဲ့အချစ်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဖြူစင်တဲ့အချစ် ဖြူစင်တဲ့မေတ္တာပဲ။ သားနဲ့

အတ္တခြားနေပစေ... အဲဒီကမ္ဘာမှာ သား အဆင်ပြေနေမယ်၊ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်နေမယ်ဆို ဆရာမ ကျေနပ်တယ်”

“ဆရာမ”

အံ့ဘုန်းညိုအသံက အရူးမီးဝိုင်းနှင့် သွေးရှူးသွေးတန်း ပြိုကွဲနေသည့်အသံ။ ဆရာမစကားတွေက သူ့အချစ်တွေကို အမြစ်မှနှုတ်ပြီး နုတ်နုတ်စင်း မီးရှို့ပစ်လိုက်ပေပြီ။

“နားထောင်ဦး သား၊ သားအမိ ဆရာတပည့်တွေရော မလွမ်း၊ ဆရာမလား၊ မအောင်းမေ့ရဘူးလားလို့ မင်း... စောဒကတက်ချင်တယ် မဟုတ်လား။ ဖြူစင်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့လွမ်းဆွတ်ခြင်းဟာ ဖြေသိမ့်နိုင်တယ် သား။ တစ်ဖက်မှာ အဆင်ပြေနေမယ်၊ စိတ်ချလက်ချရှိနေမယ်ဆိုရင် ဆရာမ မင်းကိုလွမ်းရဲပါတယ်။ မင်း ရန်ကုန်ကိုပြန်ဖြစ်အောင် ခြံနဲ့ပါ။ ဆရာမကို မိခင်တစ်ယောက်လိုချစ်ပြီး ဆရာမရဲ့စကားကို မြေဝယ်ကျ နားထောင်ပါ”

“...”

“သား... ခုလို အန္တရာယ်ကြီးစွာနဲ့ သူတစ်ပါးအိမ်ထဲ ခိုးဝင်လာတာလည်း ဆရာမစိတ်မချမ်းသာဘူး။ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ အသိအကျွမ်းမရှိတဲ့နဲ့ ဒီမှာကပ်ကပ်နေတာ ဆရာမ ဘယ်လိုမှစိတ်မချပါဘူးကွယ်။ သား တေလေကြမ်းပိုးလေး ဖြစ်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်မိတယ်။ ဆရာမ ပြုစုပေးခဲ့တဲ့သစ်ပင်လေးကို အခက်အလက် အရွက်တွေ ဝေဝေဆာဆာနဲ့ သီးပွင့်မွှေးပျံ့နေစေချင်တာ ဆရာမဆန္ဒပါ။ သား... ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာအောင် ရန်ကုန်ပြန်ပါတော့ကွယ်”

မွှေးပျံ့ဖြူစကားတွေကို နားထောင်ရင်း အံ့ဘုန်းညို ရင်ကွဲပက်

လက်ဖြစ်ရပုံမှာ အတိုင်းအဆမရှိ။ ဆရာမစကားတွေက အမှန်တရားပေးမယ့် သူ ဘယ်လိုမှမလိုက်နာနိုင်ပါ။ ဆရာမနဲ့နှစ်ယောက်အတူလာခဲ့ကြသည့်ခရီးမှာ ဆရာမကို ဒုက္ခတောထဲ ထားခဲ့ပြီး သူကတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း သွားရှောင်နေရမတဲ့ ဘယ်လိုမှတွေးကြည့်လို့တောင် မရအကြည့်လို့လွန်၊ အချစ်လွန်တယ်ပဲပြောပြော၊ ဆရာမအတွက် ဆို မိမိအသက်ကိုပင် ပုံအပ် ပုံအောနိုင်တော့သည်မို့ ကိုယ့်အချစ်တွေကိုလည်း သူ ဇက်မသတ်နိုင်တော့ပါ။ ဒီအချစ်တွေဟာ ဆရာမစွပ်စွဲသလို သူ့စိတ်တွေ ကြမ်းရိုင်းနေတာတဲ့လား။

ဟင့်အင်း... ဆရာမရယ်...

ကျွန်တော့်အချစ်တွေ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတာ နတ်သီကြားတွေ သိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချစ်တွေက နတ်ဘုရားတစ်ပါးရဲ့ခွန်အားတွေလို အရမ်းသန်မာစွမ်းအားပြည့်လာတဲ့အခါကျ ကျွန်တော့်နုလုံးသားနဲ့မဆန့်လို့ လျှံကျလာတော့တာ။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုတားဆီးနိုင်ပါ့မလဲ။

ညစ်ညမ်းတဲ့အချစ်တွေ မဟုတ်ပါဘူး...

ဆရာမကို နတ်ဖုရားမတစ်ပါးလို ရင်ခွင်မှာ ထွေးပွေ့ ကိုးကွယ် ဖြတ်နိုးချင်မိတာ အပြစ်ဆိုလျှင် သည်အပြစ်အတွက် အံ့ဘုန်းညို ကမ္ဘာအသေချ်မျှ ပြစ်ဒဏ်ခံယူမိပါသည်။

တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်လွန်းအောင် ကိုယ်စိတ်နှလုံး ညှိုးချိုးနေရသည့်နောက် ဖြူစင်သောခွန်အားများနှင့်ပင် အံ့ဘုန်းညို ဆရာမရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကျွေးမိပါသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆရာမမမျှာ ဝိညာဉ်မဲ့သူနယ်...

သည်စဉ် အခန်းတံခါးခေါက်သံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် မွှေးပျံ့ဖြူ လိပ်ပြာလွင့်မတက် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားခဲ့သည်။

အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံများ ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်ပေါ်နေလေဆဲ။ မွှေးပျံ့ဖြူ သွေးအေးစွာပင် ပြတင်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အံ့ဘုန်းညိုကို အိမ်ပြင်သို့ထွက်စေသည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်ရှိပြီမို့ အိမ်ပြင်မှာ နင်းမှုန်မြှူမှုန်တွေဖြင့် မည်းမှောင်နေ၏။

“သွားပေတော့ သား၊ မင်းကို ဒီလိုအချိန်ကြီး ပြန်လွှတ်ရတာလည်း ရင်ထဲမှာ မချီဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုတွေ့သွားကြရင် ပြဿနာက ထင်မှတ်နိုင်အောင် ဆိုးလိမ့်မယ်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်လွတ်သွားရင် ဆရာမကို သူတို့ ရန်ခွာကြမှာပေါ့၊ ပြောကြဆိုကြမှာပေါ့။ ဆရာမ မျက်နှာငယ်နေရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် မပြေးချင်ဘူး ဆရာမရယ်။ ဒီလိုနေနေရတဲ့ဘဝဆိုးကြီးမှာ သူတို့ လီဆည့်စွပ်စွဲမယ့်အပြစ်ဒဏ်ကိုပဲ ကျွန်တော်ခံလိုက်ချင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ သား၊ မင်း... ငဲ့စကားကို နားမထောင်တာဘူးလား။ ရော့! ဒီမှာ ပိုက်ဆံ၊ မနက်ကျရင် ရန်ကုန်ပြန်ပါ့မယ်လို့ စာတိပေးစမ်း သား၊ ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာအောင် မင်း... ဒီလောက်မှ လိုက်နာနိုင်ဘူးလား”

တံခါးခေါက်သံများကလည်း အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေလေဆဲ။ အံ့ဘုန်းညို ပြတင်းတံခါးအပြင်ဘက်သို့ ဆရာမ၏တွန်းထိုးမှုကြောင့် ရောက်သွားရသည်။ သူတို့ဆရာတပည့်မှာ မျက်ရည်လည်၍။

အံ့ဘုန်းညို၊ ရင်ကွဲမတတ် တစ်ချက်မျှ ရှိက်ငင်လိုက်ပြီ။ မေးကြောကြီးများ ထန်တင်းအောင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာမ၊ ဆရာမ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို အကောင်းဆုံးဖြင့် အောင် အတတ်နိုင်ဆုံးတည်ဆောက်ပါမယ်။ အဲဒါ ဆရာမကိုချစ်လွန်းလို့ပါ။”

“ကောင်ပါပြီ သား၊ မင်းအဆင်ပြေနေမယ်ဆိုရင် လောကထဲမှာ မည်သည့်ဘေးဒုက္ခမဆို ဆရာမ ရင်ဆိုင်ရဲပါပြီ။ သားကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။”

မွှေးပျံဖြူ၊ အံ့ဘုန်းညိုလက်ကလေးကို ကြင်နာစွာ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ အံ့ဘုန်းညို ထိုလက်ကလေးများကို သူ့နဖူးဆံစဖြင့် ထိကပ် ဦးခိုက်လိုက်သည်။

ဆရာမဆန္ဒအရ သူ ဒီနေရာမှ ထွက်ခွာသွားရတော့မည်။ သူရင်ထဲမှာ ခံစားမှုများက ပရမ်းပတာ။

ခြံအပြင်သို့ သူ့ရောက်သွားသည်အထိ ဆရာမက သူ့ကိုငေးကြည့်နေ၏။ ဆရာမအတွက် အံ့ဘုန်းညို နောက်ဆံတင်းလိုက်သည်မှာလည်း နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ကြွေမှုနာကျင်လျက်။

သူ့... ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

သူဟာ လောကအတွက် ငယ်ရွယ်လွန်းသည့် စစ်သည်တော်၊ ကမ္ဘာခြားအောင် ဝေးကွာနေသော်လည်း တစ်နေ့မှာ ဆရာမအတွက် တိုက်ပွဲတွေ ရင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးအတွက် သူ ဆရာမနှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်သွားရပေဦးမည်။

ဒါလည်း ဆရာမဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းလိုက်နာခြင်းပါ။ နှင်းထုထဲသို့ ရဲဝံ့စွာ တိုးဝင်ရင်း အံ့ဘုန်းညို ခရီးဆက်ရပြန်တော့သည်။

မွှေးပျံဖြူ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ အခန်းပြင်ဘက်မှာ လူစုလူဝေးတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နှင့် ခိုင်သက်ဝေ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ၏မျက်နှာများက ရစရာမရှိအောင် ပျက်ယွင်းအိုစာနေပြီး အစ်ကိုနှင့်ခိုင်သက်ဝေ၏မျက်နှာတွေကတော့ ဒေါသတွေ ထောင်းထောင်းထလျက်။

အားလုံးကို သူမ ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆူညံနေတာပဲ”

မွှေးပျံဖြူ၏စကားဆုံးသွားလျှင် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏ဒေါသသံနှင့် ခိုင်သက်ဝေ၏ ငိုကြွေးချက်မသံက တစ်ပြိုင်နက် ထွက်လာ၏။

“နင် ခုမှဘာမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ။ ခိုင်နုငယ် ဆုံးပြီး အခု ရဲကိုရော... ဆေးရုံကိုပါ ဖုန်းဆက်ထားတယ်”

“ဘာ!”

သူမထင်ထားသည့်ပြဿနာက တစ်ခြား။ ဖြစ်နေသည့်ပြဿနာက တစ်ခြား။

အံ့ဘုန်းညို အိမ်ထဲသို့ခိုးဝင်သည့်အတွက် ပြဿနာတက်မည်ဟု ထင်ထားသမျှ ယခုတော့ ဘယ်လိုမှထင်မှတ်မထားသည့်ပြဿနာကြောင့် မွှေးပျံဖြူ၊ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

စကားမပြောနိုင်လောက်အောင် သူမ ကြောင်အနေမိစဉ် ခိုင် သက်ဝေ၏ ငိုယို စွပ်စွဲသံက ကျယ်လောင်ပေါက်ကွဲလျက်။

“လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ နင် ရန်ကုန်ပြန်ချင်တာနဲ့ ငါ့အစ်မကို သတ်ပစ်ရက်တယ်။ ဒါကြောင့် ထင်တော့ထင်သား။ သူ့မှာ အကြံရှိလို့ သာ ဒီလောက်မုန်းတီးနေတဲ့မမကို ပြုစုမယ်ဆိုပြီး တာဝန်ယူခဲ့တာကိုး ရက်စက်လိုက်တာ မွေးပျံဖြူရယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ရောဂါဖိစီးနိုင်စက်နေ ရရှာတဲ့ ငါ့အစ်မကို နင်မို့ အဆိပ်ခတ် သတ်ပစ်ရက်တယ်နော်”

သူတို့စွပ်စွဲ လီဆည်နေသမျှ သူမ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်။ ခိုင်နုငယ် ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်လိုဆေဆုံးသွားမုန်းပင် သူမ သိတာမဟုတ်။ လူမမာခန်းမှ ဆယ်နာရီလောက်မှာ ပြန်လာခဲ့ပြီး ယခု ဆယ်နာရီနာရီခန့် မှာ လူနာက သေဆုံးသွားခဲ့ပြီတဲ့လား။ မယုံနိုင်စဖွယ်။ သည်ကြားထဲ အံ့သြလွန်းလို့ ဆွံ့အနေသူကို နင်းကန်စွပ်စွဲနေပုံကြီးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်။

“ဘာတွေလဲ၊ ခိုင်နုငယ် ဘယ်တုန်းကသေလို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သေရမှာလဲ။ ဘယ်သူက အဆိပ်ခတ်လို့လဲ။ ကျွန်မဆင်းလာတုန်းက အကောင်းကြီးပါ”

မွေးပျံဖြူ ခိုင်နုငယ်၏အခန်းသို့ အပြေးတက်သွားလျှင် နောက် ဘက်မှ လူအုပ်ကြီးလည်း သူမ၏နောက်မှ အပြေးတက်လိုက်ကြသည် မှာ သူ့ခိုးဖမ်းသည့်နယ်။

မွေးပျံဖြူ ခိုင်နုငယ်၏အခန်းထဲသို့ ရောက်သွားတော့ ခိုင်နုငယ် အသွင်က အိပ်ပျော်နေသည့်ပမာ။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှာတော့ အမြှုပ်တွေ စီးကျလို့။

သူမ လူနာကို နှုတ်ခမ်း၊ သွေးစမ်းဖို့ ထိကိုင်မည်ပြင်လျှင် ဒေါက်

တာချမ်းမြေ့က မွေးပျံဖြူကို အငြိုးတကြီး အော်လိုက်၏။

“မထိနဲ့... မွေးပျံဖြူ၊ ဒါဟာ လူသတ်မှုပဲ။ လုပ်ကြံမှုပဲ။ နင့် ကို ငါမသက်သေ ငယ်အခန်းထဲ ဆယ်တစ်နာရီခွဲလောက်က ဝင်ကြည့် တာ။ လူမမာက ပြာနမ်းပြီး အသက်ကုန်နေပြီ။ ဒါ အဆိပ်မိတဲ့လက္ခဏာ ပဲ”

“နင် ငါ့ကိုရန်သူတစ်ယောက်လို မုန်းချင်မုန်းပါ။ အခုတော့ ငါ့အစီအစဉ်ကိုလည်း မလိုက်နာချင်တာနဲ့ ငါ့ကိုလည်း လက်စားချေချင် တာနဲ့ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်သဘောမျိုးလုပ်လိုက်တာ။ နင့်ကို ဒီ လောက်ရက်စက်ယုတ်မာလိမ့်မယ်၊ အကြံပက်စက်မယ်လို့ ထင်မထား မိတာ ငါ့အမှားပဲ။ ငါလုံးဝထင်မထားဘူး... မွေးပျံဖြူ”

“အစ်ကို... နင် ငါ့ကိုဒီလိုမစွပ်စွဲနဲ့ နင့်မိန်းမကို ငါမသတ်ဘူး။ ဘာကိုစွဲ ငါက သူ့ကိုအဆိပ်ခတ်ရမှာလဲ။ ငါ့မှာ ဒီလောက်ရက်စက်တာ တဲ့ နှလုံးသားမရှိဘူး။ လူသတ်ဖို့ဆိုတာ စိတ်တောင်မကူးမိဘူး”

သူမ အကြောက်အကန်ငြင်းပေမယ့် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ လုံးဝ သက်မခံ။ သူဟာ နဂိုကတည်းက မွေးပျံဖြူကို သေစေချင်နေသလား ဆို။

“နင် ရန်ကုန်ပြန်ချင်တာနဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြန်ခေါ်ချင်တာ နဲ့ သတ်လိုက်တာမဟုတ်လား။ နင် ငါတို့လင်မယားကို အရမ်းမုန်းနေ တဲ့ကြားက ငယ်ကိုပြုစုပေးမယ်ဆိုတာ ယုံခဲ့မိတဲ့အတွက် ငယ် ခုလို ဆွံ့ချိန်မတန်ဘဲ သေခဲ့ရတာ။ ငယ်ရေ... ကိုကို ဘယ်လိုဖြေရမလဲ ဟွာ”

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့တစ်ယောက် မျက်ရည်ကျရိုက်၊ ဒေါသထွက်

လိုက်နှင့် သရုပ်ဆောင်နေသမျှ မွှေးပျံ့ဖြူ သွေးပျက်လှအောင် ကြောက်ရွံ့လာမိသည်။

ပြဿနာက မထင်မှတ်အောင်ပင် ကြီးမား ယုတ်မားနေသဖြင့် သူမ ဒီအမှုမှလွတ်နိုင်ပါဦးမလား။ သူမကို လူသတ်မှုနှင့် အပီအပြင် ချက်တင်နေပါလား။ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ...

သူမကို ရဲလက်သို့ အပ်ကြတော့မှာပါလား...

အဖြေက ဘာလဲ...

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့သည် သူမကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက အခြေအတေး၊ အာယာတတွေနှင့် ဖြုတ်ထုတ်သတ် လုပ်ချင်နေသည်မသိ။

မျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ်ထိတ်လန့်လျက် အခန်းထဲရှိသူများကို မွှေးပျံ့ဖြူ တစ်ယောက်စီကြည့်လျှင် ဖေဖေက မယုံနိုင်သည့်အသွင်ဖြင့် ငေးကြည့်နေပြီး၊ မေမေက သူမအနားသို့ရောက်လာပြီး ပန်းကိုဖက်ထားခဲ့သည်။

အမြင့်ကတော့ အခန်းထောင့်မှာ တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်ခိုလျက်။ သူလည်း လူမမာစောင့်ပဲမဟုတ်လား။

သို့သော် ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး အစားအသောက်ကျွေးသူ ဆေးတိုက်သူမှာ ကံဆိုးသူ မွှေးပျံ့ဖြူသာဖြစ်သည်။

“အို! မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကိုမသတ်ဘူး။ ဘာကိစ္စသစ်ရမှာလဲ။ သူ့ကိုပြုစုပေးတာကလည်း မေမေသက်သာအောင်ပါ။ မေမေတစ်ယောက်တည်း ပင်ပန်းလွန်းတာ မကြည့်ရက်လို့”

တတွတ်တွတ်ငြင်းဆန်ရင်း မွှေးပျံ့ဖြူ ထိတ်လန့်နေသမျှ ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နှင့် ခိုင်သက်ဝေက ပူးပေါင်းစွပ်စွဲနေတော့သည်။

“ငါ့အစ်မကို နှင်သတ်တာ။ နှင် တရားခံ၊ နှင်ပဲ အစားတွေကျွေး။ ဆေးတွေတိုက်ရင်း လုပ်သွားတာ။ ငါ့တူတူမလေးတွေ အမိမဲ့အောင် နှင်ယုတ်မာတာ။ သမ္မာဒေဝနတ်မြတ်နုတ်ကောင်းများရှင်... သူယုတ်မာကို ကြည့်မနေကြပါနဲ့”

ခိုင်သက်ဝေ မျက်ရည်များနှင့် နတ်တွေကိုပင် တိုင်တည်နေရာ

“ဟဲ့!... သတ်ချင်သတ် နှင်သတ်မှာ။ နှင်က ကိုယ့်အစ်မယောက်ျားကို ကြောင်တောင်နှိုက်ချင်၊ လိုချင်နေတာ”

အမြင့်... ဒေါသတကြီး ဝင်ရောက်ပြောဆိုလျှင် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ အမြင့်ကို လက်ပြန်ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

လူသေအခန်းထဲမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်တွေဖြစ်နေဆဲ၊ အိမ်ရှေ့သို့ ရဲကားနှင့်ဆေးရုံကားတို့ တစ်ပြိုင်တည်းရောက်လာကြ၏။ လမ်းထဲမှာ ကားညှပ်ဆွဲသံတွေက ထိတ်လန့်သွေးပျက်စဖွယ်။

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နှင့်ခိုင်သက်ဝေတို့ အောက်ထပ်သို့ တံခါးဖွင့်ပေးဖို့ ဆင်းသွားကြလျှင် မွှေးပျံ့ဖြူအနားသို့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ သနားကြင်နာစွာ ကပ်လာခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေက မွှေးပျံ့ဖြူခေါင်းကို ကြင်နာစွာ ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ဖက်ထားသလို မေမေက သူမ၏လက်များကို ကိုင်ဆုပ်ထားခဲ့သည်။ ဖေဖေဆရာမေမေပါ မျက်ရည်တွေစိမ့်ပြီး သောက ပရိဒေဝတွေ ရောက်လျက်။

“ငါသမီးလေး ငါတို့အတွက် ဓားစာဝင်ခံရတာ။ ဖေဖေတို့ အသုံးဆရာလို့ ဒီပြဿနာကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးရတာ”

“မငိုပါနဲ့ ဖေဖေရယ်၊ သမီးမှမသတ်ဘဲ။ သမီး မကြောက်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စကြီးပြီးသွားရင် သမီးတို့သားအမိ သားအဖတွေ ရန်ကုန်ပြန်

ကြမယ်နော်။ အရင်လိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြမယ်
မေမေကလည်း အထူးတည်ငြိမ် လေးနက်စွာ စကားဆိုခဲ့သည်
မှာ...

“အမှုကတော့ ဖြစ်မှာပဲ သမီး။ သူတို့ဇာတ်ရွှပ်ကြီးထဲမှာ ငါ့သမီး
လေးက မပြောတတ်မဆိုတတ်နဲ့။ သမီးက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် နုနုပျိုပျို
လေးပါ။ သမီးကို မေမေအစွန်းအထင်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒီအမှုမှာ မေမေ
ဓားစာခံခံလိုက်တော့မယ်။ မေမေ့ကိုဖမ်းကြပါစေ။ လူမမာကို မေမေ
တို့ အတူစောင့်ခဲ့ကြတာပဲ”

မေမေ့စကားကြောင့် မေမေ့အပေါ် အထင်မှားမိသမျှ မွှေးပျံ့ဖြူ
ယူကျုံးမရဖြစ်ရသည်။ မေမေဟာ သူမကိုလည်း ချစ်တာပါပဲလား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ။ ဒါပေမဲ့ မေမေ့သားလူရိုင်းကြီး
က သမီးကိုပစ်မှတ်ထားတာပါ။ မေမေ့ကိုလည်း အိုကြီးအိုမကျမှ အချစ်
မခံစေချင်ပါဘူး။ သမီးမှ သူမိန်းမကိုမသတ်ဘဲ မေမေ။ အဖမ်းခံရလည်း
ခဏပေါ့။ နောက်ပြီး ပြန်လွတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီး သူ့ကိုအရမ်းမုန်းတယ်
မေမေ။ မေမေ ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ အခု သူ ယုတ်မာကောက်ကွန်
တာ၊ ရက်စက်တာ မေမေ့မြင်ပြီမဟုတ်လား။ သူ့နှလုံးသားက နံစော်
ပုပ်ဟောင်နေတယ်။ ပုံမှန်အသည်းနှလုံးမဟုတ်ဘူး။ သူ့နဲ့ ခိုင်သက်စေ
နဲ့ ညားနေကြတာရော မေမေ သိရဲ့လား။ သူတို့ဇာတ်ရွှပ်ကြီးထဲမှာ သမီး
ကို ထိုးထည့်လိုက်တာ။ သူဟာ သမီးဘဝကို နယ်မထူအောင် ချေမှုန်း
နိုင်စက်သူပဲ”

“အို...သမီးရယ်”

သူမတို့သားအမိတွေ မျက်ရည်လည်ရွှ်နှင့် တုန်လှုပ် ကြေကွဲ

အစဉ်ပင် ရဲများနှင့် ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ လူသေခန်းသို့ ဝင်ရောက်လာ
ကြသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ဆူရူညံ့သံအသံများကြောင့် နိုးလာ
ကြပြီး အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ အခြေအနေတွေက ရှက်ရွံ့
သွားတွေ။

ကလေးငယ်များက ရင်နှင့်စဖွယ်။ ဖခင်၊ အဒေါ်နှင့်ကလေးနှစ်
ယောက်တို့၏ ငိုကြွေး ကြေကွဲနေပုံကြောင့် ရဲများမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်
နေကြသည်။

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့မှာ ခိုင်နုငယ်အတွက် သောကဖြစ်ရသည်
ထက် မွှေးပျံ့ဖြူအပေါ် ဒေါသဖြစ်နေရသည်က ပိုနေ၏။

ရဲများကိုလည်း သူပင် ဇာတ်စုံခင်း စုံစေ့စွာ ရှင်းပြနေလေသည်။
မွှေးပျံ့ဖြူ သူ့စွပ်စွဲချက်များကို တတ်နိုင်သမျှ ချေဖျက်ဖို့ ကြိုး
စားပါ၏။ သို့သော် သူက ဒီဗြို့မှ ခွဲစိတ်အထူးကုဆရာဝန်၊ ဂုဏ်သရေ
ရှိသူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ...

ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်ဆိုသလို ထိုညကစပြီး မွှေးပျံ့ဖြူ အချုပ်ခံ
ရပါလေတော့သည်။

အခန်း (၂၀)

ဘဝဆိုတာ တစ်ချက်ကလေး တိမ်းစောင်းလိုက်သည်နှင့် နံနက် မြုပ်အောင် နှစ်မြုပ်တတ်သည့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောတစ်စင်းနယ်။

မထင်မှတ်နိုင်အောင်ပင် ကံကြမ္မာမုန်တိုင်းက ကြမ်းရိုင်း ဖြစ် ထန်ခဲ့သောအခါ လောကကြီးကို အပြူးသားငေးကြည့်ရင်း လယ်ကွင်း ထဲက ဖားသူငယ်လို မွေးပျံဖြူ ဖားရိုက်သမား၏လက်မှာ ဘဝကျော့ခဲ့ရ ပေပြီ။

တကယ့်ကို အံ့သြ သွေးပျက်စဖွယ်။

မယုံနိုင်စရာအဖြစ်အပျက်တွေ တကယ်ပင် ဖြစ်ပျက်လာခဲ့ပေ ပြီ။

ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ ငှားထားသည့် အတော်ဆုံးရှေ့နေကြီး၏ အချက်ကျကျ အကွက်ကျကျ လည်ကိုစွပ်သည့် ကြိုးကွင်းများကို သူမ ရုန်းမဖယ်သာ။ စွပ်စွဲချက်တွေက တကယ့်ကို ဆင်လုံး တွေးလုံးတွေ

အားကလည်း ကောင်းလှပါဘိ။

တရားလိုက တကယ့်ပေးကြီးကိုး။

မြစ်ကြီးနားဆေးရုံကြီးမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ခွဲစိတ် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏အရှိန်အဝါအောက်မှာ မွေး ပျံဖြူ မလူသာ မလွန်သာ၊ ပြားပြားဝပ်လျက် လည်စင်းခံခဲ့ရပေပြီ။

မောင်နှမချင်းပေမယ့်...သူမက ရန်သူလို မုန်းတီးခဲ့သည့် အကြောင်း၊ ယောင်းမကိုလည်း ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးသည့်အကြောင်း၊ သူမက မိခင်၊ ဖခင်နှင့် ရန်ကုန်မှတိုက်ခန်းကို အပိုင်စီးလိုသည့်အကြောင်း၊ နောက် 'ဒီလူမမာရှိနေသရွေ့ ရန်ကုန်ကိုမပြန်ရတော့ဘူးပေါ့၊ ဟတ်လား' ဟု လူသတ်မှုမဖြစ်ပွားခင် သုံးရက်က မွေးပျံဖြူ ပြောကြားခဲ့သည်ကို အားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြားခဲ့ကြောင်း။

သည်လောက် မုန်းတီးစက်ဆုပ်သူကို တာဝန်ယူမယ်ဆိုပြီး မွေး ပျံဖြူ တာဝန်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သူမတစ်ယောက်တည်း ထမင်းကျွေး ဆေးတိုက်ပြုလုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း။

အဆိုးဆုံးမှာ သူမမွေးစားထားသည့် တပည့်လေးကို ဒေါက်တာ ချမ်းမြေ့က မသင်တော်ဘူးရယ်လို့ ရိုက်ပုတ်နှင်ထုတ်မိသည့်အခါ မွေးပျံ ခြူးအနေနှင့် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့၏မိသားစုကို အလွန်ပင် မုန်းတီးစက်ဆုပ် နေသည့်အကြောင်း။

တရားလိုရှေ့နေကြီး၏ ပက်ပက်စက်စက် စွပ်စွဲချက်များကို နား ထောင်ရင်း မွေးပျံဖြူတစ်ကိုယ်လုံး အရှက်တွေနှင့် ဟုန်းဟုန်းတောက် နှုတ်ရ၏။ အစ်ကိုဟာ သူမကို အပြီးတိုင် သုတ်သင်ချေမှုန်းနေသောအခါ မွေးပျံဖြူ စကားတစ်ခွန်းဆိုမိသည်။

“သူ နောက်မိန်းမမြန်မြန်လိုချင်လို့ မယားကြီးကိုသတ်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူးလား။ မိဘပစ္စည်းတွေကို ကြိုက်သလိုစီမံချင်လို့ ကျွန်တော် ဉာဏ်ဆင်တာမဟုတ်လား။”

ဆိုတော့ တရားလိုရှေ့နေကြီးက ဟိန်းလိုက်ဟောကလို့ကံ ကွက်လိုက်တာ။ သူမစကားတွေမှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုစရာ၊ သက်သေ ပြစရာမရှိသည်မို့ သက်သေရှိသည့် သူတို့၏လီဆည်မှုများကပင် တရား ဝင်ခဲ့ရသည်သာ။

မိဘနှစ်ပါးက အတန်တန်တောင်းပန်ပေမယ့် ဒေါက်တာချမ်းလွင် က လက်မခံ။ မျက်နှာချင်းတောင် မဆိုင်။

နောက်ဆုံး ငွေမဲ့၊ ကြေးမဲ့၊ မိတ်ဆွေမဲ့သည့် ဒီအရပ်မှာ ငွေဆုံ ဖြူသာ ဘဝကို စတေးပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

တောထဲမှ ထောင်ချောက်မိသည့်သမင်လို ထောင်ချောက်က ပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်းနှင့်ပင် သူမ ထောင်ဒဏ်ခုနစ်နှစ် ကျခံခဲ့ရသည်။ မိအို၊ ဖအိုတို့၏ သောကမျက်ဝန်း၊ ပရိဒေဝမျက်ဝန်းတို့ကို သူမ မမြင် ရက်တော့ပါ။

အစ်ကိုချမ်းမြေ့ကို နာကြည်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း မွှေးပျံ့ဖြူ ရယ် မောလိုက်မိသည်။

“နင်... ကျေနပ်သွားပြီမဟုတ်လား အစ်ကို။ ဘဝ... ဘဝက ဝင်ကြွေးတွေရှိလို့ ငါအခုလိုပေးဆပ်ရတယ်ပဲ သဘောထားတယ်။ ရင်စည် ခံလိုက်မယ်။ တစ်ခုတော့ နင် ကတိပေးပါ။ အသက်ကြီးလာပြီဖြစ်တဲ့ မိအိုဖအိုတွေကိုတော့ နင်ရဲ့လောဘ ဒေါသ အာဇာတ ယဇ်မီးထဲက ဘယ်တော့မှ ပစ်မထည့်လိုက်ပါနဲ့”

“ဒါ နင်ပူစရာမလိုဘူး။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သာခံ။ သွေးရှူးသွေး တန်းတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

တရားရုံးထဲမှာ တရားလိုနှင့်တရားခံက မောင်နှမအရင်းအခြာ တွေ ဖြစ်နေရတာ ရှက်စဖွယ်။

သို့သော်လည်း ဒါလည်း အံ့ဩစရာတော့မဟုတ်။

လူသား၏စိတ်ဆိုတာ ရက်စက်စရာရှိလျှင် အစွမ်းကုန်ရက်စက် ပြီး ကြင်နာတတ်သူတွေကျတော့လည်း အစွမ်းကုန်ကြင်နာတတ်ကြတာ ပဲလေ။

စိတ်ဓာတ်ကျမနေဘဲ ကြုံလာသမျှ လောကဝံကို မွှေးပျံ့ဖြူ အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင်ပါမည်။

အငြိ၊ အတေး၊ အာဇာတတွေနှင့် မိမိစိတ်ကို မနှိပ်စက်ဘဲ လောကကို အဖြူစင်ဆုံး၊ အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်ရရုံသာ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၁)

မွေးပျံဖြူ မန္တလေးတောင်မှာ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ကျခံခဲ့ရသည်။ ထောင်ကျနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး သူမ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ဆုံခဲ့။ သူမ အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေမည့်မိဘနှစ်ပါးနှင့် အံ့ဘုန်းညို၊ အခြား မိတ်ဆွေများ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ချင်ပါ။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး တရားချရင်း ထောင်ထဲမှာ သူမ အကောင်းဆုံးနေထိုင်ခဲ့သည်မို့ လျှော့ရက်တွေ အများကြီးရခဲ့ပါ သည်။ သူမ ငါးနှစ်ခွဲလောက်ပဲ ထောင်ထဲမှာ နေခဲ့ရသည်။

ဘယ်လောက်ပဲ တရားချချ... မွေးပျံဖြူ၏စိတ်တွေ ကမောက် ကမ ဖြစ်သွားခဲ့တာတော့ အမှန်။ သူမ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ချင်သလို ဘာသတင်းကိုမှလည်း မကြားချင်တော့ပါ။ ဒါဟာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း တစ်မျိုးလား။

ချစ်သောသူတွေနှင့် ကမ္ဘာခြားအောင် ထွက်ပြေးနိုင်စွမ်းမရှိပေ

မယ့် အဝေးဆုံးသို့ သူမ ပြေးထွက်ခဲ့ပြီ။ ထောင်မှလွတ်သည့်အခါ သူမ နေရာဟောင်းသို့ မပြန်တော့။ မိဘများ၏သတင်းကိုလည်း မစုံစမ်းတော့ ခါ။ သူမ၏မိဘနှစ်ပါးဟာ သူတို့သားကို ချစ်ကြတာပဲ။ သားနှင့်မြေးတွေ နှင့် ပျော်ရွှင်စွာ ရှိနေကြမှာပေါ့။

ထို့အတူ အံ့ဘုန်းညိုလည်း ယခုလောက်ဆို လူ့လောကထဲမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း အခြေကျနေပေရောမည်။

ထောင်ထွက်သမတစ်ဦး။ အထူးသဖြင့် လူသတ်မှုနှင့် တောင်ကျ ခဲ့သူတစ်ဦးအဖြစ် သူမဟာ လောကအလယ် မျက်နှာငယ်ရမှာ မလွဲ။ လူတွေက အကြည့်တစ်မျိုးနှင့် ကြည့်ကြမှာ မလွဲ။

လောကကို အောင်နိုင်သူအဖြစ်နှင့်သာ ရင်ဆိုင်ချင်သည့်သူမ တ အရှုံးသမားအဖြစ်နှင့် မိမိနေရပ်ကို မပြန်လို။ သူမအတွက် နေရာ မရှိတော့။

သည်တော့ ထောင်ထဲမှာ သိကျွမ်း ချစ်၍ အတူနေခဲ့ရသည့် နှုတ်အတွားအို ဒေါ်နန်းအိရဲ့ 'ဟိုပိုး'သို့ မွေးပျံဖြူ လိုက်ခဲ့သည်။ အတောင် ကျိုးငှက်ပေမယ့် ဘဝမှာ ပျံသန်းရဦးမှာပါပဲ။

အသက် (၂၉)နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ်စွမ်း အားပြည့်သော ခွန်အား။ နှလုံးသားတို့ကို လောကအတွက် အသုံးချရ ပေဦးမည်။

အမြင်ဆုံးသို့ မပျံသန်းနိုင်တော့ပေမယ့် ဘဝမှာ အကောင်းဆုံး ရင်ဆိုင်သွားရမည်။ ဒါ သူမ ကျင့်သုံးလိုက်နာသည့် တရားတစ်ခု။

တလှုပ်လှုပ်ခုတ်မောင်းနေသည့်ရထားထဲမှာ အတွား ဒေါ်နန်းအိ ရဲ့တရားများကို သူမ နားထောင်လာခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

“သမီး...လောကကြီးထဲ အနှစ်ပြည့်လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်
အောင် ပေးဆပ်ရတာ တန်ဖိုးကြီးတယ်။ တို့နှစ်ယောက်ကိုပဲကြည့်၊ အမေ
အကြောင်း အရင်ပြောပြမယ်။ အခု သမီးနဲ့တွေ့တော့ တရားရှင်တစ်
ယောက်လို ဝင်လာသမျှ မိန်းကလေးတွေရဲ့ သောက ပရိဒေဝ အာယာတ
တွေကို ဆီးငြိမ်းငြိမ်းသတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် အမေငယ်ငယ်က တော်တော်ကို
စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိခဲ့တယ်။ ထစ်ခနဲဆို ဒေါသက အရင်ပဲ”

“လောကကြီးက သူ့တရား သူ့စီရင်တာချည်းပဲ။ ဝဋ်ဆိုတာ
လည်း ဘဝမကူဘူး။ အဲဒါကို အမေတို့လူသားတွေက အတင်းဝင်ပြီး
စီရင်နေကြတော့ မဖြစ်သင့်တာဖြစ်၊ မမှားသင့်တာ မှား”

“ကျွန်မကတော့ အသားလွတ် ခံလိုက်ရတာပါ အမေရယ်”
“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကြည့်နေ၊ သမီးရဲ့အစ်ကိုကို
နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျ သူ့တရား သူ့စီရင်သွားမှာပဲ။ သမီးက အရင်ခံလိုက်
ရတာပေါ့”

“အမေအကြောင်းသာ ပြောပါ။ ကျွန်မရဲ့ဒဏ်ရာကို ကျွန်မ
ပြန်မကြည့်ပါရစေနဲ့ဦး”

မွှေးပျံ့ဖြူ တောင်ပန်လိုက်ရာ ဒေါ်နန်းအိီ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
နှင့်...

“ငါ့သမီးလည်း တော်တော်နုတာပဲနော်၊ အမေနဲ့သာ မတွေ့
ရင်”

“ထောင်တစ်ခုလုံး ကျွန်မမျက်ရည်နဲ့ မျောသွားမှာပေါ့။ မှား
ယွင်းမှုရဲ့သားကောင်မို့ ရင်ထဲမှာ အတိုင်းအဆမရှိ နာကျင်မိတာ သဘာဝ
ပေါ့ အမေ”

“ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းမထင်နဲ့ သမီး၊ ကမ္ဘာလောကထဲမှာ
ယဇ်မီးတွေ တောက်လောက်နေကြတယ်။ ပူဆွေးသောက ရောက်မနေ
ပါနဲ့တော့ကွယ်”

အဘွားအို၏စကားများကိုနားထောင်ရင်း မွှေးပျံ့ဖြူ လက်ခံရ
သည်။ အဘွားဆိုဟာ ထောင်ထဲမှာ စိတ်ဓာတ်ပျက်၊ စိတ်ဓာတ်ကျ၊
စိတ်ဓာတ်တွေ ယိုယွင်းနေသည့် မိန်းမငယ်များအားလုံးကို မှန်ကန်အောင်
အလင်းပြခဲ့သူပါ။

“ကဲ၊ ငါ့သမီးနားထောင်ချင်တဲ့ အမေအကြောင်းပြောပြမယ်”

အမေဒေါ်နန်းအိီဟာ သူ့အကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟခြင်း
မရှိခဲ့သဖြင့် သူမ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ အမေ ဒေါ်နန်းအိီမှာ ရထားပြတင်း
မှနေ၍ မမြင်ရသည့်အရပ်သို့ ငေးမျှော် လွမ်းမှုန်လျက်။ သူ့အသံက
အဝေးကြီးမှ လာသည့်နယ်။

“လောကမှာ သစ္စာတရားဆိုတာ ဖန်တီးလို့၊ လုပ်ယူလို့မရဘူး
သမီး။ သစ္စာပျက်သူကို သစ္စာပျက်ရမလားဆိုပြီး ဒေါသတွေ မထိန်းနိုင်
ခဲ့လို့ အမေ ခုလိုထောင်ကျခဲ့ရတာ။ အခုအချိန်မှာ တည်ငြိမ်နေပေမယ့်
ဟိုတုန်းကတော့ အမေလောက် ဒေါသ အာယာတကြီးတာ မရှိဘူး”

“အမေခင်ပွန်းက အမေ့ကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ထားခဲ့ပြီး၊ နောက်
မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတယ်ကြားတော့ အသည်းမှာ ကျွဲ
ခတ်သလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကိုယ်က သူ့အတွက် သားသမီးတစ်ယောက်
လွယ်လို့ပြီး၊ ဒုက္ခခံနေချိန်၊ သူကတော့ သာယာမှုရှာနေခဲ့တယ်”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲ အဆန်းမှမဟုတ်တာ အမေရယ်”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ သစ္စာပျက်တာနှင့် ကိုယ့်ဘဝကို ထောင်ထဲမှာ

နှစ်ပေါင်းများစွာ စတေး ပေးဆပ်ခဲ့ရသည့်အမေဒေါ်နန်းအီအတွက် သူမ
ညည်းတွားမိ၏။

အဖိုးတန်လှသည့် အမေအချိန်တွေကို နှမေ့လှပါဘိ။

“ငယ်စဉ်ကတော့ ဒါတွေဘယ်တွေမလဲကွယ်။ ကိုယ့်သောက
ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ကြီးလှပြီလို့ ယူဆပြီး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကမ္ဘာပျက်နေမိ
နယ်။ နောက်တော့ အဲဒီမိန်းမဆီ ရန်တွေရအောင်သွားတယ်။ ဖြစ်ချင်
တော့ အဲဒီမှာ အမေယောက်ျားကိုပါ တွေ့လိုက်ရတယ်လေ”

“လင်ကို ဘုရားတစ်ဆူလို ယုံကြည်ကိုးစားခဲ့တဲ့အမေ၊ သူ
နောက်မိန်းမယူတာတောင် မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေတာ။ အမေ
လည်း ဖွန်ထူသွားပြီး တွေ့တဲ့စားနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုက်ခဲ့တာတော့
တာပဲ”

“အို... သေကုန်ကြရောလားဟင်”

“သူတို့ကလည်း အရှုပ်ကြီးတွေမှမဟုတ်ဘဲ။ အမေယောက်ျား
က သူ့မိန်းမကိုကာကွယ်ရင်း အမေ့ကို တတွတ်တွတ် တောင်းပန်ရှာ
တယ်။ နောက်ဆုံး အမေက လိုက်၊ သူတို့က ပြေးခဲ့ဖြစ်နေတုန်း လူ
တစ်ယောက် ရောက်လာပြီး စားခုတ်ပွဲက လုံးလားထွေးလားပေါ့။ အမေ
လည်း ဒဏ်ရာရပြီး သတိလစ်သွားတယ်”

“အမေသတိရတော့ ယောက်ျားရော နောက်မိန်းမရော သေ
နေပြီ”

“အို! အဲဒါ အမေသတိလိုက်တာလားဟင်”

မွေးပျံဖြူ ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာသလို အမေ ဒေါ်နန်းအီ၏
မျက်ဝန်းမှာလည်း ဆွေးရော်နှမ်းမှုန်လျက်။

“အချစ်ဆိပ်များ တယ်ဆိုပါလားနော်။ အဲဒီအချိန်က အမေ
လူစိတ်ပျောက်နေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ယောက်လုံးတော့ အမေ မခုတ်
မိဘူးထင်တာဘဲ။ သူခုတ် ကိုယ်ခုတ်နဲ့ ရွပ်ထွေးနေတဲ့ကြားမှာ တရားခံ
က ဘယ်သူလဲ။ အမေ မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတွေဝိုင်းလာကြတော့
အနားမှာ အမေနဲ့ လူသေနှစ်ယောက်မဲ ရှိတော့တယ်လေ။ အကြောင်း
ပြချက်ကလည်း ခိုင်လုံတယ်။ ယောက်ျား နောက်မိန်းမယူလို့ အမေ
ပေါက်ကွဲနေတာလည်း အားလုံးအမြင်။ နောက်တော့ လူနှစ်ယောက်
သတ်မှုနဲ့ အမေအသက်လည်း ထောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်”

“အမေမြင်ခဲ့တဲ့လူကရော”

“မရှိတော့ဘူးလေ၊ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာမရှိတဲ့နောက်
အမေပဲ တရားခံဖြစ်ရတာပေါ့”

“အမေမှာ အဲဒီတုန်းက ကိုယ်ဝန်နဲ့ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ထောင်ထဲမှာပဲ သားကိုမွေးခဲ့ရတယ်။ နောက်
တော့ သားကို ထောင်ထဲမှာ အချိန်မကုန်စေချင်၊ အညွန့်မကျိုးစေချင်
လို့ စိတ်ချရတဲ့ထောင်ထွက်မယ့် အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ကို ထည့်
ပေးလိုက်တယ်။ ခုလောက်ဆို သားလေးအသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ရော
ပေါ့။ သူ့ကို အမေ မတွေ့တွေ့အောင် ပြန်ရှာရဦးမယ်”

အမေဒေါ်နန်းအီ၏ဇာတ်လမ်းက ရင်နင့်ကြကွဲစရာ။

ချစ်စိတ်တွေညွန့်ပြီး ဟရားလက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့မိလို့ သားကွဲ၊ လင်
သေဆုံး ဘဝလည်းရှုံးခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

သူမဘဝကရော ဘာထူးပါသလဲ။ အညွန့်တလူလူနှင့် ရှင်သန်
နေသည့်ဘဝမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ အာဇာတကြောင့် ထောင်ကျ၊ ဘဝ

ဆုံး၊ လူဖြစ်ရုံရသည့်ဘဝ။

အချစ်ဆုံး ဖခင်၊ မိခင်နှင့် အံ့ဘုန်းညိုတို့ကို ကျောခိုင်းပြီး ဘဝကို ညှိုးနွမ်း သိမ်ငယ်စွာနှင့် ဇာတ်မြှုပ်နေတော့မည့်ဘဝ။

မပြေးသော် ကန်ရာရိုး ထောင်ထွက်မတစ်ဦးနှင့် သူတို့ကို မျက်နှာမငယ်စေချင်။ မပတ်သက်စေချင်တော့ပါ။

လောကကြီးထဲ တစ်ထောင်တစ်နေရာမှ မထင်မရှားဘဝနှင့် လောကအကျိုးကို သူမ သယ်ပိုးပါတော့မည်။

အမေဒေါ်နန်းအိမှာ တရားရှင်ဖြစ်ပေမယ့် သူ့အဖြစ်က ကြေကွဲစရာမို့ အသံတို့ တုန်နေလေ၏။

“အမေမှာ တာဝန်နှစ်ရပ် ကျန်သေးတယ်၊ တစ်ခုက အမေမထမ်းဆောင်ရသေးတဲ့ လူသားအကျိုး သယ်ပိုးဖို့၊ တစ်ခုက သားလေးကို ပြန်ရှာပြီး မိဘတာဝန်ကျေပွန်ဖို့”

“သမီးကိုပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း အမေအိမ်ကို ရွာရဲ့စာသင်ကျောင်း အဖြစ်လှူမယ်၊ ကျန်တဲ့ခြံနစ်ခြံနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းလေးတွေကတော့ သားအတွက်ပါ။ သမီးက အမေရဲ့မိဘမဲ့စာသင်ကျောင်းမှာ ဆရာမလုပ်ပေါ့၊ သမီးရဲ့စားဝတ်နေရေးအတွက် အမေတာဝန်ယူပါတယ်”

စကားတွေ ပြောလိုက်ရတာ မောသွားသဖြင့် အမေဒေါ်နန်းအိ မျက်စိမှိတ်ပြီး အနားယူနေခဲ့သည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်မပြည့်သေးပေမယ့် ထောင်ထဲမှာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေခဲ့ရသည်မို့ အမေအသွင်က အိုစာလွန်းပါဘိ။

ကိုယ်ကတော့ ထောင်ထဲမှာ ပညာသည်အလုပ်သာ လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် မပင်ပန်းခဲ့။ သို့သော် ထောင်ဟူသည် လူဆိုးသူဆိုးတို့ကို ပညာ

ပေးရာဌာနမို့ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲ။

စိတ်ကိုထားတတ်အောင်နေပြီး အမေဒေါ်နန်းအိ၏တရားကို နာခြင်းကြောင့် သူမ ခံနိုင်ရည်ရှိရ၏။

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတိတ်ဆိုးတွေကို ပြန်သတိရမိကြရင်း ခုထားကြီး၏သယ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

အခန်း (၂၂)

ဟိုပုံးမြို့နယ်ထဲရှိ စီထန်ရွာ။ အမေဒေါ်နန်းအိမ်ကြီးအိမ်ကြီး
သည် ယခုတိုင် နိုင်ခဲ့သည်ပါ။

အနီးအနားရှိခြင်းမှ အမေအား လာရောက်နှုတ်ဆက် အားပေး
ကြသည်မှာ ရွှင်လန်းအားရစွာပင်။ ရွာသူရွာသားတို့၏နွေးထွေး လှိုက်လှဲ
မှုကိုကြည့်ပြီး သူမပါ အားတက်ရ၏။

အမေဒေါ်နန်းအိမ်ကြီးများမှာ သူမစီစဉ်ခဲ့သည့်အတိုင်း မောင်
ဝမ်းကွဲ ဦးခွန်ထန်က ယနေ့တိုင် စောင့်ကြပ်လျက်။ ဦးခွန်ထန်သည်
လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး နှမကိုလည်း တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးပုံရသည်။

အမေတို့ရွာရှိ မူလတန်းကျောင်းလေးမှာ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ဝါး
ကျောင်းလေး။

“ဒါတောင် အမေ ထောင်မကျခင်က ကျောင်းမရသေးဘူး။
တစ်ရွာကျော်ကို သွားတက်ရတယ်။ ရွာက ဆင်းရဲတာကိုး။ ပညာတော့
လိုလားကြပါတယ်။ ကိုယ့်ရပ်ရွာအတွက် ဘာမှအကျိုးမပြုရသေးဘူး။

ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပံ့ပိုးသွားရမယ်”

ရွာသူကြီးများနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး မူလတန်းကျောင်းအဖြစ်
သူမအိမ်နှင့်ခြံကို လှူလိုက်သည်။ ဆရာမတစ်ယောက်တည်းရှိသော
ကျောင်းမှာ မွေးပျံဖြူ စေတနာဆရာမအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ကျောင်းအဖြစ်လှူထားသည့်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဘေးမှာ မီးဖိုဆောင်
သစ်သပ်ရှိသည်။ သာမန်အိမ်တစ်လုံးလောက်ပင် ကျယ်ဝန်းလေရာ မွေး
ပျံဖြူတို့ နေလိုရသည်။ ဘဝမှာ ပကာသနတွေ အဆောင်အယောင်တွေ
မလိုတော့။

“အမေရယ်... အမေမှာ ရန်ကြွင်း၊ ရန်စတွေရှိရင် ဘယ်လို
လုပ်မလဲ။ ဦးလေးခွန်ထန်ကို ဟိုလွှတ်ဒီလွှတ်ဆိုတော့... ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်တည်း အားငယ်တယ်”

တစ်ခုသော ညချမ်းမှာ မီးလင်းဖိုအနီး မီးလှုံကြရင်း သူမနှင့်
ဒေါ်နန်းအိတို့ အတွေးကိုယ်စီနှင့်။ မွေးပျံဖြူ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေမိရာ၊
လောကကိုအံ့တုသည့် ပြည့်ဝသောအပြုံးနှင့် ဒေါ်နန်းအိ သူမကိုနှစ်သိမ့်
သည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အမေအများအတွက် အမေမခွဲပြီးပြီ
ပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့အဖိုးအတန်ဆုံး ‘အချိန်’တွေကို ထောင်ထဲမှာ စတေး
ခဲ့ပြီးပြီပဲကွယ်။ အမေ ခွန်ထန်ကိုလွှတ်နေတာ အမေ့သားသတင်းတွေ
ရုံစမ်းခိုင်းနေတာ”

“အမေပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အမေမှာ တာဝန်နှစ်ရပ်ရှိ

တဲ့အနက် တစ်ရပ်ထမ်းပြီးပြီ၊ ကျန်တဲ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ချဉ်းမယ်။

“ငါ့သမီးလည်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် သေမထူး နေမထူးရယ်။ အမေ့နောက်လိုက်ခဲ့ပေမယ့် ဘဝအပေါ်ခင်တွယ်သားပဲ။ အမေ့နဲ့နေရတာ သမီးဘဝကို ဖြုန်းတီးနေရတယ်လို့များ ထင်နေမလားကွယ်။ ဘဝအား ချက်မရှိဘာမရှိ”

အမေဒေါ်နန်းအီ၏ စိုးရိမ်သံကို လက်ကာရင်း မွှေးပျံ့ဖြူ ဖြေရှင်းရ၏။

“ဘဝအာမခံချက်ဆိုတာ ဘာလဲအမေရယ်၊ ဘဝဆိုတာ ပုံဆွဲနည်းနဲ့တွက်လို့မှမရတာ။ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်မယ်။ ဆိုးတာလုပ်ရင် ဆိုးမယ်... ဆိုပေမယ့် ကျွန်မ မှားယွင်းခဲ့ခဲ့ရတယ်။ သေချာတွေးကြည့်တော့လည်း ကျွန်မ... အစ်ကိုရဲ့အတွက် လောဘာတွေအတွက် စားစာခံရတာ။ ထားပါတော့လေ၊ အခု အမေ့ကိုသတိပေးနေတာ။ အမေ့တာဝန်တွေမပြီးသေးခင် တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ပါ”

“ဒါဖြင့် အမေ့နဲ့နေရတာ သမီး နောင်တမရဘူးနော်”

မွှေးပျံ့ဖြူ ချက်ချင်းစကားမပြန်နိုင်။ ပြတင်းမှတစ်ဆင့် မြင်နေရသည့် နှင်းခိုးတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

အမေ့နဲ့အမေ ဘယ်လိုနေရှာမလဲ။ အံ့ဘုန်းညိုရော ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ အားလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ဒုက္ခခရီးကြီးကို သူမ ရင်စည်းခံခဲ့ရာမှ ယခုတော့ ကန္တာရခရီးကြမ်းကို လျှောက်လှမ်းပြန်ပြီကော။

ချစ်ခင်တွယ်တာသူတွေနှင့် အဝေးဆုံးခရီးဟာ ကန္တာရပါပဲ။ သူမသည် ထောင်ထွက်တစ်ဦးမို့ သူမ သန့်စင်တယ်ဆိုတာ

ဆိုကြမှာမဟုတ်။ ထိုက်သင့်တဲ့အပြစ်ဒဏ်ဆိုပြီး ချမှတ်လိုက်ကြတဲ့ နောက်... လောက၏ သစ္စာတရားဆိုတာတွေတောင် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ဖြစ်နေမှတော့ မွှေးပျံ့ဖြူ မေတ္တာတရားဆိုတာတောင် မယုံကြည်ချင်တော့။

လောကကို တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ ကျော်ဖြတ်ပါတော့မည်။ လူသားအကျိုးကို သယ်ပိုးရင်းပေါ့။

“ဟင်... သမီး၊ အမေ့နဲ့နေရတာ နောင်တရနေသလား”

သူမထံမှ စကားသံထွက်မလာသဖြင့် စိုးရိမ်တကြီးမေးနေရာ မွှေးပျံ့ဖြူ ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြရင်း...

“ကျွန်မရွေးချယ်တဲ့ခဲ့တာဝန် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရပါဘူး အမေရယ်။ ပျော်တာမပျော်တာကတော့ ထောင်ထဲစဝင်ရကတည်းက ကျွန်မဘဝ အညွန့်ကျိုးသွားခဲ့ပြီပဲလေ။ ကျွန်မ ဒီမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာပါတယ်”

အသည်းကြွေနေသည့် မိန်းမချောလေး၏ဘဝကို အမေ ဒေါ်နန်းအီ ရင်နှင့်အောင် သနားမိပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဘဝဟာ နေပျော်စရာကောင်းလာဦးမှာပေါ့လေ။ သစ်ရွက်တွေကြော၊ စမ်းရေတွေ ခမ်းခြောက်တဲ့ရာသီပြီးရင်...

ငှက်ကလေးတွေ တေးဆိုတဲ့ရာသီ...

စမ်းချောင်းတွေ စီးဆင်းတဲ့ရာသီ...

သစ်ရွက်နုလေးတွေ စိမ်းလန်းတဲ့ရာသီကို သူကလေး ကြုံရဦးမှာပါ။ ဒေါ်နန်းအီ သူကလေးအတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးနေမိပါသည်။

အခန်း (၂၃)

ကျောင်းမှ ကလေးတစ်ယောက် ကစားရင်း ခြေထောက်ကန် သွားသဖြင့် တစ်ဖက်ရွာရှိ တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ မွေးပျံဖြူ သွားပြသေ သည်။ အကျိုးဆက်အဖြစ် တိုက်နယ်ဆရာဝန်လေး ဒေါက်တာရဲသစ် သည် မွေးပျံဖြူထံသို့ မကြာခဏ အလည်လာတော့သည်။

“ဆရာမက တော်တော်လှတာပဲနော်၊ ဒီလိုအလှမျိုး ရှားတယ် တချို့မိန်းကလေးတွေ လှတာက မခိုတယ့်လိုလို မာယာများသလိုလို ရှက်သလို ကြောက်သလိုနဲ့ မာယာများတယ်။ ဆရာမကတော့ အဲဒီ အရိပ်အယောင်တွေ ကင်းစင်ပြီး ဖြူစင်နုသစ်တဲ့ လမင်းလို အေးမြတယ် ပြီးတော့ ဒီလောက်လှရဲ့နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ကျေးရွာလေးတစ်ခုမှာ အမြဲ မြှုပ်နှံထားနိုင်တာကိုလည်း ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားတယ်ဗျာ”

မြင့်မားလှပသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကောက်ကြောင်းနှင့် မျက်နှာတူ လှလှမှာ ကော့ရှန်းသော မျက်တောင်၊ မျက်ခုံးလှလှ၊ နှာတံလှပုံထေ

နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး နီရဲစုထွေးပုံတို့ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ပြီး ဒေါက်တာ အလှူကတော့ ဖွင့်နေတော့ မွေးပျံဖြူ သဘောကျစွာပြုံးမိသည်။

ဒေါက်တာရယ်... ကျွန်မဘဝကို ရှင်မသိလို့ပါ။

သည်ဘက်ကျေးရွာများကို လှည့်လည်ဆေးကုတိုင်း ဒေါက်တာ ရဲသစ် မွေးပျံဖြူအိမ်တွင် စတည်းချမြဲ။

ယခုလည်း ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် နေမကောင်းလို့ သွားမေးရာမှ ပြန်လာသည့်မွေးပျံဖြူနှင့် သူမထံလိုက်လာသည့် ဒေါက်တာ ရဲသစ်တို့ လမ်းမှာဆိုကြသည်။

အချိန်စောသေးသော်လည်း ဆောင်းရာသီမို့ တောင်တန်းတွေ မှာ နှင်းတို့ ဝေမှောင်လာ၏။ ဆိုင်းညှို့သောတောင်တန်းကြီးများနှင့် စိမ်း လန်းသည့်တောင်ယာခင်းများက များစွာ ပဏာရလျက် ငှက်ကလေးများ အုပ်စုဖွဲ့ပျံသန်းနေပုံကိုက လွမ်းမောစဖွယ်။

ဒေါက်တာရဲသစ်စကားက သူမကို အထင်တကြီးနိုင်လှသဖြင့် မွေးပျံဖြူ ပြုံးမိခြင်းပါ။ ဒေါက်တာသည် သူမထက်ငယ်၏။ အသားညို ညိုနှင့် ကြွိုင်ချောမောသောသူအသွင်က တောင်တန်းများနှင့် လိုက်ဖက် သည်။

“ကျွန်တော်လည်းလေ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရကို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ရှော့ချင်ဘူး။ ဘဝကို ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းနဲ့ မတိုင်းတာချင်ဘူး။ ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရဆိုတာ ဘာလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ လူနဲ့လူ့ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကျိုးပြုမှု၊ အသုံးဝင်မှုဆိုတဲ့ပေတံနဲ့ပဲ ဘဝကိုတန်ဖိုးဖြတ်ချင်တယ်”

ငယ်ရွယ်တက်ကြွသော ဒေါက်တာရဲသစ်၏စကားကို မွေးပျံဖြူ ရယ်မောချင်သော်လည်း သူ့ကိုလေးစား အားနာသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကို ဖိပိတ်

ပြုံးမိသွင်း။ ဒါကို သူလည်းမြင်တာပင်။

“ဘာလဲ... ဆရာမက ကျွန်တော့်ပြောစကားတွေကို မယုံဘူးလား။ ကျွန်တော် အလကားပြောနေတာ ထင်လို့လား”

တချို့နှင့် ဆီသံတွေထွက်တော့မည့် ဆရာဝန်လေးကို သူ့ပေါ်အောင် ရယ်မောမိရင်း မွှေးပျံ့ဖြူ တောင်းပန်ရပြန်သည်။

“မဟုတ်ရပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ဒေါက်တာအပြောလေးတွေက ဖြူစင်နုနယ်လွန်းလို့ပါ။ တကယ်ဖြစ်နိုင်ခဲ့လို့ပါ။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့စကားတွေလိုပဲ။ ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာရဲ့အဖြေထည်စိတ်ကလေးကို တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က အနိုင်ဖျက်ဆီးသွားလိမ့်မယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ”

“အဲဒီလို ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး။ ကျွန်တော် ကြင်စက်ရင်လည်း စိတ်တူကိုယ်တူ လောဘနည်းတဲ့၊ လောကအကျိုးသယ်နိုင်တဲ့ ချစ်သူကိုမို့ ရှာမှာ။ ဥပမာ...”

သည်စဉ် သူမတို့လျှောက်လာရာဘက်သို့ ခွေးရူးတစ်ကောင် ပြေးလာခဲ့ရာ မွှေးပျံ့ဖြူကို ဒေါက်တာရဲသစ် ဆွဲဖက်ကာ ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။ သူ့ဆေးအိတ်နှင့် ခွေးကိုရိုက်နှက် ခြောက်လှန့်လိုက်သည့် မို့ ခွေးက ရွာလမ်းတစ်လျှောက် ဆက်ပြေးသွား၏။

“ခွေးကိုသတ်လိုက်ရမှာ၊ ကလေးတွေကို အန္တရာယ်ပေးနေမယ်”

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သတ်နိုင်မလဲ ဆရာရယ်၊ ရွာသားတွေ သတ်လိမ့်မယ်”

“ဒါနဲ့များ လူသားအကျိုးပြုမလေး ဘာလေးနဲ့”

ဆရာဝန်လေးကို သူမ အပြစ်တင်လျှင် သူက...

“ဟာ! ဆရာမကလည်း ခွေးရူးသတ်တာလောက်က ရွာသားတွေလုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်နှယ်... ဆရာဝန်ရင့်မကြီးကို ခွေးရူးသတ်ခိုင်းနေတယ်။ ဆရာမ တော်တော်ဆိုးနေပါလား”

စောစောက သူမကိုဖက်တွေးခဲ့သည့်လက်ကို မဖြေချင် ဖြေချင် ဆွတ်ပေးရာတွင် သူမ၏ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သေး၏။

“ဆရာမ... ကျွန်တော့်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံတယ်နော်၊ ကျွန်တော့်ကို မလေးစားဘူးလား။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါဗျာ”

ကြော်ငြာထဲကအတိုင်း သူ ပျက်ချော်ချော်ပြောလျှင် မွှေးပျံ့ဖြူ ပြုံးချင်ချင်။

“လေးစားပါတယ်ရှင်၊ လေးစားပါတယ်။ လောကအကျိုးသယ်မိုးနေတဲ့ ဒေါက်တာကြီးပဲ။ နေစမ်းပါဦး... အခု ဒေါက်တာ ဘယ်ရွာက ပြန်လာတာလဲ။ နယ်လှည့်လာတာလား”

“မဟုတ်ဘူး... ဆရာမဆီလာတာ။ ဒီည ဆရာမအိမ်မှာ အိပ်မှာ။ ဆရာမနဲ့ တစ်ညလုံး စကားတွေထိုင်ပြောမှာ”

ကလေးဆန်နေသည့် ဒေါက်တာရဲသစ်အပြောကြောင့် မွှေးပျံ့ဖြူ အံ့ဘုန်းညိုကို သတိရမိသွား၏။ အံ့ဘုန်းညိုရော ဆယ်တန်းအောင် သလား။ ဘဝကို ကုတ်ကပ်တွယ်တက် ကြိုးစားတတ်သည့် အံ့ဘုန်းညို။ ယခု ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ။

ဒေါက်တာနှင့် စကားပြော လမ်းလျှောက်နေရာမှ မွှေးပျံ့ဖြူ မျက်နှာ မှုန်ပိုင်း ဆွေးလျာသွားခဲ့ရာ သူမကိုရွှန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေသည့်

ဒေါက်တာရဲသစ်ကလည်း ဒါကိုမြင်ပါသည်။

“ဆရာမ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ရှမ်းရိုးမကြီးက လွမ်းစရာကောင်းတော့ အိမ်ကိုသတိရသွားတာလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆရာမသာ အနားမှာရှိနေမယ်ဆိုရင် အိမ်ကိုလည်းသတိမရတော့ဘူး။ ဖေဖေနဲ့မေမေမှာ အခြားသားသမီးတွေ အနားမှာ ရှိနေတာပဲ၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဆရာမက တစ်ဦးတည်းသောသမီးလား”

မွှေးပျံဖြူ သူ့ကိုတာမှဖြေမနေချင်တော့ပါ။ သို့သော် ဒေါက်တာရဲသစ်ကို သူမတို့အိမ်မှာ မတည်းစေချင်။ မွှေးပျံဖြူ မည်သူ့ကိုမျှ မှောင်လင့်ချက်မပေးလို့၊ သူမ၏နှလုံးသားသည် ဗုဒ္ဓကျောအောင် ကြွေကျသွားခဲ့ပြီမို့ မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

“ဆရာမအသားလေးတွေက အရမ်းမွှေးတယ်နော်၊ ရှမ်းမလေးတွေဖြူပုံက တစ်မျိုး၊ ဆရာမအသားလှပုံက စပယ်ပွင့်ဖတ်လေးတွေ စကားဝါပွင့်ဖတ်လေးတွေလိုကို လှတာ။ ဟိုဒင်း... နေမခ လေမခတဲ့ အမြင့်စံသစ်ခွပွင့်လေးလို့”

ဆရာဝန်လူပျိုရိုင်း၏ တင်စားချက်က မြင့်မားလွန်းနေလျှင် မွှေးပျံဖြူ မချီပြုံးနှင့် သူ့ကိုဖြုတ်ချရ၏။

“ဟုတ်တယ်... နေမခ လေမခဆို ကျွန်မက ထောင် (၇)နှစ်ကျခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ထောင်ထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းမလုပ်ရဘဲ နေမခ လေမခဘဲ နေခဲ့ရတော့ အသားပျိုဖြူသွားတာပေါ့”

“ဗျာ!”

လုံးဝထင်မထားသည်မို့ ဒေါက်တာရဲသစ် အံ့အားသင့်သွားပုံက သနားစဖွယ်ကောင်းတော့သည်။ မွှေးပျံဖြူ ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ရင်း ဆက်

ပြောရသည်။ ဆရာဝန်လေး အမြင်မှန်ရပြီး သူ့လမ်းသူဆက်လျှောက်မိမို့ အမှန်တရား ဆေးခါးကြီးကို တိုက်ရမည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်မ ထောင် (၇)နှစ်ကျခဲ့တယ်။ ဘာလဲ၊ ဒေါက်တာ မယုံဘူးလား။ မယုံရင် စုံစမ်းကြည့်လေ။ မန္တလေးထောင်ကြီးထဲ ကျခဲ့တာ။ အမေဒေါ်နန်းအိနဲ့ ထောင်ထဲမှာ တွေ့ကြုံသိကျွမ်းခဲ့ပြီး ဆိုလိုက်လာခဲ့တာပဲ”

ဒေါ်နန်းအိ ထောင်ကျတာတော့ ဒေါက်တာရဲသစ် သိပါသည်။ သို့သော် မွှေးပျံဖြူ ထောင်ကျခဲ့တယ်ဆိုတာ သူမယုံနိုင်။ လက်မခံနိုင်။ သူ့မှာ လည်ချောင်းထဲကအသံကို ညှစ်ထုတ်ရင်း...

“ဘာ... ဘာမှုနဲ့လဲ ဆရာမရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဗျာ”

“လူသတ်မှုနဲ့လေ”

“ဗျာ!”

“အဟင်း... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မယောင်မကို အဆိပ်ခတ်သတ်တဲ့။ ရယ်စရာကြီးပါရှင်... စွပ်စွဲတဲ့သူက အစ်ကိုအရင်း။ သက်သေခံတဲ့သူက သူ့ခယ်မ။ အကွက်ကို စေ့နေတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်မဟာ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်။ ဆရာမအလုပ်က ပြုတ်ခဲ့တယ်”

“ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘဝကို အနားပေးရင်၊ ဘဝဟောင်းကနေ ခွက်ပြေးလာခဲ့တာ။ ဘဝသစ်မှာ... ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အသစ်ကနေ ဖန်တီးရင်း ဒီတော့ရွာလေးမှာ စာသင်ပေးနေတာ။ ကဲ၊ ကျွန်မအကြောင်းတော့ ဒေါက်တာကို အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်ပြီနော်။ ကျွန်မ ဒေါက်တာကို မဖြားယောင်းလိုပါဘူး၊ ဒေါက်တာက ကျွန်မတပည့်အရွယ်လေးပါ။

ဒေါက်တာဘဝကို သန့်စင်စွာ ဖြတ်သန်းစေချင်ပါတယ်။ မစားကောင်း တဲ့ အဆိပ်ပန်းတစ်ပွင့်၊ အဆိပ်သီးတစ်လုံးကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပါတော့ ရှင်။ အချိန်မီပါသေးတယ်။ ဒေါက်တာဆိုကယ် ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ ပြန်ပေးဦးတော့နော်”

အံ့ဘုန်းညို့ကို ဖြောင်းဖြဲခဲ့သလိုပင် ဒေါက်တာရဲသစ်ကို မွေး ဖြူ တည်ငြိမ်စွာ ဖြောင်းဖြဲနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

စာသင်ကျောင်းလေး၏ ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ အမေ ဒေါ်နန်းအိက သူမကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်နေလေ၏။ ပြန်မလာ သေးလို့ မျှော်နေသည့်ပုံ။

မွေးပျံဖြူ ဒေါက်တာရဲသစ်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်ပေမယ့် ဒေါက်တာ က မျက်ရည်ပြည့်သောမျက်ဝန်းများနှင့် သူမကိုကြည့်နေလျှင် မွေးပျံဖြူ လန့်သွားရပါ၏။

ဘုရားရေ! ဒေါက်တာလေး ဆေးမတိုးတော့ပြီလား။ ဒေါက်တာ ရဲသစ်ကို စိုးရိမ်စွာငေးကြည့်ရင်း မွေးပျံဖြူ ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမည်လဲ ဟု ခေါင်းမူးအောင်စဉ်းစားနေမိစဉ် သူမက သူမ၏လက်တစ်ဖက်ကို ကြင် နာယုယစွာ ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

မွေးပျံဖြူ သူ့ကိုနားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေမိ၏။ ဒေါက်တာ ရဲသစ်မှာ တော်တော်နှင့်စကားမပြောနိုင်အောင် ကြေကွဲ ဆို့နှင့်နေပုံလေသည်။ အတန်ကြာမှ ‘သူ့ကိုယ်သူ ဖြေဆည်ရာရပ်နှင့်...

“ဆရာမကို ကျွန်တော် စိတ်မပျက်သွားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန် တော့်မှာ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်တွေကို ခေတ္တရှုတ်သိမ်းထားပါမယ်။ ဆရာမကို ကျွန်တော် အရမ်းလေးစားမိ

တယ်ဗျာ”

သူမ၏လက်ကိုလှုပ်၍ နှုတ်ဆက်ရင်း ကျောင်းရှေ့မှာရပ်ထား သည့်ဆိုင်ကယ်နှင့် ဒေါက်တာရဲသစ် တည်ငြိမ်စွာ ထွက်ခွာသွားလေ၏။ မွေးပျံဖြူ ပဟေဠိဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ ‘သူ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ အရေး ကြီးတဲ့အကြောင်းဆိုတာ ဘာလဲ။

သို့သော် ထိုအတွေးများကို ဖျောက်လိုက်ပြီး မွေးပျံဖြူ အမေ ဒေါ်နန်းအိ စောင့်နေရာ ကျောင်းဘေးရှိ အိမ်ကလေးသို့ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

အိမ်ပေါ်သို့လှမ်းတက်လိုက်လျှင် ဦးလေးခွန်ထန်ကို ခရီးဝေးမှ ပြန်လာသည့်အသွင် မောကြီးပန်းလှဟန်နှင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အမေဒေါ်နန်းအိမှာလည်း မျက်နှာလေး နွမ်းဖတ်မောလျလျက်။ သားဖြစ်သူ၏သတင်းကို မရသေးလို့ဖြစ်မည်။

အလိုက်သိစွာပင် သူမ အကျိုးအကြောင်းတွေ မေးမနေတော့ ပေ။ အမေရင်ဖွင့်မှသာလျှင် နားထောင်ပေးတော့မည်ဟုဆုံးဖြတ်ပြီး မွေး ပျံဖြူ ကိုယ်အခန်းသို့ဝင်ခဲ့သည်။

လူသုံးယောက်ရှိသော်လည်း နှင်းထူအောက်မှအိမ်ကလေးမှာ ဗကတိ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၄)

ကောင်းကင်ကြီးက အိမ်တစ်ဆောင်ဖို့အဖို့ -
 ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောကြီးက
 အိမ်တစ်ဆောင်ရုံကြမ်းပြင်သဖွယ် -
 ဘယ်အရာတွေက တစ်ဖက်စောင်းနှင်းတယ် မသိ
 နှစ်လည်းမနှစ်
 တည်လည်းမတည်နဲ့ -
 ရွှေစောင်းစောင်း ပင်လယ်စင်ရော်တစ်ကောင်ပမာ
 ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးပေါ်မှ
 ပြုတ်ပြုတ်မကျဖို့ -
 လွှင့်စင်ပေးကွာမသွားဖို့
 ကျွန်တော်တို့
 လက်အံ့သေမတတ် -
 တွယ်ဖက် ကုတ်ကျစ် ထားခဲ့ရသေး -

ကျောင်းပိတ်ရက်...
 တစ်ခုသော နေဝင်ပြီးဖူးအချိန်တွင် မွေးယုံဖြူ အိမ်ပေါ်မှာ ဘုရား
 ခန်းတွေ လဲနေစဉ်...
 အိမ်မှာ အမေဒေါ်နန်းအိမ်နှင့် ဦးလေးခွန်ထန်တို့လည်း ခြံထဲ
 သစ်သီးရောင်းသွားရာမှ ပြန်မလာကြသေး။
 မွေးယုံဖြူတစ်ယောက်တည်း ရေမိုးချိုးပြီး သနပ်ခါးအဖွေးသား
 နှင့်ပေါ့။ ဆံပင်ကို အရင်းမှစုစည်းထားပြီး ခြံစည်းရိုးမှာ အရိုင်းအတိုင်း
 ခေါက်နေသည့် နှင်းဆီရိုင်းများကို အများကြီး ထိုးပန်ထားသဖြင့် သူမ
 အသွင်က လူရိုင်းမလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေ၏။
 ပျော်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး လောကကြီးရယ်...
 စိတ်ကို နည်းနည်းလောက် လွှတ်ထားရင်...
 ကျွန်မ ရူးသွားလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။
 အမေ ဒေါ်နန်းအိ ရက်ပေးထားတဲ့ ပအိုသင်တိုင်းအနက်ကို
 စိတ်ထားသည်မို့ ဖွေးနုနေသော သူမအသားတွေက ဝင်းပလို့။ အိမ်ထဲ
 မှာ လမင်းသာနေသည့်အလား။
 ကလေးတွေပြောတဲ့ လနတ်သမီးပေါ့။
 ဘုရားပန်းအိုးတွေကိုလည်း နှင်းဆီရိုင်းအခိုင်နေတွေနှင့် ဝေနေ
 အောင် ထိုးလှူပြီး ဘုရားခန်းမှာ ပန်းလှူနေမိစဉ် ချွတ်ခနဲအသံကြား
 သဖြင့် သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...
 “ဆရာမ”
 အံ့ဘုန်းညို။ သူမ ထောင့်ကျစဉ်က (၁၄)နှစ်သားလူငယ်လေး
 ဟာ ယခုကျ အသက်(၂၂)နှစ်ကျော်ပြီး ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လို

ရင်ကျက်နေပေပြီ။ နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးသိုင်းမွှေးတွေပင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ညင်းသိုးသိုးနှင့်။

မွှေးပျံဖြူ ကြောင်အ တုန်လှုပ်နေဆဲ။ သူ့ကျောပိုးအိတ်ကိုဖြုတ် ချ။ သူမကို ရင်ခွင်ထဲမှာ တင်းကျပ်စွာဖက်ပြီး သူမပခုံးပေါ်မှာ မျက်ရည် လည်ရွှေနှင့် ရှိုက်ကြီးတင်ဖြစ်နေသည့် အံ့ဘုန်းညို။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွဲခွာခဲ့ရသည့်အတွက် အံ့ဘုန်းညို၏အလွမ်း တွေက ကမ္ဘာကြီးပင် မျောလွင့်သွားတော့မတတ်။

“ဆရာမရယ်”

သည်တစ်ခွန်းပဲ ပြောတတ်တော့ရင်။ အံ့ဘုန်းညို အံ့ကြိတ် ရှိုက်ငင်နေပုံမှာ မကြည့်ရက်စရာ။

မွှေးပျံဖြူ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်လုံး နစ်မြုပ်နေရာမှ သူ့ လူကလေးအတွက် တသိမ့်သိမ့် ကြင်နာသနားနေမိပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်... သစ်တစ်ပင်လို ကုတ်ကပ် ရှင်သန် ကြီးထွားခဲ့ရတဲ့ လူကလေးဟာ သစ်ပင်ကြီးလို ကျစ်လစ်သန်မာ ဝေသာ ကြီးရင့်ခဲ့ပါပကော။

သို့သော် သူ့ကြမ်းရိုင်းမှု၊ သူ့ထက်သန်မှုတွေက အရင်အတိုင်း နှလုံးသားမှ စစ်မှန်သောချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတို့သည် အချိန်ကာလကို မှတ်ကျောက်အတင်ခံနိုင်ပြီး လောကကို စိန်ခေါ်ကြပေသည်။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး မျက်ရည်မစဲနိုင်သည့်လူကလေးသည် သူမကို တင်းကျပ်စွာ နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်မသွားအောင် ပွေ့ဖက်ထားပုံကြောင့် မွှေးပျံဖြူ အသက်ရှူကျပ်လာခဲ့သည်။ အံ့ဘုန်း ညိုရင်ခွင်ထဲမှာ သူမ ကသိကအောင်ဖြစ်လှပြီ။ ရုန်းထွက်လိုလှပါသော်

လည်း သူမမှာ လှုပ်ပင် မလှုပ်သော။

မွှေးပျံဖြူအဖြစ်က ပင့်အူအိမ်မှ ယင်ကောင်လေးနယ်။ အံ့ဘုန်း ညိုကလည်း မိခင်ပြန်တွေ့သည့်သားငယ်ပမာ သူမကို ဖြူစင်သောစိတ် ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားရုံပမာတတ်ပါလား။

အတန်ကြာတော့ သူမ မောပန်းလာခဲ့သည်။

လွှတ်စမ်းပါဦး လူကလေးရယ်...

ငါတို့ဟာ အာဒံနဲ့ဧဝလို ဘုရားသခင် တားမြစ်ထားတဲ့အသီး ကို စားကြတော့မလို့လားကွယ်...

သူမရင်ထဲမှ တောင်းပန်ချက်များကို အံ့ဘုန်းညို ကြားမည် မထင်။ သူ့အလွမ်းမုန်တိုင်းပြင်းပြင်းမှာ မွှေးပျံဖြူ စုန်းစုန်းနစ်တော့မတတ်။

“တော်ပါတော့ သားရယ်၊ လောကအလယ်မှာ မင်း ဘယ်လို မျက်နှာငယ်ငယ်နဲ့ ကြီးပြင်း သိမ်ငယ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ဆရာမကို ပြော ပြပါဦးနော်”

အံ့ဘုန်းညိုရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး မွှေးပျံဖြူ သူ့ကို ညှော်ခန်းထဲမှာ ကူခြေရစွာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမတို့၏ရင်မှာ နှလုံး သားတွေက ငလျင်လှုပ်ခံရသလို ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်လျက်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ရည်ပြည့်လျှမ်းစွာ ကြည့်နေ မိကြသည်မှာလည်း အလွမ်းတွေ တနင့်တပိုးနှင့်။ ထိုအကြည့်များထဲမှာ ကြင်နာခြင်း၊ လွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ အောင်းမေ့တသခြင်းများနှင့် အမည်ဖော် လို့မရနိုင်သည့် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဝေဒနာတို့က စီးဆင်း ရစ်ခွေလှည့်ပတ် နေကြ၏။

အသားတွေညိုပြီး ရင့်တော်နေသည့် အံ့ဘုန်းညိုအသွင်က ဘာ

ကို ဖေဒါပင်လို အံ့ခဲ ရှင်သန်ခဲ့ရကြောင်း ဖော်ပြနေ၏။ နောက် အံ့ဘုန်းညှိဟာ သူမကို တစ်ချိန်လုံး လွမ်းဆွတ်ခဲ့ပေမည်။ သူ့ဆံပင်တွေ ဖြူဖွေးမသွားတာဘဲ ကံကောင်း။

စိတ်တွေ လေလွင့် ပျက်စီးမသွားဘဲ ယခုလို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ခဲ့တာပင် တော်သေး၏။

စိတ်ဟာ လူရဲ့ရုပ်ကို နာကျင်စေသတဲ့။ အံ့ဘုန်းညှိဟာ ရှိသင့်တဲ့ရုပ်ထက် ပိုပြီးရင့်ထော်နေခဲ့ပေမယ့် မွေးပျံ့ဖြူကတော့ အမေဒေါ်နန်းအီနှင့်တွေ့ပြီး ဘဝကို ကောင်းစွာနုလုံးသွင်းတတ်ခဲ့သည်။

ဘဝကို အလိုက်သင့် အလျားသင့် လက်ခံလိုက်သည့်အခါ သူမ၏စိတ်များ အထူးနာကျင် မောပန်းမနေတော့။

အဖေနှင့်အတူ ထောင်ထဲမှာ တရားထိုင်၊ တရားနုလုံးသွင်းကာ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲခဲ့သည်သို့ လက်နက်ကောင်းရနေသည်သဖွယ်။ ထောင်ငါးနှစ်ကျော်ကျခဲ့ပေမယ့် မွေးပျံ့ဖြူအသွင်က အေးချမ်းနုနယ်နေခဲ့သည်။

အံ့ဘုန်းညှိမှာ မွေးပျံ့ဖြူအသွင်ကို မျက်မှောင်တွန့်ပြီး တနေ့တမောကြည့်နေရင်းမှ သူမ၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးဝင်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျလာခဲ့ပြန်သည်။

လူကောင်ကြီး၊ ရင့်ကျက်ထွားကျိုင်းနေပေမယ့် အံ့ဘုန်းညှိမှာ ဆရာမရှေ့မှာ ကလေးသဖွယ်။

“ဆရာမ... ကျွန်တော့်ကိုသတ်မရခဲ့ဘူးလားဟင်။ ထောင်ထဲမှာ အရမ်းအနေအစား မဆင်းရဲဘူးလား။ ဆရာမအကြောင်းတွေ့မိတိုင်း ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ အရည်ပျော်ကျမတတ် ပူလောင်ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဆရာမကိုသနားလွန်းလို့ ရွေးမတတ်ခံစားရတယ်”

သူပြောတတ်သလိုပြောရင်း သူမကိုမွေ့ဖက်ထားပုံက ယုယညင်သာစွာ။

“ဆရာမ သိပါတယ်၊ ဆရာမလည်း မင်းကိုသတ်ရတာပေါ့။ မင်းဘဝ ပြေးရင်း ပန်းတိုင်ပျောက်သွားမှာ အရမ်းစိုးရိမ်ခဲ့မိတယ်။ နောက်တော့ ဆရာမ စိုးရိမ်ပူပန်နေလို့လည်း မင်းကို မကူညီ မကယ်ဆယ်နိုင်တော့တဲ့ဘဝသို့ ကြိုးစားပြီး မေ့ပျောက်ရတယ်။ နောက် ဖြစ်သမျှကို ကြုံကြုံခံ ရင်ဆိုင်လိုက်တယ်”

“ထောင်ကထွက်လာတဲ့အခါ ဗုန်းဗုန်းလဲကျနေတဲ့ စိတ်အား ရှုပ်အား ဆုတ်နှစ်နေတဲ့ ချွတ်မြဲကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကြုံလာတဲ့ဘဝကို စိတ်ညစ်မနေဘဲ၊ စိတ်ဓာတ်ကျမနေဘဲ ရဲရဲရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံးနေထိုင်ခဲ့တယ်”

“ဘာလဲ... သားက ဆရာမရုပ်မပျက်လို့ အဘွားအိုကြီး ဖြစ်မသွားလို့ မကျေနပ်ဘူးလားကွယ်။ လောကကို ရင်ဆိုင်နိုင်သူဟာ လောကအပေါ် အောင်မြင်တာပဲ... သား”

မွေးပျံ့ဖြူ ရှင်းပြသည့်အခါ အံ့ဘုန်းညှိ ကျေနပ်သွားရသည်။ သူ့ကိုသတ်ရနေလျှင် ပြီး၏။

“ကဲ! သားအကြောင်း ပြောပါဦး၊ မင်းအကြောင်းတွေ့မိတိုင်း ဆရာမ ထောင်ထဲမှာ မျက်ရည်ကျခဲ့ရပါတယ်ကွယ်”

မွေးပျံ့ဖြူပြောရာ အံ့ဘုန်းညှိ ကျေနပ်ရသည်။ ဆရာမ၏မေးခွန်းကိုဖြေဖို့ အံ့ဘုန်းညှိ သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှ စာရွက်ကလေးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်လောင်းထားသည့်စာကလေးက ယခုတိုင် သစ်လွင်လတ်ဆတ်ဆဲ။

“ဒီစာလေးနဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန်တော့်အသက်ကို ဆွဲဆန့် ခဲ့တာပေါ့၊ ဆရာမရယ်၊ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်လို ဘဝမှာ ပြေးလွှား ကြိုးစားရလွန်းလို့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျတဲ့အခါ၊ ဒီစာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အားမာန်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ပန်းတိုင်မပျောက်ဖို့ လမ်းမပျောက်ဖို့ ဒီစာလေး နဲ့ အားတင်းခဲ့ရပါတယ် ဆရာမ”

အံ့ဘုန်းညိုလက်ထဲမှစာကို မွှေးပျံ့ဖြူ ဆွဲယူဖတ်ရှုလိုက်သည်။ ဒါ သူမ ထောင်ခွန်နစ်ကျလို့ သေချာသွားသည့်အခါ နောက်ဆုံး နှလုံး သွေးတို့ဖြင့် သူကလေးအတွက် ဖျစ်ညှစ် ကြိုးစားပြီး ရေးခဲ့သည့်စာ ကလေးပါ။

သူမဟာ ပုထုဇဉ်ပီပီ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကျခံရတော့မည့်အခါ အရှုံးမီးဝိုင်းခံစားခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ်လည်း မကျူးလွန်ပါဘဲ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်၊ လမ်းသွားရင်း ချောက်ထဲထိုးကျခဲ့ရသည့် ဒီအဖြစ်ဟာ သူမကို ခံပြင်း နာကြည်းစေခဲ့သည်။

ဦးနှောက်တွေ ပူလောင် ခြောက်သွေ့အောင်...

နှလုံးသားတွေ လောင်ကျွမ်း ပြာကျအောင် နာကြည်း ကြေကွဲ စေခဲ့သည်။

မိဘနှစ်ပါးကမှ သားအရိပ်မှာ နေနေ၊ ရန်ကုန်ပဲပြန်ပြန်၊ နေလို့ ရမည်။ အံ့ဘုန်းညိုခမျာ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေရတော့မှာ။

သည်တော့မှ အစ်ကိုဖြစ်သူဟာ တစ်ချက်တည်းနှင့် ငှက်နှစ် ကောင်ကို သေအောင် ကြေမ္မအောင် ပစ်ခတ်ချေမှုန်းလိုက်ကြောင်း မွှေး ပျံ့ဖြူ ဖိုဖိုသဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

မျက်ရည်လည်ရွှဲနှင့် ကြိုးစား ဖျစ်ညှစ်ပြီး ရေးခဲ့ရသည့် အံ့ဘုန်း

ညိုအတွက် အလင်းရောင်ပေးခဲ့သည့်စာကို ယခုလည်း မွှေးပျံ့ဖြူ မျက် ရည်လည်ရွှဲနှင့် ဖတ်ကြည့်မိသည်။

ဒီစာလေးဟာ မေတ္တာတရားတို့ရဲ့သင်္ကေတ။ ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ရဲ့ သင်္ကေတပင် မဟုတ်ပါလား။

သားရေ...

ဆရာမ စာရေးလိုက်ပါတယ်...

ဆရာမတို့ရဲ့တရားတော်မှာ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူ အဟောင်း တဲ့။ အမြဲမပြတ်လည်နေခဲ့တဲ့သံသရာကြီးမှာ တစ်ချိန်က ဆရာမ သူ့အပေါ် အပြစ်တွေပြုခဲ့မိမှာပေါ့ကွယ်...

(၇)နှစ်ဆိုတာလည်း တကယ်တော့ စထလေးပါ။ ရန်ငြိုး တွေ၊ အာယာတတွေကို ဖြေဖျောက်ပြီး တို့တွေ ဘဝကိုဖြူစင်စွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရအောင်နော်...

ခန္တီစ...မနိုင်လို့ သည်းခံရခြင်းဆိုပေမယ့်လည်း သည်းခံနိုင် ခြင်းတရားကို မွေးလိုက်တဲ့အခါ ကမ္ဘာကြီးဟာ ငြိမ်းချမ်းသွားလိမ့် မယ်၊ လှဝသွားမယ်...

အနည်းဆုံး မိမိရဲ့နှလုံးသားလည်း ငြိမ်းချမ်းအေးမြသွားမှာ ပေါ့ကွယ်...

ဆရာမတို့မောင်နှမရဲ့ကိစ္စမှာ သား လျစ်လျူရှုလိုက်ပါ။ လက်ရှောင်နေလိုက်ပါ။ ဆရာမအတွက် မခံစေရန်နိုင်ဖြစ်ပြီး သား သူ့ကိုတစ်စုခုတ်ပြန်လိုက်ရင် ဆရာမကလည်း မင်းကိုခွင့်မလွှတ်ဘူး။ တရားဥပဒေကလည်း ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ဆရာမ ဘာမှ မမြစ်စေချင်ဘူး။ ဆရာမနဲ့အတူ ထောင်ထဲရောက်လာမှာလည်း လုံးဝ

မဖြစ်စေချင်ဘူး...

ထောင်ကျတယ်ဆိုတာ ဘဝအညွန့်ကျိုးသွားတာ။ မင်းဘဝကို အညွန့်တလူလူနဲ့ ရှင်သန်ကြိုးထွားနေတာပဲ ဖြစ်ချင်တယ်။

သား...သူ့ကို ဘယ်လိုမှမတုံ့ပြန်ပါနဲ့။ ဆရာမကိုလည်း ဒီ(၇)နှစ်အတွင်း လုံးဝလာမတွေ့ပါနဲ့။ အဖြစ်ဆိုးတွေကိုမြင်ရတဲ့အခါ ဒေါသတွေ၊ သောကတွေ၊ ရန်ငြိုးတွေ၊ တလုံစားချေမှုတွေနဲ့ပဲ သားဘဝ နှစ်စွန်းသွားလိမ့်မယ်...

သားကို ဆရာမ - ဓမ္မတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်။ ဖြစ်ရာဘဝ၊ ဖြစ်ရာနေရာကနေ ကိုယ့်ဘဝကို အကောင်းဆုံးတည်ဆောက်ပါ။ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မယ့်သူမရှိလို့ မိဘမရှိလို့ဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့ သားပျက်စီးသွားမှာ၊ လူဆိုးသူခိုးဖြစ်သွားမှာ ဆရာမ မမြင်ချင် မကြားချင်ဘူး...

လူဆိုတာ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ဖန်တီးရှင်၊ ကိုယ့်ဘဝအတွက် တည်ဆောက်သူပါ။

ရှင်ထဲမှာ အသိရှိမှု ကိုယ့်ဘဝကို သာယာလှပအောင် တည်ဆောက်နိုင်ကြတာပါ။

သားဘဝအတွက်သားမက၊ ဆရာမဘဝအတွက်ပါ သားနှစ်ဆ ကြိုးစားလိုက်ပါနော်...

ထောက်ထွက်မကြီးတစ်ယောက်ရယ်လို့ လောကမှာ ကဲ့ရဲ့စကားတင်ဆို့ခံ၊ အနှိမ်ခံရတော့မယ့် အားထိုးရာခံဆရာမဟာ ထောင်ကထွက်လာတဲ့အခါ သားကိုပဲ မှီခိုအားထားရလိမ့်မယ်...

ဒီတော့ သားက လောကအပေါ် အရိပ်ဝေဆာ အသီးတွေ

နေတဲ့သစ်ဝင်၊ အနည်းဆုံး ဆရာမအတွက် အရိပ်ဝေဆာ၊ အသီးနေမယ့်သစ်ဝင်လေးဖြစ်နေအောင် ကြိုးစားပါ...

အဲဒါဆိုရင် ဆရာမကိုကျေးဇူးဆပ်ရာမည်ပါတယ်...

ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် နေထိုင်ကြိုးစားပါ...

သားရဲ့ဆရာမ
ဇွေးဖျံဖြူ

ဪ... လူကလေးအတွက် စေတနာများစွာဖြင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သည့် လူကလေး လမ်းမှားမှားစိုးလို့၊ မကြိုးစားမှားစိုးလို့၊ မက်လုံးပေး၊ ဘက်တာမြှောက်၊ တရာချတာချနဲ့ ရေးခဲ့ရပါသည်စာ။

တကယ်တော့ သူမ မည်သူ့အရိပ်ကိုမှ မခိုလိုပါ။ ကိုယ့်ဘဝပဲ ပြဋ္ဌာန်းပြီး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လှမ်းလိုသူ

ဒါကြောင့်လည်း ထောင်မှလွတ်သည့်အခါ မည်သူ့ကိုမှ မဆက်သ်တော့ဘဲ အားလုံးကိုခြေရာဖျောက်၊ ပြည်ဖူးကားချပြီး ထွက်လာခဲ့ပါ။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဒေါက်တာချမ်းမြေ့ကိုသွားသတ်ဖို့ ကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားမိတယ်။ ဆရာမစာသား မရခဲ့ရင်... သူ့ကို ဆရာမကွက် လက်စားသွားချေမှာ။ ကိုယ်ထောင်ကျမှာလည်း မပူတော့ဘူး။ သာခံရမယ်ဆိုရင်လည်း သေရဲတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရှုံးမီးဝိုင်း ဝေးနေရတဲ့ရက်တွေပါ ဆရာမရယ်”

“နောက်တော့ ဒီစာလေး ရောက်လာပြီး ဆရာမကိုယ်စား

www.burmeseclassic.com

ဆရာမ ဆုံးမ သြဝါဒပေးနေတယ်လို့ နှလုံးသားထဲကနေ ခံယူလိုက်တယ်။ ဆရာမညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း လိုက်နာခဲ့တယ်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သား၊ အခု သားဘာတွေဖြစ်နေ၊ တွေ့လုပ်နေသလဲကွယ်”

အိမ်ကလေး၏ ကျွန်းဆက်တီးလေးတွေပေါ်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း သူမတို့ လောကကိုမေ့နေမိကြသည်။ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆုပ်ကိုင်ထားကြပြီး၊ လောကကြီးတစ်ခုလုံး အမှောင်ရစ်သိုင်းလာတာ၊ နှင်းတွေပိတ်ဖုံးလာတာကအစ သူမတို့ မသိတော့တော့ပါ။

“ဆရာမသာ ရှိခဲ့ရင် ဂုဏ်ထူးလေးခုနဲ့ အောင်ခဲ့တဲ့ကျွန်တော်တစ်ယောက်တော့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခုလည်း ကျွန်တော် ဘွဲ့ရခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဝပ်ရှော့မှာ ဝင်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်အခုလည်း သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စပ်ပြီး ဝပ်ရှော့ထောင်ထားပါတယ်။ အရင်းအနှီးရှိမယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်တည်း လုပ်ငန်းထူထောင်နိုင်အထိ ကျွန်တော် တတ်ကျွမ်းနေပါပြီ။ အဆက်အသွယ်တွေလည်း အကြီးရှိနေပြီ”

“ကောင်းတယ်... ဒီလောက်ဆို သားကို ချီးကျူးပါတယ်”

“အနည်းဆုံး ဆရာမအတွက် အရိပ်ဝေဆာ၊ အသီးဖြာတဲ့ပင်လေးဖြစ်နေပါပြီ ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါစေနော်”

သူမ၏ဘေးသို့ ပြောင်းရွှေ့ထိုင်ပြီး သူမ၏ကိုယ်လေးကို တရံပွေ့ဖက် ခွင့်တောင်းလာသည့်အခါ မွှေးပျံ့ဖြူ ရင်ကွဲရပြန်သလို သူမ၏ရည်ရွယ်ချက်က ဒါမျိုးမဟုတ်။ လူကလေးဟာ ကိုယ်တိုင်ရပ်တန့်

နထိုင်ဖို့သာဖြစ်သည်။

“နေပါဦး သားရယ်၊ ဆရာမကို ကိုယ့်ဆရာမလိုပဲ ဖြူဖြူစင်စင် ရိုးရိုးသားသား သဘောထားပါ။ ကိုယ့်မိခင်တစ်ယောက်လို”

အံ့ဘုန်းညို ဆရာမနှုတ်ခမ်းကို သူ့လက်နှင့်လှမ်းပိတ်ပြီး...

“အဲဒီစကားတွေ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာမကို ခင်လိုသဘောထားတယ်။ ဆရာမလိုလည်း သဘောထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အချစ်တွေကို ဆောင်မခတ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာမရဲ့ ရူးမတတ်ချစ်တယ်။ သေလုမတတ်ချစ်တယ်။ ဖော်မပြတတ်အောင်၊ တိုင်းအဆမရှိအောင် ချစ်တယ်။ တစ်ဘဝလုံး မောပန်း၊ နွမ်းနယ်၊ ဆိုးခဲ့ရတဲ့ဆရာမကို ကျွန်တော့်ရင်ခွင်မှာ၊ ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းထက်မှာ ယုတ်ယုတ်ပြီး အမြတ်တနိုး ပြုစုလုပ်ကျွေးပါရစေတော့။ ရင်ခွင်မှာ မိန်းမဆည်းထားပါရစေတော့။ ကျွန်တော့်ဘဝ ကန္တာရမှာ အိုအစစ်လေး ငြိမ်းချမ်းမှုတွေ ပေးပါတော့ ဆရာမရယ်”

ရင်ခွင်ထဲမှ ဆရာမကို နူးညံ့ညင်သာစွာ မွှေးကြူနေရာမှ သူ့ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာခဲ့ပြီး ဆရာမ၏နှုတ်ခမ်းလေးများကို အရူးမွှေးနမ်းစုတ်လိုက်လေရာ...

“အာ...”

မွှေးပျံ့ဖြူ ဘယ်လိုမှရုန်းဖယ်လို့မရ။ သူမ အံ့ဘုန်းညိုရင်ခွင်မှာ ပိတ်မိနေပြီး၊ သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်နေရပေပြီ။ သူမအဖြစ်က ဆိပ်ရှိတဲ့မြွေကို မွှေးမိတဲ့အဖြစ်လား။ ဒီလိုလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး။ ကလေးရဲ့အချစ်တွေကို သူမ ရပ်တံ့စေလို့မရတော့။ အချစ်မုန်တိုင်း ချစ်ဒီရေတွေက မနိုင်မနင်း။

အတန်ကြာတော့ သူမ မောပန်းလာခဲ့သည်။ အတင်းရုန်းထွက်ဖို့ကား...
“တော်ပြီ အံ့ဘုန်းညို၊ ငါ့မှာ တာဝန်တွေရှိသေးတယ်။ ငါ့အတွက် ဆက်သွယ်ရဦးမယ်။ လုပ်ကျွေးပြုစုရဦးမယ်”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်တာဝန်ထားပါ။ ရန်ကုန်ပြန်လိုက်ခဲ့ရင် အဲဒါတို့ အမေကြည်တို့နဲ့ အတူနေရမှာ”

“ဟင်၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ ပြန်ရောက်နေကြပြီလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆရာမ ထောင်ကလွတ်ရင် သူတို့ဆီလာဆို့ပြီး နေထိုင်မျှော်နေကြတာ။ ဟိုက အတန်တန်တာတွေကြားက ဆရာမနဲ့အတူနေမယ်ဆိုပြီး ပြန်စောင့်နေကြတာ။ ဆရာမ ထောင်စကျကတယ်”

“ဪ”

ဖေဖေနှင့်မေမေက သူမဘက်မှာ ရှိနေသဖြင့် မွေးယုံဖြူသာကြည့်နူးရသည်။ သံယောဇဉ်ကြိုးတွေက တင်းတင်းရပ်ရပ်ချည်လျက်

“အခု ရန်ကုန်အိမ်မှာ ကျွန်တော်က အဘနဲ့ မေမေကြည်နဲ့ အတူနေတာ။ လုပ်ကျွေးပြုစုနေတာပါ”

သူမကိုယ်စား မိဘများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို သူမ ကြင်နာရ၊ ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ နူးညံ့စိုက်လက်လာသော ဆရာမမျက်ဝန်းများကိုကြည့်ရင်း သူ ဆရာမကို ထပ်မံပွေ့ဖက်ဖို့ပြင် အိမ်အောက်မှ လူသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆရာမဘေးမှာ ငြိမ်သရွာ ထိုင်နေလိုက်ရသည်။

အိမ်အောက်မှာ ဒေါက်တာဆိုင်ကယ်တွေလိုက်ရတော့ ဒေါက်တာများ ရောက်နေ...ဟင်၊”

အမေဒေါ်နန်းအိမ်စကားက တစ်ဝက်နှင့်ရပ်သွားပြီး အံ့ဘုန်းညိုကို အံ့သတကြီး ကြည့်နေရာမှ...

“သူ...သူ”

ဦးလေးခွန်ထန်ကလည်း တစ်မျိုး။ အံ့ဘုန်းညိုကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ထိတ်လန့်နေပုံက သရဲတစ္ဆေကိုမြင်ရသည့်နည်း။

“အဲဒါ ကျွန်မပြောတဲ့ အံ့ဘုန်းညိုလေ အမေ”

သူမ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်ရာ...

“စိုင်း...စိုင်းရန်နဲ့ တူလိုက်တာ”

စိုင်းရန်ဆိုတာ အမေခင်ပွန်းပါ။ ကျွန်းဆက်တီများမှာ အားလုံးထိုင်မိကြပေပြီ။ အမေက အံ့ဘုန်းညိုကို မမှိတ်မသုန်ကြည့်ရင်း...

“လူကလေးရဲ့မိဘတွေက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးရဲဒင်နဲ့ ဒေါ်နန်းရွှေရည်ပါ”

“နန်းရွှေရည်မှာ လက်မမှာ လက်ပွားလေးပါလား”

“ပါတယ်၊ မေမေမှာ လက်ပွားလေးနဲ့။ ခုတော့ ဖေဖေရော

မေမေပါ ဆုံးသွားကြပါပြီ”

“အောင်မယ်လေး... သားရယ်”

သူ့စကားမဆုံးခင် အမေဒေါ်နန်းအိမ်မှာ အံ့ဘုန်းညိုကို အတင်းဆွဲဖက်ပြီး သတိလစ်တော့မလို မိန်းမောသွားသဖြင့် သူမတို့အားလုံးဝိုင်းဝန်းပြုစုကြရ၏။ အမေကိုပြုစုရင်းနှင့်ပင် ဘာမှမသိနားမလည်ရှာသည့် အံ့ဘုန်းညိုကို မွေးယုံဖြူ ရှင်းပြရ၏။

www.burmeseclassic.com

ထောင်ထဲမှာမှူးခွဲပြီး ထောင်ထဲမှာ မကြီးပြင်းစေလိုသဖြင့် နန်းရွှေရည်ကို ခေတ္တပေးလိုက်ပြီ။ ယခု အပူတပြင်းလိုက်ရှာနေကြောင်း နန်းရွှေရည်က တောင်ကြီးမှာမရှိတော့ဘဲ ပြောင်းရွှေ့သွားသဖြင့် ဒုက္ခရောက်နေကြောင်း။

အံ့ဘုန်းညိုမှာ ယောင်တီးယောင်တောင်။ အံ့အားလျော်စွာပင် အမေအရင်းနှင့်တွေ့နေပြီကော။ ဘဝသည် အံ့သြထိတ်လန့်စဖွယ်။

မကြာမီ ဒေါ်နန်းအိ ပြန်သတိရလာခဲ့၏။ အံ့ဘုန်းညိုလက်ကိုမူ မလွှတ်တော့။

“ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ သားရယ်... အမေ့ဆီကို နတ်သိကြားတွေကများ လမ်းညွှန်လိုက်လေသလား။”

“ဒေါက်တာရဲသစ်ကျေးဇူးပါ မေမေ။ သူ ဆေးတက်ထုန်းက ကျွန်တော်နဲ့ခင်ခဲ့တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လိုအပ်တာ ကူညီကြရင်း တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိခဲ့ကြတယ်။ ဆရာမ ဒီမှာရှိကြောင်း သူအကြောင်းကြားတာ။ အခု သူ့ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကျွန်တော် လာခဲ့တာ”

“လူလေးရဲ့အဖေကို အမေ မသတ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ကြားထဲက လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ငိုမွေ့သွားတာ။ သူ့နောက်မိန်းမရဲ့ ရည်းစားလားဘာလားမသိဘူး”

“ပြီးတာတွေ ထားခဲ့ပါ အမေရယ်၊ အမေတစ်ယောက် ပြန်ရတာပဲ ကျွန်တော် အားတက်ဝမ်းသာလှပါပြီ”

စကားဝိုင်းမှာ ပြောလို့မကုန်ရုံနေကြဆဲ။ မွှေးပျံ့ဖြူ မီးလင်းဖိုလေးကို မီးထည့်လိုက်သည်။ ဦးလေးခွန်ထန်က သူမချက်ပြုတ်ထားသည့်

ထမင်းဟင်းများကို မီးဖိုနားသို့ သယ်ဆောင်လာ၏။

ဘာပကာသန၊ ဘာအဆောင်အယောင်မှမရှိသည့် ထမင်းခိုင်းက မီးဖိုအနားမှာ ပူနွေးမွှေးပျံ့လျက်။

“အမေတို့သားအမိ... လာ၊ ထမင်းစားကြမယ်”

မွှေးပျံ့ဖြူ လှမ်းခေါ်လျှင် အံ့ဘုန်းညို ပြုံးအံ့သွား၏။

“ဆရာမက ကျွန်တော့်အမေကို အမေလိုခေါ်တယ်။ ဒါ လာတံ့ကောင်းတယ်”

“အဲလိုတော်၊ ရှင့်အမေမှန်းမသိခင်ကတည်းက ခေါ်ခဲ့ တော်ခဲ့တာပါနော်”

“အဲဒါကိုက ရေစက်ပေါ် ဆရာမရဲ့။ ကျွန်တော် ဒီနေ့ အချမ်းပျော်တယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ကန္တာရတွေချည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရသမျှ ဒီနေ့မှ စမ်းချောင်းတွေ လေပြည်ညင်းတွေ တွေ့ရတော့တယ်”

အံ့ဘုန်းညိုပြောပုံလေးက သနားကြင်နာစရာကောင်းလှသဖြင့် သူမတို့ ရင်နှင့်ရပါသည်။

“ကဲပါ... သားနဲ့သမီးရယ်၊ အမေလည်း ခုမှ စိတ်ချမ်းမြေ့ရပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စာရေးရှင်ကြီးလို့ထင်မှတ်ပေမယ့် သားလေးမျက်နှာ မြင်လိုက်ရတော့လည်း အမေ လောကထဲမှာ ဆက်လက် ကျင်လည်ချင်ပြန်တယ်။ ဪ... ဒုက္ခ ဒုက္ခ၊ သမုဒယသံယောဇဉ်ဆိုတာ ဖြတ်နိုင်ခဲ့လှပါလားကွယ်”

သူ့အမေ တကယ်ခံစားနေတာ မြင်ရလျှင် အံ့ဘုန်းညို အမေကို ပျော်ရွှင်စေချင်ပါသည်။

“အမေရယ်၊ ဖြတ်နိုင်ခဲ့တာကို ဖြတ်မနေပါနဲ့တော့။ ခုမှတွေ့

တဲ့သားနဲ့ သမီးနဲ့၊ နောက်... မြေးတွေနဲ့ပေါ့။ သံသရာလည်ကြတာပေါ့။ အမေ့ဘဝတစ်လျှောက် မောပန်း စိတ်ဆင်းရဲခဲ့လှပါပြီ။ သားရိပ်သမီးရိပ် မှာ အေးချမ်းလိုက်ပါဦးနော်”

အံ့ဘုန်းညို မွှေးပျံ့ဖြူလက်ကိုလာဆွဲလျှင် သူမ မျက်စောင်းထိုး မိသည်။ တော်တော်လူလည်ကျတဲ့ကောင်လေး။

“ကဲ! ဆရာမလည်း ဖြတ်နိုင်ခဲတာတွေ အပင်ပန်းခံပြီး ဖြတ် မနေနဲ့တော့။ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့။ သူ့သဘောသူဆောင် တဲ့ လောကကြီးထဲမှာ သနားစရာသတ္တဝါလေးကို ဝိုင်းဝန်းကြင်နာကြ ပါနော်”

ထမင်းဝိုင်းမှာ မိသားစုလေးယောက် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြစဉ် အံ့ ဘုန်းညို နောက်ဆုံးသတင်းကို သတိရစွာ ပေးလိုက်သည်။

“ဖြစ်ကြီးနားမှာလည်း ဒေါက်တာချမ်းမြေ့နဲ့ နိုင်သက်ဝေတို့ ပြီး ခဲ့တဲ့လက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ကြတယ်”

“ဟင်!”

“ဒေါက်တာကတော့ မသေပါဘူး၊ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်သွား ခဲ့တယ်”

“အို! ဒုက္ခပါပဲ၊ မေမေတို့ မသွားဘူးလား”

“မသွားတော့ဘူး၊ နိုင်သက်ဝေက သေတယ်။ ဆေးရုံမှာ အပြင်း အထန် နှစ်ရက်ကုရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မသေခင် ဖြောင့်ချက်ပေးခဲ့တယ်လေ။ သူ့အစ်မကို သူ အဆိပ်ခတ်ခဲ့မိတဲ့အကြောင်း”

“ဪ...”

ဝဋ်ဆိုတာ ဘဝမကူးပါလား။ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်အတွင်းမှာပင်

ကံကြမ္မာကြီးက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာပါလား။

ကြားရသည့်သတင်းက ဆန်းပြားလွန်းသဖြင့် သူမ စိတ်ထိခိုက် ခံစားရပါသည်။ ရင်ထဲမှာရှိသည့် အငြိုးအတေး၊ အာဇာတတွေ အားလုံး ကျေပျက်သွားပြီး ရင်ထဲမှာ ဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည်။

သည်အခါ ချိုးပွဲချ ဝိုကြွေးလိုက်သည့် သူမ၏မျက်ရည်များသည် လောကအပေါ် သန့်စင် အေးမြသည့် မျက်ရည်များသာဖြစ်ကြောင်း အနည်းဆုံး အံ့ဘုန်းညိုတစ်ယောက်တော့ သိမှာပါပင်။ ။

ကြယ်စင်ပျူဝေ

11-12-1012

